ГАЛАКТИКА БОЕВИКА

РОДЪРИК ТОРП

УМИРАЙ ТРУДНО

СЕРИЯ КИНО

Annotation

Терористи завладяват четирийсететажен небостъргач — седалище на петролна компания, но случайно в сградата се оказва и специалист в борбата с тероризма, който проваля пъклените им замисъл. Написан няколко години преди появата на едноименния филм, романът представлява своеобразен отговор на въпроса: какво ли му минава през ума на човек, когато осакатява така себеподобните си.

Родърик ТорпУмирай трудно

24 декември

15:49 ч. Централно стандартно време[1]

— Едно не разбирам! — Таксиметровият шофьор надвика шляпането на чистачките. — Какво ли му минава през ума на човек, когато осакатява някого така.

В мига, в който се обърна назад, за да подчертае с поглед думите си, пикапът на десетина метра пред тях внезапно удари спирачки, забоксува в лапавицата и масивната му задница щръкна като далдисващ кит. Пътникът в таксито, Джоузеф Лийланд, който се бе унесъл в нещо свое си, замаян, протегна ръце; шофьорът реагира, натисна с все сила спирачката и завъртя волана. Таксито поднесе, бавно се завъртя около оста си и се блъсна странично в пикапа. Главата на Лийланд се трясна в рамката на вратата и от челото му текна кръв. Той се стегна в очакване на втори сблъсък с колата отзад, но им се размина.

— Мамка му! — изкрещя шофьорът и стовари юмрука си върху волана. — Мамка му!

— Наред ли си? — попита Лийланд.

— Да. — Той видя веждата на Лийланд. — О, по дяволите! По дяволите!

— Няма защо да се тревожиш. — Върху носната кърпичка на Лийланд бе попило петно кръв колкото пощенска марка.

Шофьорът беше чернокож, млад, с високи скули и бадемови очи. Той и Лийланд тъкмо обсъждаха зверствата в Африка. Падащият сняг бе удължил пътуването от хотела в центъра край огромната арка[2], цялата от неръждаема стомана; Лийланд вече знаеше, че шофьорът е дошъл в Сейнт Луис от Бирмингам като ерген в края на петдесетте години и че сега синът му играе в училищния отбор по бейзбол и в целия град няма по-добър от него на трета база.

В гъмжилото от коли близо до летището заговориха за насилието. След като прекара таксито от междущатския на околовръстния път към летището, шофьорът му разказа последните случаи на сексуално осакатяване в Черна Африка, „Ламбърт фийлд“, сети се Лийланд, докато шофьорът му разказваше за отрязани пениси. Не „Линдбърг“, въпреки връзката със Сейнт Луис. „Линдбърг“, опасното летище, беше в Сан Диего. Лийланд бе идвал и напускал Сейнт Луис дузина пъти през последните пет години и не за първи път се объркваше.

Кървеше: за мнозина един зрял мъж с цепната вежда не можеше

да е друго, освен върло пиянде. Въпреки обезкуражаващата перспектива Лийланд не бе нито разстроен, нито ядосан. Не беше кой знае какво порязване. Заради произшествието той бе загубил нишката на нещо друго, проблеснало за миг в съзнанието му. Взе да го яде отвътре. Попи кръвта и на носната кърпичка се притури ново петно.

— Съжалявам, мой човек. Наистина съжалявам.

Лийланд виждаше, че съжалява. Шофьорът на пикала отвори вратата и погледна назад, не му се слизаше в бъркотията на пътя. Беше едър, дебел мъж с мустаци, мъж-планина, от онези, с които ченгетата гледат да са любезни. И темпераментът му подхождаше на фигурата: навъси се на таксиметровия шофьор и повелително посочи с палец по посока на банкета. Пикапът се изтегли плавно напред, като бълваше киша върху таксито откъм страната на Лийланд.

— Самолетът ми излита след двайсет минути — напомни Лийланд.

— Тъй ами! С това приятелче можем да се видим на летището. Съжалявам, мой човек. Наистина съжалявам. — Той спря до пикапа, пресегна се и смъкна предното дясно стъкло, а завихреният сняг се втурна вътре.

— Отбий! — ревна дебелият.

— Пътникът ми кърви, а и трябва да хване самолет…

— Я не ми пробутвай тия дивотии! Отбивай! Лийланд смъкна задното стъкло.

— Остави ме да се добера до летището. Дебелият го изучава само миг.

— Не си пострадал чак толкоз. Знам ли какво крои това приятелче? Отбий бе! — кресна той на таксиметровия шофьор.

— Ама той гони самолет!

— Не ми ги пробутвай тия, мръсен негър! Щом той слезе, и ти ще духнеш!

Шофьорът на таксито настъпи газта.

— Майната ти! — кресна той и докато се мъчеше да затвори стъклото, едва не загуби пак управление. — Не съм длъжен да му вървя по гайдата на тоя идиот!

— Той е куку — съгласи се Лийланд. — Ето, виж картата ми. В Калифорния ще съм десет дена, след това се връщам на изток. Ако тоя сетне те тормози, ще ти дам каквото щеш показание.

— Не ми пука за сетне — отвърна шофьорът. — Пука ми за сега.

— Докато съм в таксито ти — успокои го Лийланд, — козовете са у нас.

Шофьорът надзърна в огледалцето.

— Тоя се връща на пътя. Ти да не си малко нещо ченге, а?

— Тия дни — по-скоро съветник. — Лийланд попи отново челото си. — Важното е, че си нося желязцето, дето придава тежест.

— Майчице! Де да знай човек, нали тъй! Ей, все се чудя за едно нещо: как се вкарва тая играчка в самолета?

— Издават ти карта. Много специална. Не можеш я копира.

— Тъй, ясно, трябва си карта. Ама че майтап. Вижте ме кой съм! — присмя се той. Направи ръката си на пушка. — Ей ти го истинският пропуск за навсякъде.

Лийланд се ухили:

— Трябва да запомня това.

Кървенето бе понамаляло, сега обаче го цепеше глава. Май отиваше на зле. Движението оредя и шофьорът погледна напред и към страничното огледало.

— Ей го, иде.

Пикапът беше отляво. Дебелият го насочи така, че той се плъзна към таксито. Лийланд се премести и свали страничното стъкло.

— Не го затривай, мой човек, моля ти се.

— Тия типове сами се затриват — отвърна Лийланд, наслаждавайки се на стария жаргон. Като толкова други чернокожи шофьорът имаше дар-слово — той искаше да разбере какво му минава през ума на човек. Лийланд се бе учудил колко точно бе подбрал думите в случая — и тогава се сети за нещо друго, за онова, което му се беше изплъзнало след произшествието. — Аз съм полицейски служител — викна Лийланд на дебелия. — Остави ни да стигнем до летището.

— Казах му да не ми ги пробутва такива! Сега ти го казвам и на теб! — изръмжа дебелият и изви волана така, че пикапът съвсем притисна таксито.

Лийланд си мислеше за такъв един бабанка, който бе удържал дузина полицаи в един кегелбан в Ню Джързи, мятайки топките като пъпеши. Кой да ти каже колко ли див е пък тоя. Лийланд измъкна своя деветмилиметров браунинг, увери се, че предпазителят е спуснат, и през отвореното стъкло го тикна под носа на дебелия. Браунингът беше пистолет за професионалисти, с тринайсет патрона в магазина и местенце за още един в цевта, което сега беше празно. Дебелият схвана сериозните намерения на Лийланд. Обърна очи и изплези език, сгънат като сандвич. Очакваше Лийланд да го гръмне в лицето… че да си хване самолета.

— Той ще те чака пред летището — му каза Лийланд.

Дебелият седеше неподвижен, боеше се да помръдне. Таксито бавно потегли, бронята застърга.

— Майчице! — проплака шофьорът.

Лийланд трепереше, прилоша му. Можеше да си има големи неприятности — най-малкото му предстоеше сериозно обяснение.

— Направих грешка — побърза да каже на шофьора. — Това тук е само ала-бала. Ако те притисне тоя, ние ще го обвиним в опит за побой.

— Абе, мой човек, хич да не ти пука! Пищов не съм виждал.

Лийланд извади двайсет и пет долара от портфейла си.

През падащия сняг изникна рампата пред входа на летището.

— Калифорния, а? — отрони шофьорът. — Нямал съм това удоволствие.

— Отивам да видя дъщеря си в Лос Анджелис. После ще отида с кола до Юрика да се видя с един стар приятел.

— Дъщерята омъжена ли е?

— Разведена. Има две деца. Майка й почина, но и ние се бяхме развели години преди това.

— Ще си със семейството значи — подхвана шофьорът. — Това е важното. Аз — също. Ще си прекарам една хубава Коледа напук на всичко. Да ти кажа, мой човек, никога не ми е вървяло с Коледата. Когато бях малък, баща ми се напиваше и ме пердашеше. То пък на кого ли му върви по мед и масло…

Един „Боинг 747“ се вдигна над летището, затъмни белезникавото като рибешки корем небе и заглуши последните думи на шофьора. Пикапът отново се шмугна до тях, дебелият им мяташе застрашителни, навъсени погледи. Лийланд извади още една десетачка от портфейла си, а после и картата, с която да качи заредения браунинг на самолета. Пистолетът беше легален, ала значката, която носеше — не. Беше детективска значка от Ню Йорк Сити, подарък от приятел в тамошния отдел, с гравирано отзад *„ТОЯ ЧОВЕК Е ГОЛЯМ ЧЕП“*. Лийланд бутна двайсет и петте долара на предната седалка.

Шофьорът дръпна към тротоара и перна брояча.

— Ааа, не, мой човек, аз черпя.

— Весела Коледа! — каза Лийланд, докато му пъхаше парите в ръцете. — Приятни празници!

Шофьорът ги взе. Пикапът спря пред таксито. Един с фуражка отвори вратата откъм Лийланд. Като излезе, Лийланд му даде десетачката.

— Доведете някое ченге, пронто. Багажът отива в Лос Анджелис.

— Да, сър. Ще намеря някой да ви налепи етикетчетата по чантите. Да ви е весела Коледата!

Лийланд почувства, че вече може да се поотпусне. В сутрешното предаване „Добро утро, Америка“ бяха съобщили, че в Лос Анджелис е 25 градуса. Едно ченге идваше през тълпата към автоматичните врати. Лийланд му направи знак да остане оттатък.

— Стой си на мястото! — извика на шофьора. — Весела Коледа!

— И на тебе. Благодаря за помощта. Приятен път!

На Лийланд му беше съвестно, че го изоставя. Вътре той показа картата на ченгето, пак чернокож. В пластмасовата карта бяха втъкани в кодиран ред нишки от редки метали, които заискриха на светлините на летището.

— О, да-да, знам те. — Ченгето, чието име беше Т. Е. ДЖОНСЪН, погледна през рамото на Лийланд. — Какъв е проблемът?

Лийланд обясни, че е бил в таксито по време на произшествието и че другият шофьор просто обезумял. Полицаят Джонсън огледа Лийланд с присвити очи.

— Размаха ли си патлака пред него?

— Само му казах, че имам — излъга Лийланд.

Онзи се усмихна и хвърли поглед към таксито.

— Добре звучи. И братлето ще потвърди, а? Я не ми хвърляй прах в очите!

Лийланд се ухили:

— Честна полицейска! Бих ти козирувал, ама пак ще ми текне кръв.

— Ти по-добре се погрижи за себе си. Върви! Другото е наша работа. Приятни празници!

— И на теб. — Лийланд продължи да стиска в ръка картата, за да я покаже и на полицая при детектора за метал. Отново попи челото си — вече имаше четири големи петна по носната кърпа. Бе се погледнал в едно огледало във витрината на някакъв магазин за подаръци. Истински прорез си беше, но не беше дълбок и едва ли имаше сантиметър и половина на дължина. Нещо все още го безпокоеше. Полицаят при детектора беше пак чернокож: Р. А. ЛОПЕС. Баща испанец и майка негърка? Комбинацията беше по-обичайна за Лос Анджелис и за миг Лийланд се зачуди замаяно дали пък не е попаднал в някакъв огледален свят.

— За кой полет сте?

— 905-и, до Лос Анджелис. В първа класа — правя си коледен

подарък.

— Ами то ще е адски полет за онзи, който опита контрабанда. Има двама от бреговия патрул, дето пътуват в трета класа чак до Сан Диего, и някакъв шеф от федералната военна полиция с вас отпред. Ще ви оставя сам да се досетите кой е.

— Не е важно, по-добре му дайте да разбере кой съм аз.

Полицаят Лопес тихо се засмя:

— Ще се обадя на следващия пост. Какво е станало, да не сте се подхлъзнали на леда?

— Дребна работа. Нищо сериозно.

— Е, приятен полет. Да видим за колко време ще разпознаете полицейския шеф.

— Благодаря. Обичам главоблъсканиците.

Часовникът в салона показваше 16:04 ч. и пътниците още се точеха към централния изход. Лийланд попита служителя има ли време за междуградски разговор.

— А, ще поседите известно време, сър. Отложиха полетите с половин час, докато опитваха да домъкнат снегорини от Сейнт Луис. Тези тук не струват. Затваряме в осем.

— Няма начин да не тръгнем, нали?

— Не — потвърди служителят, сякаш отговаряше на бавноразвиващ се.

Само за миг телефонистката записа кредитната му карта и набра номера, а след още миг той вече говореше от кабината със секретарката на дъщеря си.

— О, мистър Лийланд, тя още не се е прибрала от обяд. Вие сте със същия полет, нали?

Беше забравил за разликата във времето.

— Да, но мисля, че ще позакъснеем. Тук е виелица. Но не за това се обаждам. — Не знаеше дали да продължи. — Имах малко произшествие извън летището. Не съм ранен, но веждата ми е цепната.

— О, горкичкият! Как се чувствате?

— Е, малко поразтреперан, но съм добре. Не исках Стефани… мисис Джинаро… да се разстройва, като ме види.

— Ще й кажа. Не се тревожете за нищо.

Някой почука на вратата на кабината: съпровождащата полета, жена на трийсет и пет, с ярко изрусена коса, навита в стил от епохата „Кенеди“. *КАТИ ЛОУГАН*, според името на картата й. Когато той й обърна внимание, тя се усмихна ослепително, твърде по младежки, и му кимна. Лийланд каза довиждане на секретарката, като внимаваше

да не затвори, преди тя да му е пожелала приятен полет, и отвори вратата. Кати Лоуган говореше с професионално бодър тон:

— Мистър Лийланд? Готов ли сте вече? Всички чакаме вас.

Четирийсет и пет минути самолетът се добира до пистата. Лийланд трябваше да си седи на мястото, но Кати Лоуган му надонесе навлажнен и сух лигнин, огледалцето си, лепенка и накрая — два аспирина. След като бе изкопчила от него, че се кани да посети дъщеря си, едва доловима топлина започна да се промъква в държанието й, а това показваше, че и самата тя не е лош детектив. Той не носеше халка, а един мъж не пътува без жена си да прекара Коледа с дъщеря си, стига да има жена. Но още много усилия й трябваха, за да разбере кой е той и дори дали е казал истината за себе си. Тя очевидно беше самотна, чувстваше, че остарява, и беше малко уплашена. Познато му бе това чувство, а фактът, че тя мило изрече името си буква по буква, само го накара да я хареса още повече.

Самолетът беше пълен, приличаше повече на влак за предградията, отколкото на въздухоплан, който прелита половин континент. Мъжът до прозореца беше забил нос в някакво списание. Не можеше да е шефът от федералната военна полиция, беше твърде дребен, за да преодолее изпита по физическа издръжливост. Докато му оказваше първа помощ, Кати Лоуган беше казала, че бурята е стигнала до западните предели на Айова и че първият час на полета ще бъде доста „трусов“, тъй че не би могла да позволи на Лийланд да стане от мястото си, за да се поизмие в умивалнята. Съседът му бе дочул и Лийланд го видя как стисва своя „Нюзуик“ по-здраво.

От войната насам, повече от двайсет години, Лийланд беше летял със свои собствени самолети, като, преди да се откаже, вече беше стигнал до „Чесна 310“. Сега не обръщаше на авиацията повече внимание от който и да е постоянен пътник, но знаеше, че това последно поколение въздушни возила е по-безопасно от всичко, построено някога. Истинският проблем сега бяха човешките грешки.

А колкото до възможността за въздушно пиратство, макар от години да не се бе случвало в САЩ, на борда имаше достатъчно свестни момчета от силите на реда, които да изколят всички от салона за непушачи. Лийланд се чудеше дали шефът от военната полиция на борда знае, че другият въоръжен пътник в първа класа е помогнал да се разработи програмата, която е обосновала създаването на службата му. Когато пиратството беше в разгара си, Лийланд бе повикан за

съветник на Федералната авиоадминистрация, а сега бе попаднал в положение, което програмата би трябвало да предотвратява: твърде много патлаци. Години наред не беше се докосвал до тези неща и понеже не знаеше последните промени в процедурата, все едно че нямаше никаква подготовка, като ония двамата от бреговия патрул в трета класа. Премного патлаци и недостатъчна подготовка. Имаше защо да се притеснява — знаеше твърде много.

Полетът беше следващият поред. Един делфинонос „DC-10“ потъна в мрака, а скоро заглъхна и бученето на моторите му: Боингът отново пое към пистата и Кати Лоуган се появи до него, застанала стабилно въпреки друсането.

— Какво ще кажете за една чашка, преди да се вдигнем във въздуха? Двоен скоч?

Той се усмихна.

— Сега ще ви падна в очите. Може ли една кола? Добре ще ми дойде нещо сладко.

— Разбира се.

Пилотът правеше завоя към пистата за излитане, когато Кати Лоуган се върна с колата на поднос. Подари му още една усмивка, после побърза обратно към своето място до витата стълбичка към горната палуба. Както изглежда, предположението, че той е пияница, който се пази от изкушението, не я стресна. Пилотът подаде пълна мощност. По средата на пистата носът на самолета се вирна като люшната клатушка. Сетне и задните колела се отлепиха от земята — вече бяха във въздуха.

Лийланд се чудеше защо все бърка „Ламбърт“ с „Линдбърг“, когато шофьорът му бе задал своя удивителен въпрос, извърнал мислите му в съвсем друга посока. Тъкмо щеше да му отговори, че не знае какво му минава през ума на човек… когато внезапно проумя, че всъщност знае много добре.

Като млад детектив преди години той бе попаднал на случай, в който пенисът на жертвата бе отрязан. По линията на най-малкото съпротивление Лийланд проследи веригата от факти и стигна до съквартиранта, на жертвата — някакъв несретник с криминално досие.

След многочасов разпит съквартирантът — Тесла — не издържа и си призна. Това беше по времето, когато всяка седмица някой отиваше на електрическия стол. За една година Тесла бе осъден на смърт и екзекутиран.

Този случай направи Лийланд известен за трети път в живота му. Като полицай новобранец преди войната той бе участвал в престрелка, в която Трима бяха убити, включително колегата на Лийланд. Като пилот на боен самолет в Европа той бе свалил повече от двайсет нацистки самолета — достатъчно, за да накарат един нюйоркски издател да му поръча книга. Участието на Лийланд в случая „Тесла“ — сензацията с елементи на забранен секс и ужасни осакатявания, направи книгата събитие в печата, години преди такива неща да станат конвейерни. Когато скоро след това личният живот на Лийланд започна да се разпада, той бе объркан, както би бил всеки на негово място.

Шест години по-късно, когато Лийланд, който тогава държеше частно детективско бюро, бе помолен от бременна млада жена да разследва скока или падането на мъжа й от покрива на един хиподрум, фактите го отведоха назад през собствения му живот до случая „Тесла“. Лийланд бе пратил в гроба невинен човек.

Истинският убиец беше хомосексуалист, неспособен да се приеме такъв, какъвто е, озверен от самоненавист. С жертвата — съквартиранта на Тесла, Теди Лийкман, се запознал случайно в някакъв хомо-бар. В апартамента на Лийкман, в отсъствието на злощастния Тесла, който бил излязъл някъде, положението станало неудържимо за убиеца.

Той налагал Теди Лийкман с юмруци до смърт, накрая разбил черепа му с някакъв керамичен предмет, но при боричкането Лийкман се вкопчил във врата му и съдрал късчета кожа под ноктите си. Решението, което убиецът налучкал, бликнало от дълбините на душата му. Той отрязал пръстите на Лийкман и за да заблуди полицията, отрязал и пениса му. Номерът мина, защото никой не беше допуснал дори за миг, че осакатяването е нещо друго, а не действие на човек, който изтръгва омразата от себе си.

Като акт на самосъхранение обезобразяването за унищожаване на доказателствата в крайна сметка не беше довело до нищо. Шест години по-късно убиецът се бе самоубил.

Но не преди да остави неопровержими доказателства за най-голямата измама от времето на Бос Туийд[3].

Най-много изстрада вдовицата на убиеца. Дете на улицата, тя искаше да се каже истината — съзираше връзката между тайните терзания на покойния си мъж и замогването на цяла рота бизнесмени около него. Тя искаше хората да видят как подобно ограбване утежнява бремето на бедните.

Нищо подобно не се случи. Всички конспиратори успяха да се изпокрият в миши дупки и да отърват затвора. Вместо да пишат за мошеничествата в жилищното строителство, вестниците се обърнаха към стария случай. Военният рекорд на Лийланд и прочие, и прочие. Когато в един скандалджийски „чаршаф“ бе изразено предположението, че между детектива и клиентката има роман, Норма се премести в Сан Франсиско. Минаха години, преди Лийланд да я види отново.

Оборкването на Лийланд относно „Ламбърт“ и „Линдбърг“ имаше своите корени в онези времена, тъй като той се чувстваше неуютно в ролята, която журналистите му бяха приписали. „Късметлията Линди“, неведнъж се бе наричал в отчаянието си. И той като убиеца, който му се бе изплъзнал, живееше двойствен живот и се залъгваше, че има някакъв смисъл. Бракът му се разпадаше — и, разбира се, той изобщо не бе разгадал своя голям случай, макар че разбра това доста по-късно.

Какво му минава през ума на човек…? Абсолютно нищо — в такива мигове ум и тяло са едно и също. Но там, мислеше си Лийланд, там, в това абсолютно нищо, се крие загадката на историята.

17:10 ч. Планинско стандартно време[4]

Прогнозата за времето се оказа неточна. Облачната пелена се стелеше по целия път до Скалистите планини и сега, когато слънцето потъваше между възвишенията, безкрайният бухнал килим отдолу беше придобил цвета на плочник. Боингът летеше на височина 11–12 хиляди метра и Скалистите планини приличаха на покрит със сняг архипелаг, хвърлил котва във фантастично, неоткрито море.

Лийланд все още обичаше да лети — и за щастие прекарваше във въздуха повече време от когато и да било. Едва ли щеше да живее толкова дълго, че да отиде и в космоса, но понякога се чудеше колко високо ли ще стигне, преди да умре. В потайните кътчета на съзнанието му се гушеше желанието да направи една разходка до Европа чисто и просто за да лети на „Кон-корд“. Старият му другар, летецът Били Гибс от Юри-ка, не бешевлизал в самолет вече трийсет години. Лийланд го беше наблюдавал как върти тоно[5] над Ламанша и крещи като дивак; но щом войната свърши, Били Гибс изтри летенето от съзнанието си завинаги. У Шекспир имаше нещо за причината, която не е в звездите, а в нас. Отминалото време бе изяснило едно — всичко, което правим, всичко, което се случва с нас, извира от подтици, които повечето хора дори не могат да почувстват, камо ли да проумеят.

След суетнята на вечерята той се поразтъпка до кухнята, да се запознае по-отблизо с Кати Лоуган. След като бе сервирала на цял един пълен самолет, тя изглеждаше капнала.

— Благодаря за помощта.

— Здравейте. Аспиринте свършиха ли работа?

— О, да. Надявам се, че правите и пластични операции.

Тя се взря във веждата му.

— Да, не е много елегантно.

— Как ме открихте на летището?

— Нали сте ченге? Обадиха се за вас от летището. Полицаят ми каза, че сте наранен, но всъщност тръгнах да търся човека с пищова. Беше тест.

— И как се справихте?

— Получих шестица.

Той си спомни, че в самолета има шеф от военната полиция. Обикновено, когато се сблъскваше с подобна задачка, я решаваше още преди самолетът да е достигнал определената за рейса височина.

Според собствените му правила Кати Лоуган не биваше да му казва кой е човекът.

— Искате ли още една кола?

— Първо си довършете работата.

— Не е спешно. Мога ли да попитам що за полицай сте?

— Съветник по безопасността и специалните операции. Току-що изкарах един тридневен семинар в „Макдонъл Дъглас“.

— Говорите тъй, като че ли е проста работа. Зная каква отговорност носите.

Той се ухили:

— Казвам се Джо.

— Аз съм Кати. Откога си трезвеник?

Той се опита да прикрие изненадата си от тази нейна прямота:

— О, отдавна. Във всеки случай не съм изпадал дотам, че да се вргалям навън посред нощ. Отказах се, когато осъзнах, че по обед вече нямам търпение да се позаредя.

— Аз пък продължих, докато един ден се събудих в затвора „Кларк Каунти“. Това е във Вегас.

— Знам.

— Изненадан ли си?

— Сега — не. Дори ми харесва.

Самолетът пропадна във въртопа на още една въздушна яма и се разтресе. Тя се ухили:

— Напомняш ми един боксьор, когото познавах някога…

Той се засмя:

— Хайде бе!

— Не-не, той винаги се държеше добре и говореше кротко. Никога не налиташе на хората.

— Биваше ли го на ринга?

— Беше световен шампион в средна категория.

Докато той се смееше, тя не откъсна очи от неговите. Даваше го малко намахано, но все пак беше приятно. Той загледа леда в чашата си. Когато отново вдигна очи, тя му се подсмиваше безмълвно:

— Тъкмо се канех да кажа, че беше и срамежлив.

Кати Лоуган притежаваше част от една къща на брега северно от Сан Диего, студио с таванче за спане, камина и прозорец, на покрива. Звучеше красиво. Той живееше извън Ню Йорк, в апартамент с градина, и прекарваше повечето си време в мотелски стаи из

Вашингтон и Вирджиния. Когато му се случеше да отиде до Западното крайбрежие, то беше кажи-речи все в Пало Алто. Два пъти беше ходил в Санта Барбара. За щастие Кати летеше на изток всяка втора седмица. Щом успяваше да се върне вкъщи след седем дена, за да полее цветята си, графикът не й създаваше проблеми.

Вярваше го. Тя беше коренячка калифорнийка, изпълнена с такъв един пламенен оптимизъм. Каза, че би се влюбила в „Американски графити“, ако бе заснет пет години по-рано. Беше израснала на брега.

— Не бях точно от ранните хипита, но бях нещо като „полуосвободена“. Хойках така доста дълго, чак до Вегас за откриванията на Синатра, известно време бях момичето на шампиона. Беше забавно. — По-силно завихряне, трополене по дъното на самолета. — Бих изтрила от паметта си всичките години, през които Никсън беше на власт. Не знам защо, но целият ми живот просто излезе скапан.

— Един таксиметров шофьор в Сейнт Луис ми каза, че Коледа е винаги ад за него. Тъкмо след като се бухна в един пикап.

Тя погледна лепенката на челото му. Когато Стефани беше дете, спомни си той, те с Карън наричаха превръзките за нейните драскотини „бойни панделки“. Кати Лоуган усети как за миг той се потопи в себе си.

— Тази година се глася да посетя едни приятели — каза тя. — Довечера ще запаля лампите и ще зяпам телевизия.

— Весела Коледа, Кати.

— Ще се постарая. И на теб също.

Другото момиче трябваше да зареди напитки за пътниците от горния салон, тъй че Лийланд направи път и погледна надолу към снега, отвяван от назъбените върхари на планините. Човешко същество не би оцеляло там долу, а тук те си се носеха високо-високо с вечеря в тумбаците, питие в ръка и най-силният шум беше шумът от разговорите им.

Книжките по география от детството на Лийланд му бяха втълпили, че Скалистите планини са най-непристъпното природно чудо на Америка. Цените леко се повишават на запад от Скалистите планини, се казваше в рекламите. Кати Лоуган бе израснала на брега. Лийланд си спомни как пишеше на Карън по време на войната за света, който ще дойде след нея. В действителност тогава никой не би могъл да си го представи. И, както калифорнийката Лоуган бе казала

току-що, ето го сега на „ти“ с този свят, любувайки се на начина, по който тя се изразяваше, също като таксиметровия шофьор сред снега на Сейнт Луис. В много отношения това си беше все пак Красивата Америка, каквато винаги е била. Робърт Фрост го бе обяснил с думите, че ние сме станали притежание на тази земя — хора като таксиметровия шофьор и Кати Лоуган имаха нещо общо: те бяха отворени към себе си, свободни, не малки хорица, а това беше най-хубавото от американския национален характер.

Тук облачният плащ бе разкъсан и долу се виждаше пустинята, която чезнеше в сгъстяващата се моравина на здрача.

Когато дойде новата почивка на Кати Лоуган, те пак се разбъбриха. Той й разказа за намерението си да пътува с кола на север по крайбрежието. Шосе номер 1, каза тя; посъветва го в събота да обядва в Санта Крус, но не пожела да му каже защо.

Продължиха. Нейната представа за ваканция беше да прекара една седмица в Коуна — излежавайки се на плажа. Все се заричаше да пообиколи наоколо, но все отлагаше. Той не виждаше смисъл да й казва, че неговите „ваканции“ се състоят от конференции, конгреси и семинари, които го завличаха в такива части на света, за които той не желаеше дори да му напомнят.

Езерото Мийд, отразило небето, и язовирът „Хувър“, мъничък полумесец от светлини, се появиха под тях. Виждаше се Лае Вегас, блещукащ и припламващ на север. Би разказал това-онова за Вегас на Лоуган, но щеше да го остави за друг път.

Лийланд взе телефонния й номер. Смяташе да й се обади следващата вечер и да я покани на среща в Сан Франсиско. Може би беше твърде „питомен“ за нея. Допускаше, че познава Сан Франсиско по-добре от него, и си помисли, че тя е от онези жени, които искат да са на равна нога с мъжете.

За хлапак, нетърпелив да действа, или за четирийсетгодишен мъж, наскоро изплувал от несполучлив брак, всичко това си беше жива скука, но той винаги си беше такъв и другояче не можеше.

Мощността на двигателите намаляваше плавно, почти недоловимо, но самолетът започваше да се спуска и набитото око можеше да забележи как пустинната равнина се издига бавно като гигантски елеватор.

— По-добре да се върна на мястото си. Дано имаш хубав ден утре. Мисля, че ще станем приятели. Ще се радваме един на друг.

Тя го наблюдаваше:

— Да, няма да е лошо.

Той докосна ръката й, неволен, несъзнателен жест за сбогуване, и докато се чудеше дали не е отишъл твърде далече, тя пристъпи към него и също учуди себе си. Целуна я. Бяха сами. Никой не ги видя. Когато се откъснаха един от друг, тя беше зачервена от вълнение.

— Маняна — каза той и намигна.

Тя се засмя:

— Оле!

Вече беше седнал на мястото си и чак тогава пак се сети за шефа от военната полиция. Онзи би могъл да го познава. Как ли изглеждаше поведението на Лийланд от неговата камбанария? Предполагаемият отговор го притесни. При тези обстоятелства не би могъл да се огледа, за да се опита да го разпознае сега. Ако произшествието в Сейнт Луис и неговите последици са станали известни, този тип Може да реши да докладва, че е видял Лийланд да прекарва повече от час по време на полета, зает да сваля една от стюардесите. Не можеш да промениш отношението на хората към тези неща. На Лийланд му се искаше да мисли, че тази негова мнителност се е пробудила в таксито, когато завиха по пътя към летището, ала накрая си даде сметка, че е настроен така от сутринта след тридневното бъхтане и е тъй напрегнат и уморен, та независимо от това, колко щастлив е бил току-що с Кати Лоуган, имаше нужда от една нощ дълбок сън.

Три месеца след като Лийланд хвърли на бюрото каквото знаеше по стария, претупан надве-натри случай с убийството, неговият съдружник Майк се прибрал вкъщи рано един следобед и сварил жена си Джоун да се чифтосва в кучешки стил с едно старо гимназиално гадже. Лийланд и Карън бяха очаквали нещо подобно от Джоун, но смятаха, че ще избере по-подходящ момент. Джоун беше от онези хитруши, които хвърлят най-много сили за борба против тези, които не могат да измамят — като семейство Лийланд например. Лийланд и Карън по това време все още бяха формално разделени, но това имаше все по-незначително влияние върху живота им.

Тогава Лийланд не знаеше, че детективското бюро е на път да се продъни напълно. Защото откакто бяха заедно в тоя бизнес, Лийланд беше свободен да се занимава и с други работи, докато Майк водеше сметките и отчетите на бюрото ден по ден. Сега Майк беше емоционална развалина. На Лийланд му трябваше още една година, за да осъзнае, че Майк е безнадежден случай, а тогава Майк бе нападнат и в гръб: Джоун започна процес. Лийланд искаше да се отърве от

Майк, но това му струва двугодишните доходи, а Джоун и нейният адвокат грабнаха почти всичко. За година и половина Лийланд взе седем различни заема, като непрекъснато въртеше наличните си средства и сумите от бъдещи плащания, за да удовлетвори всичките си кредитори, включително и Майк. Двамата с Майк неизбежно стигнаха до взаимно разочарование. Лийланд не бе чувал нищо за него от десет години.

Знаеше, че би се отнесъл по-добре с Майк, ако и той самият нямаше свои проблеми. През цялото това време беше под огромно напрежение и разчиташе само на здравето и уменията си, за да не рухне. Това, което Карън можеше да понесе, си имаше предел. През седмицата, когато Лийланд изплащаше последната полица, майка му влезе в болница. Баща му го увери, че тя ще се оправи, и Лийланд искаше да повярва на думите му. Никога не беше изпитвал особена привързаност към майка си, но когато след по-малко от месец тя умря, Лийланд преживя шок, какъвто не беше способен дори да си представи. Беше годината, през която той излезе с печалба от седемдесет и три хиляди долара и започна да посяга към бутилката. Той знаеше докъде ще го докара това, но не даваше и пет пари.

Пилотът съобщи за облачна покривка над района на Лос Анджелис, но без дъжд и с температура 19 градуса в 17:00 ч., което породи доволен шепот сред пътниците. Възвишенията край Сан Бернардино бяха отдясно, щръкнали над мръсножълтата супа, утаена в долините. После се появиха половин дузина наистина високи сгради в търговската част на града, всичките облени в светлина за празниците. И големият надпис на хълма се виждаше смътно, наскоро ремонтиран: *ХОЛИВУД*. Последния път, когато го бе видял, пишеше *ХОЛИВ Д*. Той почувства, че се гмурва в странностите на Лос Анджелис. Стефани живееше тук повече от десет години и го бе обикнала. Тя имаше прекрасна къща на хубава улица в Санта Моника, но и там той чувстваше нощем нещо зловещо в начина, по който палмите се очертаваха върху гибелното жълто небе.

Улиците се изнизаха под крилете, колесниците изтрополиха и боингът заскърца по пистата на единственото летище в света, известно по буквите на неговите багажни етикети — *LAX*. Лийланд го смяташе за типичен белег на града. Неговият спътник въздъхна и Лийланд го погледна: човекът се усмихваше, сякаш бепреживял ужасно изпитание. За последен път Лийланд го бе забелязал в студа и мрака на Сейнт

Луис и сега го побиха тръпки, като че някой го преследваше.

18:02 ч. Тихоокеанско стандартно време[6]

— Мистър Лийланд?

Негър, доста възрастен, с почти побелял мустак. Носеше униформа, фуражка с козирка и черна вратовръзка.

— Изпратен съм да ви поема, сър.

— Точно днес ли… тази вечер? Не беше нужно. Би трябвало да сте си у дома със семейството.

— О, за това ми плащат, сър — отвърна човекът с усмивка. — Мисис Джинаро иска да ви откарам до работата й.

Това беше ново.

— Трябва да си взема багажа.

— Аз ще се погрижа за това, сър. Само ми дайте билетите.

Лийланд се чудеше защо Стефи си прави този труд. Не беше никак приятно, особено когато се стига дотам един седемдесетгодишен дядо да прави мускули с куфарите ти.

— Хайде — оживи се той. — Може би ще успеете да стигнете вкъщи навреме за Бъдни вечер.

— Всичко е наред, сър.

Минаха още двайсет минути, докато вземат двете чанти, и още десет, докато големият черен кадилак се измъкне от паркинга и се влее в потока, забързан на изток. Шофьорът включи климатика и някаква стереофонична какофония. Лийланд го помоли да разкара и двете. В мотелите по булевард „Сенчъри“ се нижеха коледни поздравления. Лийланд затвори очи; надяваше се, че Стефи не е сготвила нещо много тежко тази вечер. Беше му казвала сума пъти, че става все по-опак, но простата истина беше, че той не приемаше начина на живот, който дъщеря му водеше напоследък.

Тя беше помощник на вицепрезидента по международните продажби на „Клаксън ойл“. Титла — да си разчекнеш устата, но и работата беше толкова голяма, а заплащането — доволно. Лийланд бе установил, че дъщеря му изкарва добри пари — над четирийсет хиляди годишно, плюс премиите. Проблемът бе, че тя беше всецяло погълната от всичко това — голямо БМВ, три отпуски в годината и ресторантски сметки, клубни членства и кредитни карти, на които той не успяваше да хване дирята. Това, разбира се, си беше нейният живот и той си траеше, но беше убеден, че тя прекалява. За децата се грижеше добре, даваше им се всичко необходимо, те се чувстваха по-добре, отколкото

Лийланд можеше да очаква. Той ги обичаше и им пращаше подаръци през цялата година, ала разбираше, че едва ли ги познава изобщо, че тяхното всекидневие е съвършено неведомо за него.

Тук и разстоянието си казваше думата, пък и времето, в което живееха.

Без да се брои миналото и докъде той и Карън бяха докарали собственото си семейство. Стефи беше далеч, първа година в колежа, когато двамата с Карън стигнаха до последната горчива чаша. Той така и не проумя истински дългонатрупваното напрежение, взривило отношенията между тях. В началото на съвместния им живот Карън си бе навлякла сериозни неприятности, вместо да сподели проблемите си с него. Мислеше, че тя се е страхувала. През войната бяха разделени няколко години. Никога не успяха отново да заживеят заедно така, както на младини. Бяха се променили и бяха продължили да се променят, никога не говореха за личните си проблеми и ядове. Той съзнателно задържаше своите за себе си и тя бе решила, че трябва да постъпва по същия начин. От хилядите грешки, които бе допуснал, най-лошата беше, че не прояви внимание към нейната истинска същност.

— Не мога повече така — каза тя една вечер, с чаша в ръка, защото беше време, когато пиеше с него. — Съжалявам, Джо, сто пъти премислих всичко, но не мога по никакъв начин да изтърпя и минута повече. Ти не си човекът, за когото те мислех, когато се срещнахме. Не че вече не те познавам. Знам кой си — през половината време — работяга извън града, чиято работа е толкова потайна и непонятна, че той не иска или не може да я сподели с мен, ако проявя загриженост. Но мога ли да бъда загрижена… за това, дали случайни лица имат достъп до компютъра? Или дали полицейските сили в Прифрънтъл, Небраска, са последната дума в усмиряването на тълпи? Джо, знам, че това не са глупости, но вече ми писна и за мен са глупости. Писна ми заради всичко това да не можеш да вършиш оная работа вечер и ми писна да чакам бъдещето, което все не идва. Искам да изчезнеш от живота ми. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Не е работата в това, че не те одобрявам, работата е в това, че аз дори не те харесвам вече. Ето това е. И от секса, когато се случи, само ми иде да те убия. Изчезвай, Джо. Изчезвай веднага.

Призори той беше вече къркан и през следващите две години ни веднъж не изтрезня за повече от осем часа. Понякога беше наистина

противен. Обаждаше се на Карън, когато се напиеше, вярвайки си, че иска да умолява, но всъщност очакваше поредната възможност да предъвква стари кавги. Имаше толкова неща да обяснява. Толкова отдавнашен и калпав брак като техния не беше по-свестен от къща, обитавана от духове, и двамата намираха на горния етаж стаи, непосещавани двайсет години. Бореха се за тях, за това, кой какво е причинил и кога.

Стефани научаваше всичко от единия или от другия. Изхвърлиха я от училище, обади им се от Пуерто Рико. Това я поболя, Карън я подложи на терапия, а Лийланд бълва кръв две седмици, насилвайки се да се убеди, че върши нещо, което ги убива всички. Следващия път, когато Карън го срещна, той беше трезвен — ала със съзнанието, че с техния брак е свършено и че трябва да осмисли живота си наново. Никога повече не докосна Карън.

Кой би могъл да знае, че тя ще е мъртва след по-малко от осем години?

И преди беше идвал в сградата на „Клаксън“, четирийсететажна отвесна колона на булевард „Уилшър“, и беше достатъчно наясно с града, за да схване, че старият шофьор е избрал омайващия маршрут на север по магистралата от Сан Диего към „Уилшър“, после на изток през Бевърли Хилс, покрай магазините и хотелите.

И като навсякъде: неподвижните палми, ослепителните афиши. Деветдесет на сто от постройките в Лос Анджелис бяха ниски двуетажни къщи и кантори. Лос Анджелис бе в разцвета си — тук бяха построени някои от най-хубавите жилищни квартали в света, но имаше и друг фактор, който допринасяше за изгледа на града — отявленият, развихрен бяс за пари, който бе обзел Стефани и бе довел до такива грамадански публични оскърбления като бараките за пици с надписи, които се хилеха примамливо — „Хапвали ли сте си скоро?“ В най-лошия случай човек стигаше до заключението, че ако смръкнат афишите, ако закопаят под земята светлинните реклами и умалят фирмените табели до някакъв по-скромен размер, градът би изглеждал като ощавена котка.

Просто градът беше твърде млад. Кажи-речи до петдесетте години по-голямата част от Лос Анджелис и предградията му бяха в застой. Преди десетина години, когато Лийланд започна да идва тук, някои важни участъци на магистралата още не бяха построени и градът беше още разпокъсан. Сега Лос Анджелис беше първият

слединдустриален мегалополис — гигантският град на бъдещето, полегнал в невинен детски сън под бухлато, отровно небе.

— В Лос Анджелис ли живеете?

— Не, сър, живея в Комптън, Калифорния. Калифорнийците обичаха да изричат тая дума. Ако беше в Ню Йорк или в Чикаго, отговорът нямаше да бъде „Вали Стрийм, Ню Йорк“ или „Сисъро, Илинойс“. Като че хората тук искаха да уверят себе си, че всичко си е на мястото, сякаш можеше да изчезне за една нощ.

Като полицейски проблем градът беше кошмарен. Сякаш големината и разпокъсаността не бяха достатъчни — Лос Анджелис беше единственият познат на Лийланд град, разделен на две от планинска верига, Санта Моника, простираща се от изток на запад и приютила поселища като Бел Еър, Шърман Оукс и Студио Сити, както и обградения град Бевърли Хилс — и още много други. В доста райони наземният патрул се бе оказал неефективен, тъй че полицията се беше изнесла в небето, в хеликоптери. Това имаше ефект. Можеш да бягаш от някого, който ти налита отгоре, но не можеш да се скриеш.

Лимузината вече бе излязла от магистралата, устремена на изток към „Уилшър“ през модния квартал Уестуд. Бел Еър се извисяваше отляво, потънал в парите си. Следващите осем километра къщите за милиони долари не бяха рядкост. В това градче хора, които преди това никога не бяха имали пари, внезапно ставаха истински богати и не ги беше грижа колко плащат за нещата, които желаят. Тук ролс-ройсът се чувстваше по у дома си, отколкото в Индия по времето на английското владичество. А когато старите режими падаха, тук се изливаха пари от всички краища на света. След година-две Лос Анджелис щеше да е най-скъпият, а също най-корумпираният и най-опасният, град върху лицето на Земята.

— Как ще отпразнувате Коледата?

— Мисля да се нагледам на телевизия. Момчето ми монтира една от онията огромни видеостени — нали ги знаете, с прожекционна система.

— В електрониката ли е?

— Не. Той е най-малкият, само на двайсет и една е. Актьор е, ама наистина му иде отръки. Взе обикновен телевизор, обектив, екран и ей на. Метър и двайсет напреки, същинско кино. „Овните“ ги чакат големи загуби тая година. Да ви кажа, тоя стар свят се обръща в нещо друго.

Лийланд вметна, че е съгласен, и остави разговора да замре. За днеска му стигаха мимолетните впечатления от живота на разни

непознати. Беше приятно да знаеш, че младото поколение е „вътре“ в новите технологии, както неговото поколение беше някога с „Форд — Модел А“ или с бипланите, но Лийланд бе установил, че съществуват и важни разлики. Старите технологии извеждаха хората към света навън и към общуване с другите. А това чудо беше за потребители, заключени в подразделени малки развъдници, човеци, които живееха като добитък, отглеждан за клане.

И самите хора тук бяха различни, ексцентрични като англичаните, неуморими в изпробването на нови и нови свои самоличности. Хула-хуп, модата по хавайското кършене, дойде от тази част на света. Скейтбордът. Автомотокината. Имаше хора, така влюбени в онова, което са направили от себе си тук, че всяка година прекарваха Коледа, като се припичаха на близкия плаж. Нищо, че водата беше прекалено студена за плуване.

„Уилшър“ беше почти пуст. Тук-там някоя кола. Жена, подръпваща каишката на грозно куче с нещастен вид. Коледни украшения. Магазин след магазин — с отрупани витрини, — през Бевърли Хилс и отново към мрака на Лос Анджелис. Започваше да се чувства тукашен. Един самотен камион беше паркиран до бордюра на две пресечки от сградата на „Клаксън“ — единственото возило наблизо. Светлините примигнаха и лимузината спря до тротоара точно срещу главния вход.

— Мистър Лийланд, вие влезте, а аз ще отнеса багажа ви долу в гаража до колата на мисис Джинаро. Кажете й, че ключовете ще бъдат пъхнати под предната седалка — тя знае. И да си прекарате една весела Коледа, нали?

— Разбира се. Вие също… но да не си съсипете очите.

— Добре. — Той се засмя доволно, щастлив, че има обичлив син. — Добре.

Лийланд мярна в далечния ъгъл нещо, което бе забило нос в бордюра. Беше голям „Ягуар седан“, какъвто и той някога бе притежавал, в края на шейсетте. Колата му създаваше само неприятности и колкото и да му се щеше да й се порадва, наложи се да се отърве от, нея. Тая тук беше в отлично състояние. Вътре седеше човек. Радиоантена на носа. Лимузината се придвижи пред осветения вход на „Клаксън“.

Лийланд се сбогува с шофьора и се заизкачва по тесните стълби, когато отново се сети за колата и се обърна. Човекът зад волана държеше радиомикрофона пред устата си и въпреки разстоянието видя, че Лийланд го гледа, и се опита да го скрие. Лийланд бе видял

нещо, което не трябваше да вижда, но бедата беше там, че и онова приятелче мислеше така. Лийланд продължи по площадката към стъклените врати, където един възрастен бял портиер в сива униформа седеше зад бюро и четеше вестник. Старецът видя Лийланд и стана да отключи.

— Казвам се Джо Лийланд. Очакват ме. Бившо ченге ли сте?

— Да, сър.

— И аз. Вижте.

Старецът внимателно разгледа картата на Лийланд.

— Новичка е за мен, но аз съм захвърлил униформата преди петнайсет години! Ама добре изглежда, с красив релефен печат. Знам, че ви чакат. Какво мога да направя за вас?

Лийланд му разказа за ягуара. Старецът примигна и погледна навън към „Уилшър“, макар че оттук не можеше да види нищо.

— Има бижутериен магазин оттатък улицата и нещо като чифтоска между кулинарен магазин и магазин за алкохолни напитки. Тая вечер всичко е затворено. Ще звънна в участъка. Вие вземете асансьора в края: трийсет и втори етаж. Не знам какво, по дяволите, им става на хората тия дни! Помните ли, когато Коледа минаваше само с едно-две наръгвания?

— Точно така. И като стигнеш на мястото, убиецът седи на стол и разправя на жертвата, че не е била права.

— Добрата стара Коледа.

— Тая вечер редиците са оредели, нали? — подхвърли Лийланд.

— Ако хората знаеха, че през някои нощи на годината в действителност работят само неколцина ченгета, щеше да бъде ужасно. Ако сте въоръжен, можем сами да го разкараме оня.

— Да не се престараваме — охлади ентусиазма му Лийланд. — Я колко хлапаци са запретнали ръкави по празниците — и всички имат нужда от нашийник. Мисля да понаблюдавам отгоре. Оттам се вижда, нали?

— Не, забавата е от другата страна на сградата.

— Забава ли?

— Нещо специално. Направили са голям удар с арабите или не знам с кого. Пълно е с курви, дечурлига, всичко. Ще звънна, преди тоя пуяк отвън да почне да зяе кян-ка, кян-ка, кян-ка…

Старчето имитира кянкането във фалцет и Лийланд най-сетне започна да схваща, че той се прави на Гари Купър от „Сержант Йорк“, но вратите на асансьора вече се бяха затворили, когато Лийланд щракна с пръсти и извика „Да му се не види!“

С кого ли разговаряше кучият син от ягуара? Къде беше другият? Не е нужно радио, за да обереш кулинарен магазин… нито пък бижутериен. Какво ли бяха намислили?

19:14 ч. Тихоокеанско стандартно време

Лийланд не знаеше как всъщност дъщеря му е получила тая работа. Тя бе дошла тук с Джинаро, нейния съпруг, след колежа, по времето, когато не говореше с майка си, а отношенията с баща й едва започваха да се позакърпват. Джинаро приличаше на Лийланд, спретнат, с късо подстригана тъмна коса — малко преди бума на дългите коси. Косата на самия Лийланд тогава вече беше почти побеляла, но му беше ясно какво минава през главата на дъщеря му, макар и несъзнателно. Джинаро беше малко прекалено нетърпелив да направи впечатление, един от тези типове, твърдо решени да те гледат в очите, докато говорят. За ченгетата това беше сигурен белег, че е лъжец, но Лийланд беше в период на компромиси със себе си, така си мислеше, и какво толкова, майната му, бракът беше крачка напред за Стефи, дори един такъв, толкова очебийно пръв брак.

Отивали в Калифорния, му съобщи Джинаро. Той имаше диплома за административен ръководител и няколко немного близки познанства от колежа, и по думите му „кроеше планове“ — по дяволите, каза си Лийланд, който мислеше, че вече няма никакво влияние върху дъщеря си.

Сега Лийланд дори не знаеше дали Джинаро плаща детските издръжки. Известно време живеел с някаква актриса в Малибу, не пропускал отбраните празненства, а после, преди няколко години, Стефи каза на Лийланд, че юнакът се е настанил в Енсино, където и да е това, южно от булеварда, което може би също значеше нещо. Според Стефи от време на време той се опитвал да бъде по-добър баща за Марк и Джуди — пълна щуротия, защото Лийланд не бе чувал никое от децата да споменава баща си през цялото това време.

Лийланд започна да подочува нещо, щом асансьорът приближи трийсет и втория етаж. Вратите се отвориха с тропот и страхотна дискодандания изригна и го блъсна в лицето. Стробоскопни светлини хвърляха отблясъци по стените. Майко мила, и Стефани искаше той да я открие в тая лудница? Дали беше домъкнала и децата? Пет-шест души се бяха изсипали в коридора, държаха по чашка, натискаха се и се кършеха под звуците на музиката. Зад тях в тъмното, където, изглежда, беше цялата югозападна четвъртина на постройката, петдесет-шейсет пълнолетни и непълнолетни „вършееха“ под такава гръмовна, такава оглушителна шумотевица, че бетоненият под, изчислен за немалки натоварвания, се тресеше като плевник на обор.

— Здрасти — подхвърли една блондинка. — Весела Коледа. Пушиш ли от тия фъшкии?

— Докторите в санаториума ми казаха, че не бива. Познавате ли мисис Джинаро? Тя искаше да се срещнем тук.

— А знаеш ли я как изглежда?

— Винаги съм знаел. Аз съм й баща.

— Божичко! Съжалявам. Извинете. Само за минутка. — Тя се помъкна към средата на коридора. — Виждате ли тази врата ей там? Канцеларията на мистър Елис. За последно я видях там с другите големи клечки. О, боже мой, извинете. Ей, я забравете какво съм казала, а? Моля ви. Кажете й, че нейната Дорийн й пожелава весела Коледа… и поздравления.

— За какво?

— За всичко това.

— Какво е това „всичко“?

— Ама не знаете ли? Мистър Елис и мисис Джинаро току-що сключиха сделка за сто и петдесет милиона долара! Я идете да видите! Нека тя ви разкаже… после се върнете при нас да се позабавлявате! Ще се погрижим за вас!

— Прекалено стар съм дори за майка ви!

— Но не и за мен, хитрецо! Той смигна и й изпрати целувка.

— Този е бащата на Джинаро — чу я да хихика, когато се предполагаше, че той вече не може да я чуе. Не погледна назад, защото хич не хареса начина, по който тя произнесе името на дъщеря му.

Бюрата в голямата стая бяха изтикани до стените, за да се отвори място за танци, и Лийланд трябваше да си пробива път с лакти през зяпачите, които бяха в три редици околовръст. Вратата на Елис водеше първо до стаята на секретарката, но обзавеждането тук беше къде-къде по-горе от ярко оцветените метали и пластмаси отвън. Дебел зелен мокет, стени, облицовани с палисандрово дърво, и имитация на цветно стъкло за розетката на тавана — и всичко това за секретарката! Като повечето себеподобни, директорите на „Клаксън“ се възползваха от това, че според закона разходите за обзавеждане не подлежат на данъчно облагане, и си угаждаха с разни гиздосии, които биха накарали и египетски фараон да се облещи от завист. Вратата към вътрешния кабинет беше открехната, но думкането на музиката, която тътнеше и под краката му, пречеше да чуе има ли някой там. Той, почука по касата.

— Кой е? Влезте.

Трима мъже извърнаха глави. Стефи, която седеше на дивана

срещу тях, скочи.

— Татко! Весела Коледа! Идваш точно навреме! — Тя прекоси стаята, прегърна го и го целуна по бузата. В прегръдката си я усети някак омекнала и слаба и това го подразни. С ръка на кръста му тя се обърна към другите, които сега стояха прави, и го представи. Елис, зад бюрото, беше като нея около четирийсетте; мъжът на Лийландова възраст беше тексасец на име Ривърс, вицепрезидент по продажбите; и едно момче на двайсет и няколко, Мартин Фишър — новият помощник на Стефани.

Ривърс пръв се ръкува с него:

— Добре дошли, мистър Лийланд. Чест и удоволствие. Чухме за произшествието в Сейнт Луис. Е, не е било много сериозно…

Стефани погледна челото му. Ривърс се обърна към момчето:

— Знаеш ли колко германски самолета е свалил този човек?

— О, да. — Той се взираше в Лийланд и се мъчеше да съотнесе разказите към човека, който стоеше пред него.

— Стара история — каза му Лийланд. — И родителите ти не си я спомнят.

— Не е така — възропта Елис, докато усмихнат заобикаляше бюрото. — Съвсем не е така. Добре дошли. Идвате точно навреме. Това е най-големият ден в живота ни. — Той стисна ръката му прекомерно поривисто, което веднага отблъсна Лийланд.

— Чух нещо за сто и петдесет милиона долара.

— Вярно е — възторжено потвърди Елис. — Това е най-големият договор, който сме подписвали в „Клаксън“ извън петрола.

— Ще строим мостове, татко. В Чили.

— Покажи му часовника — настоя Елис.

— Ще го види по-късно — отвърна тя.

— Горе в стаята имам макет на моста, мистър Лийланд — вметна Ривърс.

— Наричайте ме Джо. И без бяла брада се чувствам достатъчно стар, ама не се отнасяйте към мене като към Дядо Коледа. — „Или като към Късметлията Линди“, помисли си, защото образите на миналото вече няколко часа се виеха във вихрушка, като листа, понесени от вятъра.

— Аз пък бях в Южния Пасифик — внезапно тръсна Ривърс.

— Ако питате мен, от цялата история ще излязат чудесни картинки за дъвки — поклати глава Лийланд. — Стефи, бих искал малко да се умия, ако може. Вече четиринайсет часа не съм се спрял. Бих искал да ползвам и телефона.

— Нещо не е наред ли? — попита Ривърс.

Лийланд поклати глава. Той си мислеше за старото ченге долу, ала навитата на руло еднодоларова банкнота, която видя върху бюрото на Елис, го направи по-предпазлив.

— Искам да звънна в Сан Диего. — Лийланд се усмихна на Стефи. — Случи се нещо в самолета.

— Стар козел! — подскочи тя. — Взел си самолета до Сан Диего, нали? Тя още не се е прибрала вкъщи.

— Дамата има телефонен секретар или автомат, едното или другото. Не ми го е казвала, но се басирам, че е така.

— Да си полицай е като да имаш шесто чувство, нали? — намеси се Ривърс.

— По-скоро трябва да умееш да събираш отделните факти в цялостна картина — каза Лийланд, без да гледа към Елис.

— Коя е? — попита Стефани, като го дърпаше за ръкава.

— Стюардесата — отговори Лийланд. — Не се безпокой, по-възрастна е от теб… е, немного. Какъв е тоя часовник?

— Купих си подарък. Защо я наричаш стюардеса?

— Обикновено ги наричам съпровождащи полета. Но в случая исках да е ясно, че говоря за жена.

Смехът на мъжете я накара да се изчерви.

— Целите сме в слух — подхвърли Елис. — Ето, всички се настройваме…

— Разстройваме — репликира тя с усмивка.

Лийланд се извърна към Ривърс:

— С радост ще видя този макет по-късно.

— Бива.

С кого спи Стефани, си беше нейна работа — беше достатъчно зряла, та да знае, че служебните връзки водят до неприятности, но на Лийланд хич не му се нравеше, че тук е намесен кокаин. Под своето търговско лустро Елис беше мрачен екземпляр, каквито Лийланд бе виждал, че виждал. Изглежда, Стефани все още беше неспособна да извлича поуки от собствения си живот и Лийланд можеше само да приеме бремето на провала си с нея. Той я притисна до себе си още веднъж:

— Ще използвам твоя кабинет. Знам къде е.

— Ще дойда с теб — поиска тя. — И без това не правехме нищо друго, освен да се потупваме по гърба.

— Тя е главната — каза Ривърс на Лийланд. — Вложи много в това. Нямаше да се справим без нея.

— Страхотно — измърмори Лийланд.

В нейния кабинет — по диагонала от мястото на забавата — Лийланд отиде до прозореца и погледна надолу към улицата. Ягуарът беше изчезнал. Лийланд бе подплашил приятелчето или го бе принудил да си промени плановете.

Джуди и Марк бяха тук, запилени в гъмжилото и в мрака. Забавата беше идея на Ривърс. От Сантяго се бяха обадили сутринта и всички бяха пощурели. Сделката бе много заплетена, преговорите с управляващата хунта бяха деликатни, всичко все още се пазеше в тайна. В „Клаксън“ бяха принудени да държат Стефи на задна линия поради фактора „мачо“, което я бе вбесило. Ривърс я увери, че нейната премия ще е „като другите“. Изчакваше да види.

Лийланд си помисли, че изглежда уморена. От години си беше все две-три кила над нормата, ала сега май бяха поне пет. При тоя кокаин в живота й той трябваше поне да е доволен, че все пак яде. Изглеждаше ужасно изтощена. Може би щеше да е готова да го изслуша след ден-два. Сега — не. Първото нещо, който искаше да й каже, беше колко се гордее с нея.

— Завърти девятка, за да излезеш на външната линия — обясни му тя. — Ще намериш всичко необходимо в банята. Ще се видим оттатък.

Лийланд й махна. Първо намери един указател и се свърза с главния вход.

Пазачът каза „ало“.

— Тук е Лийланд, преди малко влязох. Ягуарчето е духнало.

— Да, добре, аз сега звъннах. Ако няма полза, поне няма и вреда. Той сигурно е някъде тук, наоколо, и на ченгетата няма да им е трудно. Как е забавата горе?

— Оглушителна. Приятна Коледа.

— Ами, ще бачкам тука.

Лийланд реши тази вечер да опита да се свърже с Кати Лоуган, какво пък… но не веднага. В банята установи, че Стефи знае как да си харчи премиите. Такова местенце човек очаква да види в будоар — душ, добре заредена аптечка. След като се подкрепи с още два аспирина, Лийланд си свали сакото и вратовръзката, разкопча яката и нави ръкавите. Смъкна кобура от рамото си и сложи браунинга върху сакото. Години наред се бе оправял и без да носи огнестрелно оръжие, но сетне го заставиха. Без оръжие и без опитността, която би му

позволила да си служи ефективно с него, той беше заплаха за себе си и за другите. Винаги е бил отличен стрелец, но сега, дори на тая възраст, поради многогодишната практика, беше по-добър от всякога.

Не му се щеше много-много да се заглежда в браунинга, докато Елис е заседнал в мислите му. По навитата доларова банкнота, свидетелство за наличие на кокаин, тоя тип му стана ясен. Дупедавец. Полицейското управление в Лос Анджелис ги наричаше дупедавци — типове, които си въобразяваха, че могат да са все крачка пред системата в преследване на собствените си отчаяни удоволствия. Стефи спеше с него. Лийланд познаваше дъщеря си. Тя искаше да се доказва — пред майка си, пред него, пред Джинаро, пред Елис и пред всички мъже.

Във всеки случай трябваше да внимава. Той бе избягвал в разговора темата за полицейската работа в кабинета на Елис заради навитата банкнота. Марихуаната беше навсякъде, особено в Калифорния, но кокаинът беше сериозна работа и никой не може да каже как биха постъпили хора, заплашени с години затвор. По-добре да се прави на гламав, за какъвто Елис имаше Ривърс. Това, което разочарова Лийланд, бе, че и Стефи го подценява — беше забравила за оня начин на живот, който Ривърс определяше като „шесто чувство“.

Лийланд не харесваше Ривърс бог знае колко повече от Елис, и то не заради това лигавене с бойното другарство от войната. Ривърс беше още един „пробивен“ тип — като Елис, само че по-талантлив. Бе постигнал много благодарение на тексаското си хладнокръвие. Някои източноамериканци никога не успяваха да разберат каква е причината и тексасците винаги печелеха от това.

Тексас — това бе друго светоусещане, друга култура. Да очистиш някого не беше достатъчно: трябваше да го гледаш в очите, да се усмихваш и да стискаш ръката му. Ей това беше Ривърс, сладуран. Една утеха: Елис си мислеше, че е добър колкото Ривърс, а не беше.

Като пътешественик, който се опитва да не заспи, Лийланд изми шията и ръцете до лактите, а после и лицето си със студена вода, като внимателно заобиколи лепенката на веждата си. После енергично се избърса, като се разтъркваше, за да предизвика оросяване на кожата си. Почувства се по-добре, психически уморен, но все още не беше готов за спане, беше „освестен“ за още няколко часа.

Изу обувките и чорапите си. През шейсетте, първия път, когато отиде по работа в Европа, той седна до някакъв германец, директор в

американския клон на оптична фирма, който от първата четвърт на века беше прекосявал Атлантика седемдесет пъти. Лийланд излъга, че работи за „Форд“ и проучва предимствата на въздушния транспорт пред водния при превоза на части, с което се намаляват средствата, блокирани в стокови запаси, а после остави стария човек да приказва — от Вирджиния до Хамбург.

Старецът бе познавал Хитлер, когото наричаше селяндур, неспособен да променя мнението си. Най-добрият начин да пресечеш океана, каза той, от всички начини, които бил опитал, си оставал дирижабълът. Сто мили в час на височина триста метра, почти два дена в компанията на истински дами и джентълмени. Чудесен мъж, натрупал мъдрост. Лийланд беше готов да излъже, ако той го беше попитал какво е правил през войната.

— Искате ли да ви издам една тайна, мистър Бизнесменски? Ще бъдете кукуряк в края на деня, ако си поизмиете краката. Походете бос десет минути. Ще се почувствате страхотно.

Вярно беше. Като подгъваше пръстите си, със запретнати до коленете крачоли, Лийланд примъкна телефона на дъщеря си до прозорците, натъкми го на коляното си, набра девятка, сетне единица, за да излезе от Лос Анджелис, после — кода на Сан Диего, и накрая — номера на Кати Лоуган, който вече бе запомнил.

Телефонът позвъня два пъти, задейства се автоматичното приемане.

— Привет, тук е Кати Лоуган. Сега не съм си вкъщи, но ако оставите името и номера си, след като чуете бипкането, ще ви изпратя десетте цента обратно. Или може би ще ви звънна. Кой сте все пак? Изтрийте си ухилената физиономия и говорете!

Ах, Калифорния! Когато се чу бипкането, Лийланд се смееше високо. Далече под него, трийсет и два етажа по-надолу, един камион зави от „Уилшър“ към страничната уличка, после също толкова бързо — към рампата за подземния гараж, разположен под площадката, която опасваше сградата. Нещо прищрака в мозъка на Лийланд. Камионът се движеше прекалено бързо… но не, не беше това.

— Кати, тук е Джо Лийланд, днешният ти приятел от Сейнт Луис. Благодаря ти. Изкарай си един идеален ден утре. Ще се обадя надвечер и ще те помоля да се видим. Мисля, че бихме могли да се срещнем в Сан Франсиско…

Прекъсна. Лентата се бе изнизала… не, нямаше сигнал. Телефонът беше глух и ням. Той потупа вилката. Нищо.

Погледна часовника си: осем часът. Може би комутаторът изключваше автоматично. Нямаше защо да излиза вън, че да се обажда отново; това само би объркало още повече Кати. Той постоя малко до прозореца, взрян в светлините на Холивудските хълмове. Някой някога му бе обърнал внимание върху каньона Лоръл — той не можеше да си спомни кой и кога.

Онзи стар германец бе оставил един проблем неразрешен: как отново да нахлузиш чорапите. Промяна в подаването на въздух откъм вентилатора го накара да погледне нагоре. Не, не беше това. Музиката беше спряла. Той се зачуди защо трябваше да си го отбелязва и тогава се сети какво искаше да си спомни за камиона: беше същият камион, който видя паркиран на страничната улица с лице към „Уилшър“ преди половин час. Нямаше какво да се удивява, че оня от ягуара искаше да скрие микрофона.

Глух и ням телефон?

Лийланд се беше запътил към браунинга, когато чу женски писък.

Той мигновено се стегна. Главата му беше бистра. Добра се до кобура, измъкна пистолета, освободи предпазителя и зареди първия патрон.

Загаси осветлението и колкото се може по-тихо бавно отвори вратата. Коридорът беше празен, но се чуваше мъжки глас, остър, но твърде далечен, за да разбере какво казва.

Лийланд трябваше да решава какво да прави — веднага. Обувките му бяха в банята. Ако гласът изстрелваше нареждания към празнуващите, значи беше въпрос на секунди останалите от бандата да претършуват стаите на етажа. Колко ли бяха? Стълбището се виеше от другата страна на асансьорната клетка. Докато пресича главния коридор, Лийланд за миг би останал на открито, но ако хората гледат в обратна посока, към празничната зала, може би щеше да се измъкне.

Браунингът. Ако го заловят с него, ще има стрелба. Ако пък го остави и те го намерят, ще хукнат да търсят притежателя. Нямаше време и да го крие, нито пък имаше смисъл да се остави да го надушат — не и щом носи значката на Нюйоркското полицейско управление, нищо, че тя си беше един майтап. Бос, с вдигнат браунинг, Лийланд стъпи на мокета в коридора.

С приближаването му до асансьора гласът се усили. Нямаше да е зле да си вземе бележка за това, ако може, но сега трябваше просто да се намери някакво безопасно или поне сравнително безопасно укритие.

Той спря на метър и половина от ъгъла.

Акцент. Лийланд все още не можеше да различи думите. Акцентът беше едва доловим; внимателното, обмислено изразяване подсказваше, че ораторът е изучавал езика чак в училище или дори по-късно. Сега Лийланд пребяга през зоната пред асансьора към вратата на стълбището.

Четирима, единия той позна, по дяволите — по-дя-во-ли-те! — всички въоръжени с най-доброто в света лично оръжие, автомати „Калашников АК-47“. Лийланд се вбеси от собствената си глупост. Веднага трябваше да се досети!

Изчака, стаил дъх. Ако го бяха засекли, някой щеше да извика. Трябваше да прецени видяното, а то не беше малко. Трябваше да мисли. Първото очевидно нещо беше, че с информацията, която имаше дотук, не беше в състояние да предприеме каквото и да било ползотворно действие. Сега трябваше да вземе друго решение. Внимателно отвори вратата към стълбището, пристъпи и леко, безшумно затвори вратата след себе си.

Заизкачва се; взимаше с лекота по две грапави бетонни стъпала наведнъж, а босите му нозе обираха хладината.

20:19 ч. Тихоокеанско стандартно време

Излезе на трийсет и четвъртия етаж. Достатъчно далече. Главното, осветление беше изключено и във всички посоки, през прозорците от тавана до пода, обрамчили сградата, той виждаше светлините на града, които проблясваха чак до тъмния хоризонт, и магистралите, като червени потоци, които се оттичаха от града. Тоя етаж беше различен от трийсет и втория, открит, без преградни стени за защита и скривалище. Дотук добре.

Той проумя, че ще трябва да научи повече за сградата. Най-напред искаше да проучи „сърцевината“ на постройката. „Сърцевината“ беше една и съща на всеки етаж: осем асансьора, по четири от всяка страна, които се гледаха в очите един срещу друг като салонни танцьори. Сега-засега той не можеше да каже дали асансьорите работят, и задействаше ли някой от тях, без да е необходимо, това навярно само би го издало. Четирите стълбища се виеха зад асансьорните клетки, обърнати към четирите външни ъгли на сградата. Забавата два етажа по-долу беше в югозападната част. Добре. Ако слезеше по това стълбище, щеше да се окаже по-близо до дансинга, но му се искаше първо да помисли още.

Той се разтъпка из целия етаж, като гледаше надолу към улицата. Входове за гаража от двете страни в улиците, рампи, които пресичаха стълбите. Входът беше два етажа по-нагоре, спомни си Лийланд, със стъклени стени, тъй че всичките асансьорни клетки и поддържащите пилони на постройката бяха видими. Като се има предвид големината на сградата, подземният гараж беше най-малко на два етажа надолу, а може и три. Най-долу бяха отоплението, контролното табло за електричеството и телефонният комутатор. Не можеш да отбраняваш сградата от партера, но отгоре, високо отгоре, с неработещи асансьори, тя беше по-непристъпна от средновековен замък: дори специалните части не биха могли да си възвърнат загубената територия.

Четиримата мъже в джинси и винтяги, въоръжени с калашници, бяха запалили флуоресцентното осветление и бяха натирили тълпата към центъра на голямата стая. Лийланд не беше видял Стефи, Джуди или Марк, но бе видял Ривърс и Елис с ръце на темето.

Петима-шестима там долу, ако бяха запазили хладнокръвие, за да мислят ясно, щяха да забележат, че Лийланд не е в навалицата. Може би от всички тях най-голямо доверие заслужаваше Ривърс, независимо какво си мислеше за характера му. Ривърс беше жилав: в това Лийланд

беше по-уверен за него, отколкото за собствената си дъщеря. Отдавна бе минало времето, когато тя обичаше баща си и имаше пълна вяра в него. Но през последните години той беше забелязал, че я отегчава, понеже тя го смяташе за старомоден, изостанал от времето й безполезен. Ала това тук не й беше преустроената кухня в Санта Моника, а поради мястото й в йерархията на компанията тя беше в по-голяма опасност, отколкото си мислеше. Човекът, когото Лийланд позна, беше убиец, който обичаше да убива, — и сигурно, почти сто на сто, нямаше да устои да не затрие някого тази вечер чисто и просто за да покаже, че тук командва той.

Лийланд реши да слезе по югоизточното стълбище до трийсет и втория етаж. Вратата беше тежка, огнеупорна и почти шумоизолираща. Топката на дръжката се завъртя лекичко и резето се придръпна в пълна тишина. Той почака. Нямаше как да знае дали някой не гледа право насам от другата страна. Предпазливо отвори вратата.

Пред него се виждаше гола стена. Но сега чуваше доста ясно мъжа, който говореше, и разбираше някои от думите му. „Вие, хората“ и нещо там. После пък нещо като „целият свят гледа“.

Лийланд излезе в коридора. Искаше да разбере какво имат наум. Искаше да разбере колко са. Коридорът по-нататък се стесняваше до дванайсетина метра и някой в ярко осветената зала трябваше да има доста силни очи, за да го забележи в сумрака. Той стисна браунинга в лявата си ръка. Дори да го видят, щеше да успее да се върне до стълбището и докато не разберат, че има пистолет, вероятно нямаше да го броят за заплаха.

Гледката не беше такава, на каквато се надяваше. Виждаше само един от въоръжените мъже и част от хората, все още с ръце на тила. Водачът, мъжът, когото Лийланд беше познал, продължаваше да говори и ставаше Ясно още нещо: той знаеше, че е защитен отдолу. Лийланд се върна при стълбището и се изкачи един етаж нагоре.

Потвърдено предположение: трийсет и третият етаж беше различен от другите два — тези отгоре и отдолу, които Лийланд бе видял; низ от „зайчарници“ водеше до огромни, потънали в плюш кабинети покрай прозорците. В някои дори имаше телевизори. Той трябваше да проследи и подреди нещата, да си набележи различното разположение на помещенията на етажите, които оглеждаше. Ако ще трябва да бяга, за да спасява живота си, навярно би успял само ако има представа в коя посока да поеме.

Бандата. Беше видял четирима. Макар че имаха

радиопредаватели, долу им бяха нужни поне още двама души — във фоайето и в помещението с електрическите табла. Този във фоайето в момента вероятно отпращаше полицията. На Лийланд му трябваха десетина-петнайсет минути да слезе пеша оттук до партера. А после?

Той знаеше отговора. Беше участвал в секретните семинари и конференции, на които се разработваха предполагаемите действия на много от градските полицейски управления. Това беше същинската, единствена и истинска причина за създаване на групите по специалните оръжия и тактики. Избиването на Смесената освободителна армия беше показателен пример. Бившият шеф на Лосанджелиското полицейско управление Ед Дейвис беше разпердушинил стратегията със своето тъй наречено майтапчийско предложение за решение на проблема за въздушното пиратство: „Обесете ги на летището!“

Стратегията: Да се избият до един.

Скривалището на Смесената армия беше изгорено до основи и всички вътре измряха.

В Ентийб един заложник бе убит от израелски парашутист, след като, вместо да се подчини на заповедите, се огледал да види какво става.

Заложниците не бяха важни. Същността на тази вълна от международен тероризъм бе единственият значим елемент в изясняването на проблема. Лекциите, прожектирането на диапозитиви, докладите, психологическите портрети, материалите, предоставяни от дузина правителства и от още дузина многонационални корпорации, не оставяха алтернатива. Съществуваше световна мрежа от хора на по двайсет-трийсет години, някои действаха самостоятелно, но повечето се сдружаваха с други групи, дирижирани и прикривани от страни като Сирия, Ливан, Южен Йемен и Либия, които бяха посветили живота си на разрушаване на обществения ред в некомунистическия свят. После щяха да построят революционно общество и, съвсем естествено, между тях имаше остри разногласия как точно да стане това.

Нечии кратуни бяха разработили различни сценарии за това, което би се случило в действителност, като извличаха закономерности от революциите — 1789-а във Франция, 1917-а в Русия, дългогодишната борба в Китай и напоследък в Камбоджа и Виетнам: чистки, кланета, геноцид, контрареволюция, нови разколи. Един дебел, дребен академик, горд, че е между „железните момчета“, така се бе разгорещил, че изпусна следния „бисер“: „Ние предвиждаме трийсет и три до трийсет и осем процента вероятност за световна анархия,

вместо онези петнайсет до двайсет процента, валидни сега.“

Психолозите помагаха повече, но най-полезен за Лийланд бе психиатърът с „портретите“ на пет действителни човешки същества. Някои от тези хлапета не бяха сополанковци от средната класа, както ги рисуваха списанията. Аржентинец, израсъл в къща два квадратни метра, дигната от петролни варели, мукава, сандъци за вино; палестинец, отгледан в бежански лагер в Бейрут с изглед към свръхскъпи апартаменти и първокласни хотели, но който на двайсет и две вече бе изгубил всичките си зъби. Хора, чийто живот нямаше смисъл, се надяваха на изкупление във или чрез смъртта. Тия младоци знаеха, че ще умрат, и това ги караше да се държат един за друг. Преди всяка бойна задача те се запиваха до умопомрачение и си предаваха момичетата от ръка на ръка. Япончето, докато попилявало едно летище с калашник, колкото и да е било уплашено, е знаело, че за него раят е на две крачки. Те наистина бяха обречените на земята.

За сополанковците от средната класа човек трябваше да отиде до Европа и Америка. Урсула Шмит, германската поетеса, която възпяваше смъртта, италианските хлапаци, които специализираха бавно убиване на политици, или Литъл Тони Червения, също от Германия, който обичаше драмата на смъртта, превръщаше я в театър — оправяше вратовръзката на жертвата си, преди да я простреля през петлицата на сакото — „закичването на черната бутониера“, така го наричаше.

Литъл Тони — Антон Грубер — беше човекът, когото Лийланд разпозна долу.

Професионалната поука, а и общото мнение на всички колеги на Лийланд беше, че тези хора са явно неспасяемо луди, че не биха се спрели пред никакво злодеяние — използване на ракети срещу пътнически самолет, отсичане на пенис в Заир, екзекутиране на пилот, след като е бил накаран да падне на колене и да се моли за живота си.

В четвъртък, предпоследния ден на конференцията, когато Лийланд и повечето от останалите смятаха, че май ще е ден на разделяне и подразделяне в комисии и в подкомисии, те видяха, че залата се претърсва — още веднъж — за подслушватели. Седнал отпред, с разпилени пред него листи, бе шефът — на управление в Средния Запад, беловлас мъж с хлътнали страни почти, на шейсет, един от най-почитаните полицаи в Америка, с устни, така силно притиснати към зъбите, че бяха почти обезкръвени. Тъй като беше добре известен, събранието бе проведено по обичайния начин и председателстващият отбеляза, че едва ли някой ще е против, ако

отсрочи обявената в дневния ред точка. Без повече приказки етажът бе опразнен. Шефът стоеше зад бюрото си и едва повдигайки глава, подхвана бавно:

— Съжалявам за всичко това, но имах дълга, трудна нощ. Исках да можем свободно да се изказваме. Искам аз самият да се изкажа свободно.

Колкото по-дълго мислих върху това миналата нощ, толкова по-дълбоко в себе си трябваше да проникам, за да разбера къде наистина се намирам. Това продължи да ме предизвиква през цялото време. И тогава, най-накрая, се опомних: Това е не само най-противната проклета гадост, с която съм се сблъсквал като полицейски служител, а и най-трудният проблем, с който съм се сблъсквал като човешко същество.

Той се размърда на стола и погледна нагоре към най-младите от последните редове:

— За тези от вас, които не ме познават — занимавах се с взломни кражби осем години и служих трийсет и три месеца в морската пехота в Южния Пасифик. Видял съм какво ли не… знам колко ужасен може да бъде животът. Женен съм трийсет и седем години за една жена и днес я обичам повече, отколкото когато бях млад. Имам четири дъщери, всичките образовани в колежи, и деветима внуци. В събота трябва да замина по най-бързия начин, защото ще има градинско празненство в чест на осемдесет и седем годишната ми леля. Тя е по-малката сестра на майка ми и май е решила, че ще мре, защото сама помоли за тържеството. Ние сме споделили много живот, тя и аз, и знам, че е много доволна от онова, което е постигнало семейството.

Той стана:

— Е, тези хлапета ме принудиха да се замисля за семейството си и за това, което е важно за мен, понеже те показаха съвършено ясно, че имат нюх за всичко, което може да се използва, за да разчисти пътя за грандоманските им кроежи. Много внимателно слушах психиатъра, който беше тук; и видях как тези младоци са стигнали до заключенията си за същността на света. Дори и да грешат някъде, то не е за нещо съществено. И аз като тях искам всеки да има равни възможности в живота си, но аз не само зачертавам убийството като средство, аз не успявам да видя връзката между начина, по който те убиват, и обществената справедливост, която твърдят, че искат да ни донесат.

Твърдят. Аз съм бил тук-там… виждал съм такива неща навремето. Хора като тези хлапета започнат ли един път да убиват, нямат спиране. Когато спечелят властта… ако я спечелят… те ще

организират съдебни процеси и тайна полиция, но убийствата ще продължат, ще станат кървава баня, после геноцид. И не е нужно да си историк, за да схванеш, че щом веднъж светът попадне в ръцете на фанатици, фанатизмът става закон на деня. Няма нужда да се вглеждаме в новата история. Инквизицията разруши Испания.

Това ми къса сърцето. Бях отгледан с вярата, че ние тук, в Съединените щати, сме деца на всички и имаме отговорността да бъдем водачи по пътя тъкмо към този свят, който тези хлапаци твърдят, че искат. Когато поостарях и имах възможността да попътувам зад граница, видях другата страна на медала: ако ние сме част от световното семейство, тогава тези, с които имаме взимане-даване в другите страни, са правнуците на дедите на нашите братовчеди — разликите между нас се свеждат в повечето случаи до каприз на съдбата.

Днес сме тук, понеже светът е попаднал в такъв катаклизъм на насилието, че нашата страна, която доскоро беше в безопасност, вече не е. Било е време, споделяли сме си го с леля ми, когато семействата е трябвало да се сплотяват заради единия животец. И мнозина не са успявали. През изминалите петнайсет-двайсет години сме виждали не един пропилян и разбит живот.

Той отстъпи крачка назад и подръпна колана си. — Та късно снощи започнах да се питам за какъв, по дяволите, се мисля, та подлагам личния си живот на всичко това? Аз съм професионален полицейски служител, комуто е поверено едно управление, отговорно за безопасността на почти милион и половина човешки същества. Тъй като съм призван да бъда професионалист, аз съм обременен от огромно количество закони, правила и прецеденти. Например правилникът на моето управление за най-разумната употреба и за въздържането от употреба на сила е четирийсет и седем страници. Огласяване на сведения — чудесно! — всеки, който иска да си навлече беля, може предварително да се ориентира при всяко положение къде точно се намира.

Казах ви, че искам да говоря. Малко по-късно снощи, когато се опитвах да разбера вариантите за действие и до какво могат да доведат те, си припомних моите собствени правила за употреба на сила. Моите хора са задължени да вземат всички и всякакви мерки, за да се осигури обществената безопасност, ако за извършване на углавно престъпление се използват огнестрелни оръжия. Във всякакви случаи.

За какво, по дяволите, приказваме тук? За побъркан от любов бивш съпруг, който държи на мушката в дома им бившата си жена и

детето? За трима юначаги, които нахълтват в супермаркет? Независимо дали юначагите в супермаркета го знаят или не, последното, което искаме при такива сблъсъци, е загубата на човешки живот. Колкото до мен, след всичко, което съм препатил, мисля, че не е добре за морала на полицаите това да се случва прекалено често.

Той изправи гръб и изпъна гърди:

— Тези хлапаци не са шепа несретници, които търсят изход. Те са здраво организирана, самоуправляваща се групировка от млади психопати, за които нищо не е достатъчно низко, достатъчно долно, достатъчно варварско, щом подклажда общата лудост. Аз за нищо на света няма да позволя моят район да стане поле на техните битки. Тъй или иначе, ако се наложи, ще разпратя писмени предупреждения, че всеки набег в моя район ще бъде посрещнат с най-крайни контрамерки. Тези хора твърдят, че се борят за бъдещето. Е, добре, бъдеще в моя край за тях няма. Резултатът ще е, че няма да има повече произшествия, нито обществена осведоменост, нито зрелищни процеси. Тия лунатици няма да стават герои. И по-късно няма да взимат заложници, че да се иска в замяна освобождаването на терористи.

Както ви казах, много мислих за това. Никак не ми харесва. Ще трябва да отговарям пред Създателя за това. Но тези хлапаци дадоха ясно да се разбере, че няма да преговарят, освен ако това не ги приближава към собствената им цел, няма да се съобразяват с никого и няма нужда старата ми леля да ми казва, че това „никого“ включва четирите ми дъщери, техните деца и всичко, което семейството ми е успяло да постигне за няколко поколения.

И е ясно също, че средствата за осведомяване няма да ни помогнат, те обаче не са виновни. Ние правим новините. Ако започнем да строяваме затворници пред журналистите, вестниците ни ще заразказват какво са закусвали те, когато са били седемгодишни… и ако не могат да го научат, ще го измислят. Колкото до телевизията, тя само заснема картинките, които ние й показваме.

Искам това да бъде добре разбрано. Затворникът е чепато, враждебно, надървено копеле. Трупът е боклук. Човек, който използва огнестрелно оръжие в моя район, ще трябва да понесе най-крайните мерки. Имам предвид смърт. Ако тези хора дойдат в моя град, те ще бъдат изнесени на носилки, и то непокрити с чаршафи, тъй че всеки да може да види точно какво ще се случи следващия път. Наистина мисля всичко това, което казвам… Бог да ме съди: поемам лична отговорност за това.

Той седна. Един по един полицейските началници и техните представители се изправиха на крака и заръкопляскаха. Лийланд и едрият мъжага отдясно бяха сред последните, които станаха.

— Много невинни ще загинат — промърмори мъжагата.

Един по-възрастен човек от предния ред се обърна:

— След десет години, след пет години тези копел-даци ще сложат ръка и на атомна бомба. Мислите ли, че ще се поколебаят да я използват?

Това вече нямаше значение. Литъл Тони, мъжът долу, беше един от тези, чиито портрети изучаваха на конференцията: Антон Грубер, познат и като Антонино Рохас. Литъл Тони Червения, който затягаше вратовръзки, който обичаше да „поднесе подаръка на смъртта“ във формата на черна бутониера.

Лийланд трябваше да научи още адски много неща. Беше 20:52 ч. Повече от половин час бяха в сградата. Никаква стрелба вече толкова време, обаче това не беше непременно добър знак. Какъв беше планът им? Бяха твърде много, за да реши, че са самоубийци. Думите, които Лийланд бе дочул, не оставяха съмнение, че, каквито и да са техните намерения, те действаха неприкрито… което значеше, че смятат да вземат заложници със себе си.

— Ами да, ако ги наблъскат вътре и ги използват като изолиращ материал, можеха да вкарат трийсет-четирийсет заложници в камиона. Щом имаха калашници, вероятно имаха и осколъчни гранати.

Лийланд осъзна, че се е заслушал в глухото бучене на асансьора в шахтата.

20:56 ч. Тихоокеанско стандартно време

Той бягаше бос по килима. Ако се съди по шума, асансьорът май се изкачваше нагоре, но Лийланд искаше поне в това да е напълно сигурен.

Тук, на трийсет и третия етаж, асансьорната клетка беше осветена като през работно време. Той чуваше асансьора съвсем ясно и долепи ухо на вратата тъкмо навреме, за да чуе как вратата на кабината се отваря с трясък — някъде високо над него.

Четирийсет етажа. Седем етажа до върха. По три метра на етаж, двайсет и един метра. Сто и двайсет метра от улицата до върха на сградата. Беше в добра форма, така мислеше; всяка сутрин правеше клякания по десет минути и се стараеше да ходи пеша колкото се може повече, през цялата година. Не беше пушил, откакто заряза и пиенето. За четирийсетия етаж знаеше едно — че там с кабинетът на Ривърс и, можеше да се предположи, другите директорски кабинети.

Отново беше на северозападното стълбище и смяташе, че ще чуе асансьора, ако потегли надолу. На всеки етаж спираше и си отбелязваше разпределението. Колкото, повече сведения събере, толкова по-добре. Това беше най-малкото. А какво беше най-многото, което би могъл да стори? Да освободи заложниците. Той се спря на трийсет и осмия, още един открит етаж, за да отдъхне. Можеше да ги разпилее. Можеше да направи действията им известни по-рано, отколкото бяха планирали. Както бе отбелязал портиерът, за проклетия имаше само неколцина полицаи от Лосанджелиското полицейско управление на дежурство тази вечер, може би само двеста или триста из целия град. Предполагаше се, че специалните групи са готови за спешни действия, но хората трябваше да се повикват един по един. При всички случаи управлението нямаше да се оправи само със специалните групи и един капитан. Лийланд знаеше процедурата: след три часа ще се разпорежда някой от заместник-началниците.

И дотогава, ако той напусне сградата, за да уведоми полицията, да речем, заложниците щяха да разчитат единствено на милостта на терористите. При това положение по-добре да остане тук, вътре, за да може да им противодейства по някакъв начин.

Какво би могъл да стори?

Ако изчака асансьора пак да поеме надолу и натисне копчето, кабината ще спре и вратите ще се отворят, преди терористите да разберат къде са или, че Лийланд ги причаква.

Дори ако са само двама, Лийланд със своя браунинг не би имал никакъв шанс срещу автоматичните им оръжия.

Да предположим, че ги гътне и двамата. И прибере оръжията им. Другите ще открият по раните им, че е бил сам срещу двама.

И ще знаят, че Лийланд има пистолет.

Колкото по-малко знаеха, за него, толкова по-големи бяха шансовете му да оцелее. Толкова по-дълго щеше да живее.

Изглежда, шансовете му ще са най-добри, ако изобщо нищо не прави, ако просто се оттегли и остави събитията да продължат естествения си ход.

Но той би могъл да ги разпилее. Би могъл да подаде сигнал от вътрешността на сградата. Би могъл да ги принуди да насочат вниманието си към него или към този, за когото го вземат.

Това беше по силите му.

И браунингът с неговата дяволска дузина патрони. Те ще предположат, че е невъоръжен. Всъщност колкото по-дълго покрива съществуването на браунинга, толкова по-важен ще става той за него.

На трийсет и деветия етаж спря, за да си запише това, което беше открил на по-долните етажи. Беше си избрал най-подходящия етаж, за да събере и обработи данните. На трийсет и деветия етаж беше компютърният комплекс на „Клаксън“ — просторен, чист като операционна, етаж с информационни банки и терминали.

Лийланд си направи малка карта, основана върху наблюдения и предположения.

40 Директорски кабинети — колко луксозни?

39 Компютри.

38 Едно помещение — само бюра.

37 Север: частни кабинети; юг: едно помещение — фотонабор.

36 Боксове — стени и полустени.

35 Без стени.

34 Без стени.

33 Боксове и канцеларии — телевизори.

32 Заложници.

Ценни сведения, ама ни едно от тях не струваше пукната пара, ако той не успее да изпрати някакво съобщение навън. Лийланд разбираше: или ще действа като на война, или е мъртъв. Ами че тези хора са имали човек, който е подготвил работата отвътре. Те са се задействали едва след сигнала, че и последният гост е в непревземаемата горна част. Лийланд беше убеден, че владеят положението единствено благодарение на предварителната

информация, дори ако е взета от някоя празноглава секретарка като оная, която Лийланд беше чул в коридора.

А това значеше, че бандата знае кой е важен и кой не е. Въпросът бе колко знаеха? Лийланд беше длъжен да предположи най-лошото.

Той изкачи останалите до покрива стъпала. Вратата на стълбището се отвори към някакъв коридор, който беше по-тесен от коридорите долу, облицован с палисандрово дърво и застлан с мек, топъл килим. Лампите светеха. Лийланд чуваше съскането на климатичната инсталация, но нищо повече. Етажът навярно беше истински лабиринт от вътрешни и външни кабинети, конферентна зала, столова и заседателни зали — и вероятно малък, но напълно съоръжен гимнастически салон.

Лийланд не помръдваше. Какво още?

Макетът на моста.

Още нещо, свързано с моста?

Лийланд беше предположил, че всички са германци или европейци. Как ли изглежда един чилийски младок? Военната хунта, която управляваше Чили, беше най-потисническата на континента, замесена в мъчения и убийства не по-малко от Дювалие в Хаити, и то когато беше най-бесен.

Лийланд отново чу асансьора. Беше толкова близко до покрива и до асансьорните машинарии там горе, че можеше да определи: не беше онзи асансьор, който бе спрял на етажа, а друг, който вероятно се качваше. Отговор на още един въпрос: не бяха изключили асансьорите — засега.

Асансьорът се изкачи до последния етаж. Лийланд открехна още малко вратата.

— Wo sind sie? — Лийланд познаваше този глас.

— Durch diese Tueren, ganz da hinten.

Немският на Лийланд му стигаше да разбере: Литъл Тони искаше да знае къде са „тия“ и му бе казано да провери „пак целия път обратно“. Лийланд реши да се възползва. Той пристъпи в коридора и се насочи, както предполагаше, в обратната посока.

Етажът осигуряваше директорското спокойствие и привилегии. Лийланд съзнаваше, че на този етаж ще е много по-трудно да намери стълбищата, отколкото на долните етажи.

Беше в южната част на сградата. Кабинетите на президента, а и на председателя на управителния съвет би трябвало да са в северната част, по-далечко от пряката слънчева светлина. Като се има предвид постът му, Ривърс сигурно имаше кабинет в същата част. Лийланд се

учеше да се ориентира по светлините зад прозорците, които бликаха изотдолу към хоризонта.

Може би съм попаднал в задънена улица, помисли си Лийланд. Беше в частен кабинет, но възтесен, малък и без прозорци, във вътрешността на сградата. Другата врата беше масивна, солидна на вид. Той отново извади браунинга.

Вратата беше отключена, оттатъшната стая беше неосветена. Процепът под вратата на отсрещната страна блестеше ярко като неонова ивица — достатъчно ярко, за да му позволи да види, че е в някаква читалня, с маса и столове. Библиотеката за правната документация на корпорацията. Като знаеше това-онова за големите корпорации, Лийланд можеше да изчисли разстоянието до кабинета на президента почти до сантиметър.

Май дочуваше нещо откъм другата страна, отдалеко. Топката от тази страна на вратата беше със секрет. Той бавно отвори вратата и — разбира се! — първото нещо, което видя, беше високият надпис от другата страна, който осведомяваше, че това е библиотеката.

Взираше се към дълъг коридор — по дължината на цялата сграда, чак до булевард „Уилшър“. Той бе направил пълен кръг около асансьорната клетка. Започваше да се чувства почти като у дома си.

Вече бе отворил вратата докрай, когато нещо го накара да спре и да се върне обратно. В края на коридора се появи светлина. Сърцето му пак туптеше. Май бе зърнал сянка. Тепърва трябваше да се учи да вярва в себе си. Двама мъже, единият — Антон Грубер, влязоха в полезрението му и подеха разговор. Носеха войнишки торби, метнати през рамо. Лийланд притаи дъх, за да ги чува. Все още бяха много далече, гласовете им звучаха така, сякаш идваха от телефон, поставен върху възглавница в другия край на някоя стая.

— Besteht eine Moeglichkeit, dass er uns helfen wird?

— Ich glaube nicht. Der weiss doch, dass wir ihn umbringen werden, sobald er uns gibt, was wir wollen.

Говореха за Ривърс.

— Ich mag das Toeten nicht.

— Je schneller wir ihn umlegen, umso leichter wird uns das Toeten in der Zukunft fallen, wenn es notwendig wird. Dieser Mann verdient den Tod. Bring ihn jetzt her und wir erledigen das.

Лийланд изчака за миг, сетне погледна навън. Изпитваше странно чувство, макар че не можеше да повярва. В огледалния свят. Лийланд беше премислял това цялата вечер от… откога? Грубер имаше „Валтер“. Той искаше да убие някого, като глезено дете… дотук

брифингите имаха право. Пред очите му беше Ривърс, значи — Ривърс. Грубер отблъскваше въображаема прашинка от раменете на Ривърс. Ривърс просто не вярваше… той не знаеше какво точно става. Грубер опря дулото в ревера на Ривърс и натисна спусъка. За проблясък от секундата Ривърс гледа невярващ и ужасен, после — изстрел и той бе вече мъртъв, свлече се, простря се назад и отскочи леко, като денк с пране.

Сега Лийланд бягаше да се спасява.

Когато стигна трийсет и четвъртия етаж, спря — търсеше широк, открит етаж. В огледалния свят — без значение харесва ли му, или не. Градът се люшкаше под него, ведър и блещукащ на Бъдни вечер, Ривърс — мъртъв на четирийсетия етаж, а неговото сърце — като парче задушено говеждо. Шокът, казваха, зашеметявал до безчувственост, преди човек да се строполи на пода. Ловджиите го твърдяха. Един сръндак тупна на земята, сякаш изхвърлен от камион.

В огледалния свят: за първи път бе помислил това в Сейнт Луис, на летището „Ламбърт фийлд“, пленено от снега. Полицаят Лопес, който би трябвало да е в Лос Анджелис. Лийланд не бе открил началника на военната полиция в самолета, само Кати Лоуган. Би искал да се върне в самолета-. Защо човек не слуша вътрешния си глас!

Бе зърнал това върху лицето на Ривърс. Дадена му бе частица от секундата да осъзнае какво го чака. След Ривърс беше Елис, после — Стефани. Каква ще е цената на Елис, зависеше от това, колко време ще му трябва да разбере, че Ривърс е мъртъв. Елис не би могъл да помогне горе: неговият кабинет — и, предполага се, неговата власт — беше на трийсет и втория етаж.

Беше 21:11 ч.

Грубер и дружинката му бяха в сградата вече половин час.

Първо да помисли, а после да действа: Лийланд не можеше да прати сигнал, без да бъде засечен, което значеше, че ще привлече един или повече от тях при себе си. Как да ги накара да го подценят? И после — какво? Ако направят една грешка, как щеше да ги накара да направят друга? Ако пък успее, ще може ли да извлече полза от това?

А щеше да действа, без да знае поне дали неговият сигнал е уловен вън.

Опитваше се да изготви стратегия, с която да ги изпреварва с един ход и сега, и по-нататък. Той знаеше как изглеждат всички етажи, а ако забравеше, имаше го записано на късче хартия, като ученически „пищов“.

Ако преодолее първото препятствие, ще има на разположение и други средства за свръзка… да не говорим за разрушение. Искаше да сложи ръка на един от тези калашници.

Това по-късно: сега го устройваше и нож.

Нямаше как да намери нож, но вероятно в първото чекмедже, което отвори, ще има ножица. Никакво фенерче — това е позволено само в сутерена или в някой килер. На всеки етаж има пожарникарски брадвички. И маркучи. Той се чудеше дали ще може да уцели подходящото налягане. Имаше и друго… Усети как въображението му влиза във форма. О, да, огледалният свят! Не той беше направил крачката. Тя бе направена вместо него, на четирийсетия етаж, от един дупедавец с интелигентски ръчици, наречен Ривърс Ножица. Искаше да пререже някои електрически кабели.

21:27 ч. Тихоокеанско стандартно време

Пак беше на трийсет и четвъртия етаж. Идваше от трийсет и петия — етаж с подобно разпределение, и вече се чувстваше готов. Но и сега, когато се бе подготвил, отново го мъчеше липсата на самоувереност. Един точен изстрел и той е мъртъв. Беше ли готов за това? По-готов от мистър Ривърс, миросан върху мекия мокет горе? Лийланд беше виждал много трупове, виждал бе и как умират хора, но никога не бе виждал така хладнокръвно застрелян човек. Гръмнат. След всичко това Лийланд беше забравил как насочи браунинга си към мъжа-планина от пикапа в снега, който затрупваше Сейнт Луис. Той се питаше какво ли прави шофьорът на таксито. Сигурно си беше у дома със семейството, тъй че нямаше какво да го мисли. Планът му едва ли щеше да успее. Но трябваше да опита. Не биваше да им позволи да разберат, че има оръжие. Бе открил, че може да запалва флуоресцентните лампи на тавана по определен код, докато наблюдава асансьорите. По вратите за стълбите беше закачил пожарникарски брадвички, които потракваха, щом вратата се отвори. При първия знак за нечие приближаване светлините щяха да угаснат. Не се искаше много досетливост и ум за това. Той чакаше да види колцина от тях ще сгащи.

Беше с лице към Холивудските хълмове. Какво ли се виждаше от високото там? Тази сграда се извисяваше самотно, край нея нямаше нищо по-високо от девет етажа. Думата КЛАКСЪН, с тежки, главни букви, обрамчваше покрива: отдалече буквите се размиваха във флуоресцентна лента. Цялата сграда светеше. Лампите на трийсет и четвъртия етаж; просветването на три дълги, три къси, три дълги щеше да изглежда мижаво като кибритена клечка, почти незабележимо на този фон. И хич не беше сигурно, че няма да бъде забелязано и вътре в сградата. Човек би могъл да види някакво колебливо блещукане на покривите далеч-далеч — но дори да гледа към него, може и да не схване какво вижда.

Очите го заболяха от светлината… трябваше да прогони съмненията си. Ако се вярва на популярните списания например, хората, които живееха по тези склонове, бяха едва лй не последните, към крито да се обърнеш за помощ. Лийланд си представи някакъв замогнал се млад актьор в Якуци, който си мисли, че е зърнал светлините на коледна дискотека. Я се покрий, бе. Карън винаги е мислела, че той осъжда такива хора. Никога.

Те му напомняха, че това, с което се занимава, не е никак важно. Съществуваше по-особен живот, който си течеше независимо от политиката, а може би и от самата цивилизация. Карън така и не повярва, че той може да съзре връзката между заможните актьори и разединените хора от отсамната страна на чертата, като портиера долу, който се оживи при мисълта да размърдат оня в ягуара. Жителите на Лос Анджелис харчеха много повече пари за козметика и процедури за разхубавяване от всичко живо на Земята. Това се смяташе за много глупаво в Сан Франсиско, където харчеха повече пари за дрехи…

Асансьор: бръмченето беше като токов удар.

Лампите угаснаха. Лийланд приклекна зад едно бюро с браунинга в ръка. Имаше отлична видимост към асансьорната клетка. С едно-единствено леко прозвънване бялата светлинка над втория чифт врати оповести пристигането на изкачващата се кабина. Лийланд ликуваше. Щат-не щат, те дори обявяваха през коя врата ще излязат.

Един. Само един; имаше „Томпсън“, боже мили! Лийланд трябваше да изиграе юначагата с тая антика. Оня вече беше вън от асансьора. Беше на около двайсет и пет. Вратите зад него се затвориха, но кабината не помръдна. Още нещо за запомняне. Хлапакът пристъпи напред предпазливо, с пръст на спусъка. Двайсет патрона в пълнителя. Все още беше далечна мишена за пистолет.

— Ей, казвам ти! Излез с вдигнати ръце! Наблюдавахме те как святкаш! Излез, няма да пострадаш!

Още един германец. Лийланд трябваше да внимава — силуетът му можеше да се очертае на светлината отвън. Той се беше притаил ниско долу, изтегляше се на запад и с това правеше разстоянието дълго дори за картечен пистолет. Имаше нужда от преспапие, от нещо, два пъти по-голямо от мастилница. Хлапакът търсеше пипнешком електрическия ключ, но още беше на цели шест метра от него. Сега Лийланд тръгна към стълбите.

— Излез! Не си усложнявай положението! Ние имаме оръжия! И не се боим да ги използваме!

Саксия. Филодендрон с хубави бели листа на ивици. С изпъната ръка Лийланд запрати саксията като граната към прозорците на северната стена. По бюрата се посипа пръст — шумът не беше като от бягащ човек, но и това вършеше работа: хлапакът даде пет-шест изстрела още преди саксията да се пръсне на пода.

Тогава се случи нещо странно …чу се пращене, пукане. Прозорците се натрошиха. Темперираното стъкло се разсипваше на милион ситни матови късчета. В стаята зафуча вятър. Хлапакът се

придвижи натам, като скачаше от бюро на бюро.

Лийланд напредваше към стълбите… и към електрическия ключ.

Беше достатъчно близо до ъгъла, можеше да стигне ключа, без да се показва от прикритието си. Когато светна, хлапакът се извърна, наведе се бързо и в същото време започна да стреля. Откатът го събори по гръб и изстрелите раздраха шест метра от пластмасовите плоскости на тавана, които се откъртиха и рухнаха върху бюрата. Лийланд почака, докато хлапакът се изправи отново, примигвайки. Браунингът не се виждаше. Лийланд трепереше: беше се договорил със себе си да убие този хлапак, ала сега просто не знаеше дали ще може да го направи, най-малкото по начина, по който го бе намислил.

— Ей, малоумнико, насам!

Още един откос се наби с глух звук в измазаните стени. Долу сто на сто чуваха това. Стефани и Елис знаеха какво става. Лийланд изтича по стълбите и прекоси трийсет и петия етаж. Той беше отрязал няколко електрически кабела, беше ги завързал един за друг и бе занесъл до прозореца един стол, обвит с хартия от компютърен принтер. Беше скапано чучело, плашило или каквото там беше, но Лийланд вече си мислеше, че хлапакът е направил твърде много грешки и може би ще стане по-съобразителен. Лийланд знаеше, че късметът му не може да работи вечно. Той блъсна чучелото, после побягна обратно към стълбището.

Столът бавно се въртеше и улавяше светлината. Лийланд чу стържене по стълбите. Той беше зад ъгъла, нямаше и два метра от вратата. Хлапакът се появи. Не се заблуди. Пристъпи към Лийландовото чучело с вдигнат томпсън, готов да гърми. Лийланд се спусна към него с браунинга, вдигнат като полицейска палка.

Момчето се показа почти навреме. Лийланд нанесе кос удар в слепоочието му и то политна назад. Беше още в съзнание, опитваше се да препречи томпсъна помежду им, когато Лийланд го хлопна отново, връхлетял с цялата си тежест отгоре му. Главата на хлапака се удари в пода; картечният пистолет отхвръкна. Хлапакът се изправи на четири крака. Беше зашеметен, мъчеше се да изпълзи. Лийланд сключи ръката си около шията на момчето. Сграбчи гръкляна. Ръцете на хлапака се вдигнаха. Нямаше време за губене. Лийланд натисна с рамо основата на черепа.

Учеха ги на това с чертежи и диаграми, без показни демонстрации. „Повярвайте ми, върши работа — бе казал един инструктор от ФБР преди почти четвърт век. — Ужасно се надявам никога да не ви се наложи да го използвате.“

Човешкият гръбнак беше дебел колкото дръжката на бейзболна бухалка. Съсредоточен в това, на което го бяха учили, Лийланд не мислеше за онова, което вършеше със себеподобния си. Нямаше друг избор — при положение, че горе лежеше Ривърс. Докато мушкаш ръка отпред, прехвърляш тежестта си назад към рамото, чийто натиск отделя черепа от врата.

Лийланд го направи и отскочи като от потъваща палуба, а вратът на момчето се скърши като фиданка, превита от силни мъжки ръце.

Главата му увисна като на кокошка.

Лийланд усети как се отпушва пикочният му мехур. Май щеше да повърне. Трябваше да се облекчи. Дишаше дълбоко и изчакваше. Чуваше как се излива мехурът на хлапака. Краката му се тресяха, ръцете — стиснати в юмрук, сякаш не знаеха, че са мъртви.

Лийланд измъкна томпсъна и го положи на бюрото, докато ровеше в раницата на хлапака. Още два пълнителя — четирийсет патрона. Малко, но обещаващо тежко преносимо радио, гражданска американска версия на „уоки-токи“. Шоколадчета — „Милки уей“, „О, Хенри!“ и „Марс бар“. Никакви гранати.

Лийланд издърпа раницата изпод тялото и я провеси на рамото си. Би било лудост да си въобрази, че е спечелил някакво предимство. Бе преминал от положението на незасечен в положението на човек, когото ще преследват. Но вече нямаше да го подценяват.

Трябваше да осъзнае, че навярно е изчерпал късмета си. Трябваше да приеме, че е мъртъв; беше го правил през войната, и то тъкмо понеже искаше да живее. Тъкмо това Карън така и не разбра у него. Забравяш, че имаш своя собствена съдба. Да, когато ум и тяло са едно и действат като едно, ти забравяш, че имаш самоличност. Това е номерът.

Той премести стола на секретарката до мъртвия и после настани тялото в него, като се мъчеше да го закрепи на седалката. Главата клюмна на гърдите, почти се заби в пазвата. Лийланд извади останалите патрони от пълнителя на томпсъна, сетне напъха нов пълнител. Взе от едно бюро хартия и писалка.

Когато беше готов, той избута стола с тялото до асансьорите. На трийсет и четвъртия етаж беше дошла втората кабина; ако не е повикана обратно долу, щеше да прелети един етаж нагоре само за миг. Лийланд натисна копчето и се спотаи зад ъгъла.

Звънчето прозвуча почти веднага и вратите се плъзнаха встрани; кабината беше празна. Лийланд подпря с крак вратата, докато набута тялото вътре и завърти стола.

Погледна нагоре. Точно това искаше да види, дали ще се качи на покрива, и да премести панела, преди кабината да стигне трийсет и втория етаж.

С дулото на томпсъна Лийланд отмести панела. Първо трябваше да качи оръжието. Той би могъл да спечели от шест до десет секунди, като натиска копчетата за трийсет и четвъртия и за трийсет и третия етаж. Въпросът беше, има ли сили да се набере през отвора? Ако не успее, вратите ще се отворят и затворят на трийсет и втория… ще има от три до пет секунди за тринайсет изстрела в отбрана.

Той се пресегна, хвана се здраво и се повдигна на една ръка. Избута горе томпсъна, натисна всички копчета и остави вратите да се затворят.

Беше на покрива, когато кабината достигна трийсет и третия етаж, но все още се мъчеше да постави панела обратно на мястото му, когато тя потегли отново надолу, и тъкмо се изправяше на крака с томпсъна на рамо, когато вратите се отвориха на трийсет и втория.

Те чакаха. Някаква жена ахна — значи имаше жени, така и подозираше. Кабината се разтресе, щом стъпиха в нея, а когато вратите почнаха да се затварят отново, те ги блокираха. Лийланд виждаше само тясна ивица от пода, на около трийсет сантиметра от входа на асансьора. Той знаеше разположението на шахтите и от двете страни, но не искаше да любопитства и да наднича.

— Was geht hier vor? Lass mich den Zettel sehen!

Пак Литъл Тони, който искаше да знае какво става.

— „Сега си имаме автомат“ — прочете той. — Вратът му ли е счупен? — попита. — Говори на английски.

— Може би някой от охраната, когото не сме забелязали?

— Защо някой ще прави това, ако има оръжие? Написано е в множествено число. Интересно. Какво намерихте в онзи кабинет?

— Сако, обувки, чорапи.

— Дрехи на един човек. „Имаме си…“? Мъж и жена, ако това, дето казваш, е истина. Кръшнали са да правят любов и са успели да се измъкнат. По стълбите нагоре. Защо мъжът е без обувки и чорапи, а жената — напълно облечена? Любовчии, които чупят човешки вратове като Зелените барети? О, не.

— Трябва да направим нещо!

Литъл Тони Червения въздъхна:

— Трябва да кажем на Карл, че брат му е мъртъв. Искам го тук долу. Тялото нека остане горе, да не се вижда. Искам хората да запазят спокойствие колкото може по-дълго. — Той се отдалечи, почти не се

чуваше. — Извикай Карл по радиото и му кажи да дойде тук. През това време ти и Франко занесете Ханс на онова място, където оставихме другото приятелче. Този човек… или тези хора… сега разполагат с един от нашите радиопредаватели. Не са го написали в бележката. Това не е самохвалство и човекът не е глупак. Ти и Франко слезте по стълбите с вдигнати оръжия. Ние ще ви осигурим чист път.

— Карл идва насам — прекъсна го някакъв нов глас. — Вие изчезвайте!

Вратите се тряснаха и кабината пое нагоре. Лийланд помисли дали да не ги избие още сега, като стреля през покрива на кабината, ала твърде много фактори бяха „против“. Гърмежите щяха да бъдат чути. Кабината можеше да се повреди така, че да го заклещи и убие. Или резултатът от пукотевицата да не бъде толкова благополучен, колкото би трябвало. Може пък да му правеха услуга, като го превозваха до последния етаж.

Кабината, която слизаше надолу, се стрелна покрай него толкова бързо, че трябваше да се хване за кабела с другата ръка. До края на пътуването остана здраво вкопчен в него.

Той изчака да извадят Ханс от кабината, а после прекрачи върху тясното мостче в асансьорната шахта над четирийсетия етаж. Трябваше да се прехвърли през двойни перила. Беше омацан с гъста черна грес. След като не можеше да се измие, трябваше да внимава, когато се опитва да се закачи за нещо с ръка или крак. Вратата на асансьора отново се затвори и той остана на тъмно.

От един вентилатор идваше мъничка светлина. Четири асансьора от едната страна, четири от другата: ами по средата? Стената беше бетонна. Той напипваше пътя си, докато стигна до метална врата, висока метър и двайсет. По средата имаше метална табелка с надпис, който не можеше да разчете. Все пак беше предупреден, помисли си. Вратата тежко се отвори. Лийланд извади един от 11-милиметровите патрони от брезентовата торба, подържа го малко отвън през открехнатата врата, после го пусна. Десетина метра първата секунда, удвояваме на втората, отново удвояваме на третата. След почти четири секунди патронът се приземи, без да гръмне. Цялата височина. Бе намерил климатичната инсталация. Усмихна се. Имаше нужда само от въже, обувки, чук и алпинистки „котки“… и щеше да притичва през сградата като плъх. Продължи.

В оттатъшната стена имаше още една метална врата, достатъчно

голяма за човек. Не беше заключена, но нещо я притискаше да е затворена. Вятърът. Виеше тук горе… но издухваше смога към морето. Градът блестеше. Лийланд се взираше на юг, към високите постройки на хоризонта, отдалечени на двайсет-трийсет мили; автомобилният поток все още струеше към тях. Според Стефани — към Лонг Бийч и Сан Педро.

Беше се озовал на височина два или три етажа над осветения ръб на покрива. Едно беше очевидно: тук хеликоптер не можеше да кацне. Можеха да се приземят щурмоваци, но заложниците едва ли можеха да се изкатерят по разлюлените стълбички до хеликоптерите, увиснали на четирийсет и пет — петдесет етажа над улицата.

По стълбичката Лийланд излезе на самия покрив. Навярно не всичките четири стълбищни шахти излизаха на покрива, но сигурно поне една водеше до някоя врата тук горе. Лийланд се запита дали и някому другиму не е хрумнало същото, но едва ли някой щеше да се досети, че гой се е качил на покрива на асансьора.

Обаче нямаше никакво съмнение: в лицето на Литъл Тони той имаше труден и хитър противник, който не се бе хванал на глупостите в идиотската бележка на Лийланд. Дори да му бе останал някакъв късметец, този тип сигурно щеше да го опознае по-добре, навярно достатъчно, за да излезе с един ход пред него. Запита се: ако той беше от другата страна, какво би търсил?

Сега си помисли, че навярно направи грешка, като не уби онези двамата в асансьора. Те очакваха, че ще опита да използва радиото, а ако им позволеше да научат, че се е добрал до покрива, щеше да им стане съвсем ясно, че с него трябва много да внимават.

Щеше да е по-добре, ако асансьорната кабина беше пристигнала на четирийсетия етаж с три трупа вътре. Сред объркването той щеше да има повече време да изпрати съобщение.

Те, разбира се, щяха да чуят пукотевицата, но ако бе помислил, ако бе пожелал да рискува, можеше здравата да ги „поразреди“, да скочи в кабината, да я спре и да изчезне, преди да е стигнала четирийсетия етаж.

Побиха го тръпки и се зачуди дали не изпада в шок. Още усещаше как се чупи вратът на онова момче. Не биваше да мисли за това. Ако се огъне, ще е въпрос само на време да го заловят и убият. Няма какво да се заблуждава: ако го хванат, ще го убият.

Намери отворена врата в югозападния край. Вътре — голяма стая, пълна с флуоресцентни лампи за надписа около покрива, и стълбище, което водеше надолу към четирийсетия етаж. Вратата там

вероятно беше към коридора, по който той бе направил пълна обиколка на етажа, преди да види как пречукват Ривърс. Ако добре схващаше начина, по който тези хора действат, изпращането на Карл долу значеше, че на четирийсетия етаж е останал само един човек. 22:25 ч — бяха изминали почти десет минути, докато намери изхода от асансьорната кула. Колко етажа ли бяха успели да претърсят другите двама? Лийланд искаше! да знае какво правеха в директорските покои, но по-важно бе да изпрати съобщение. Той отново излезе на покрива.

Радиото имаше пет канала, които някой за улеснение бе номерирал. Настроено беше на двайсет и шести канал. Лийланд включи радиото.

„…тъй че, както виждате, доста безразсъдно е да продължавате. Ше започнем да избиваме заложници, освен ако не се предадете до десет и половина. Кой знае, може би ще застреляме някой, когото познавате и обичате…“

Дрън-дрън. Литъл Тони Грубер стреляше в тъмното. Той искаше заложниците да са спокойни. Нямаше как да го постигне с избиването им. Той дори не знаеше дали Лийланд слуша. Разбира се, ако Лийланд покаже, че го е чул, всичко щеше да се промени, и то не в негова полза. Нещо го смущаваше. Дори при положение, че е на свобода и има картечен пистолет, защо ли пък оня ще му посвещава толкова време и усилия?

Не бяха готови да действат открито. Имаха нужда от нещо, което Ривърс бе отказал да им предостави. На четирийсетия етаж.

В 22:28 ч Лийланд включи радиото и натисна копчето за говор.

— Адски много плещиш, не мога да хвана и дума. Искам да сключа една сделка с теб. Слушаш ли?

— Да. Продължавай.

— Нека пратя момичето долу. Тя нищо не е направила и се бои да не й се случи нещо. Нека я пратя долу с асансьора. Искам честната ти дума.

— Да, разбира се, имаш думата ми. Повикай асансьор, нека влезе вътре…

Лийланд не го слушаше. Той постави радиото на масата в библиотеката и бързо изскочи в коридора, който водеше към двата трупа в директорския кабинет. Лийланд прецени, че има около минута, преди да проумеят, че е отвлякъл вниманието им заради някакви свои цели. Кой от тях беше сам? Лийланд искаше да се страхуват от него,

ако е възможно. И без това започваше да изглежда страховито, нацапотен от глава до пети с грес от асансьорния кабел.

Щом стигна до края на коридора, лампите в директорския кабинет изгаснаха.

Замръзна на място. Чу щракане далеч зад ъгъла — някой се опитваше да завърти тихичко топката на някаква врата. Лийланд отстъпи две крачки назад, после се обърна и побягна. Чу ги да идват. Спря, извърна се, сниши се и изстреля един ред. В тъмното не виждаше нищо и грохотът на томпсъна го оглуши, но той имаше представа за огромните поразии от изстрелите, които разбиваха междинните панелни прегради в отдалечената част на помещението и тежките стъкла отвъд.

Бяха се усетили — бяха съобразили къде е. Той продължи да отстъпва по коридора към вратата на библиотеката и изстреля нова, по-дълга серия. Трепереше, уверен, че ще го застрелят в гръб, докато се опитва да влезе вътре. Побягна отново, а като се озова пред самата врата, залитна и влетя вътре.

Когато в коридора закънтя ответна стрелба, той се опитваше да се изправи на крака, рамото му беше изтръпнало. Калашници — звукът не можеше да бъде сбъркан. Трябваше да се докопа до един от тези автомати. Огнедишащите дула осветиха коридора по цялата му дължина и Лийланд чуваше как всичко се троши в стаите от южната страна на сградата. Нямаше да се бие с тях. Явно и те идваха насам по другия път. Трябваше му радиото. Като отчиташе откъде идеха изстрелите, които разкъсваха преградите на парчета, явно трябваше да заляга. Той се измъкна през оттатъшната врата с радиото на рамо. Чувстваше се като Робинзон Крузо, който бяга от човекоядците.

Докато пресичаше южната страна на сградата и минаваше от стая в стая, той се стараеше да не надига глава над бюрата. Три единични изстрела прозвънаха оттатък — ония бяха в библиотеката. Той продължи, макар да се страхуваше, че се е насочил отново право към тях. Как ли се бяха досетили? Беше допуснал някаква грешка, но не знаеше каква. Целият етаж беше незащитим. Ако успееше да обиколи до северозападното стълбище, би могъл да се скрие на някой от долните етажи.

Той се отдръпна в коридора от западната страна. И тук лампите бяха изгасени. А преди това светеха. Преследваха го като дивеч из цялата сграда. Искаха да го заприщят като тапа в гърлото на бутилка. Щяха да го пипнат насред пътя за северозападното стълбище и да го посекат на две. Той се питаше дали не са научили нещо за него от

някого долу. Да речем, от Елис, шефа на Стефани. Е, Стефани тепърва имаше да научава някои истини.

Спреше ли да се мести, Лийланд щеше да умре тук.

Още веднъж огледа коридора. Вратата към покрива беше на около четири метра — прекалено далеч, както беше натоварен с радиото, торбата и томпсъна. Той потропа по преградката, която го отделяше от канцеларията срещу изхода за горе. Дървения, най-вероятно плоскости, дебели около сантиметър, с кухина помежду. Ако имаше време, щеше да си пробие път през тях като плъх, който прегризва стена от хоросан.

Погледна нагоре: като размести пластмасовите плоскости на тавана, би могъл да се качи горе.

Ако успее да го направи достатъчно бързо…

От друга страна, трябваше да увисне на металната подпора и да хвърли последните петдесетина сантиметра от плоскостите на пода. Искаше да постави плоскостите обратно на мястото им, но и така бързо-бързо щяха да разберат какво е направил. Рамото му туптеше. Утре щеше да е неподвижно. Стрелбата с томпсъна нямаше да му се отрази добре. Той бе стрелял с томпсън веднъж, на един курс във ФБР, и тогава имаше чувството, че се мъчи да отнеме топката на Лари Зонка[7].

Вратата към коридора бе заключена отвън. Той отстъпи. Беше се надявал да прекрачва от врата до врата, но сега дори не можеше да види другата. Когато онези стигнеха съседната стая, щяха да видят пролуката на тавана и да разберат какво е направил.

Беше се напъхал в кутия. Сякаш се намираше в един от онези градински лабиринти, които англичаните обичат толкова много. Той беше вътре и те можеха да гърмят, докато се уверят, че са го утрепали. Дик Трейси[8] само това и правеше през цялото време.

За разлика от великия чикагски детектив при Джо Лийланд беше наопаки — лошите държаха и детето му, пък и самия Линди Късметлията. Искаше да ги изтреби, за първи път го помисли. О, да, сега вече искаше.

Ключалката беше покрита с една от онния масивни, излъскани алуминиеви плочи. Оставаше му да се надява патроните да не са с малък заряд. Само това му липсваше — куршуми, които рикошират из стаята, та сам да се довърши. Той се примъкна до стената и изстреля един дълъг откос. Вратата се отвори навътре като в приказка за духове.

Лийланд реши, че не ги е изплашил изобщо. Сега, когато бе разкрил местоположението си, трябваше да се догажда дали го

причакват в края на коридора, или вече са пристигнали в следващата стая — и дори дали го причакват на стълбището към покрива.

Дори да се добереше до покрива, не знаеше дали ще успее да им попречи да го последват горе. Във всеки случай нямаше време да мисли за това. Той се втурна приведен в коридора и на трийсетина сантиметра над главата му пет пъти изгърмя картечен пистолет „Браунинг“ или нещо подобно.

Затича се към стълбите. Отново пукотевица. Имаха достатъчно артилерия да задържат отряд морски пехотинци, при това благоприятно местоположение. На върха на стълбите Лийланд се сниши и изстреля последния пълнител през отворената врата отдолу; опитваше се да спечели време, за да излезе на покрива. Вече не чуваше нищо освен грохота на стрелбата. Ушите му бяха като натъпкани с памук. Нямаше да може скоро да зареди нов пълнител в томпсъна. Мъжът с картечния пистолет „Браунинг“ стигна долната врата, преди Лийланд да скочи на покрива, и за миг силуетът на Лийланд се очерта на бледото небе. Той хукна пак, а мъжът се опита да му пресече пътя и Лийланд усети два от изстрелите да минават на сантиметри от очите му.

22:40 ч. Тихоокеанско стандартно време

Колко ли са? На четирийсетия етаж можеше да има не повече от двама. В паниката си Лийланд ги бе броил поне за трима. Сега това нямаше значение. Като подгонена котка се бе покатерил на дървото.

Пак беше на хладното метално мостче в асансьорната кула. Надявал се бе, че намери ли се на покрива, всичко ще е наред, но за тях не беше никак трудно да се изкачат по вътрешните стълби и да стигнат до покрива. Дотогава той вече бе заобиколил желязната стълбичка от външната страна на асансьорната кула и когато най-накрая го видяха, той беше точно на вратата за горе. Сега те не можеха да се покатерят по стълбичката, без да се изложат на прицел, а той нямаше накъде да ходи. Асансьорът, който беше на четирийсетия етаж, бе извикан отдолу. Когато надзърна в шахтата, Лийланд видя, че са отворили горния капак на кабината. Бяха предугадили всичко, бяха тъй близо зад гърба му, че всъщност той не бе избягал — бяха го пуснали.

Лийланд завъртя ключа на радиото през деветнайсети на девети канал. Той се бе изтеглил горе в ъгъла до вратата към покрива, откъдето можеше да чува онези отвън, както и да наблюдава какво става в асансьорната шахта — е, и това беше нещо. Трябваше само да се преместят към другата клетка с асансьори и щяха да го неутрализират. Той натисна копчето за говор.

— Мейдей — прошепна. — Мейдей[9]. Кажете на полицията, че чуждестранни терористи са превзели сградата на „Клаксън ойл“ на булевард „Уилшър“. Много заложници. Повтарям. Мейдей… — И той го повтори. Когато освободи копчето за говор, радиото започна да приема.

— Съмнявам се, че от това ще излезе нещо. Чуваш ли ме? Ние знаем къде си. Ако обичаш, би ли отговорил?

Лийланд натисна копчето.

— Какво искаш?

— Искам с теб да сключим сделка, истинска сделка. Между другото това радио не е много мощно, тъй че пращането на сигнали за тревога от вътрешността на желязна клетка най-вероятно е безполезно. Слушаш ли ме?

— Да.

— Стой където си. Не щем да се пролива кръв повече. Стой си там и не ни се бъркай в работата. Можем да те проследим, ако потрябва. А и нали знаеш, че няма как да ти се размине леко.

На Лийланд му се стори, че чува странен шум:

— Как ме проследихте?

— Сам си си виновен — отекна Грубер наперено, — когато каза, че искаш да пратиш момичето долу. Чул си ме в асансьора и си помислил, че веднага ще ти повярвам, че има момиче.

Разговорът на английски за дрехите, дето ги намерихме… твоите дрехи, нали така… просто никога не се е състоял. Може би ще ти се стори безсмислица, но открих, че е полезно да действаш, воден от такива неясни малки подтици. Обаче сега, като се замисля, отсъждам, че всъщност разбираш. В края на краищата ти измисли да се качиш на покрива на асансьорната кабина. Кой си ти? Дързък си…

Защо е това шикалкавене? Лийланд взе паузата преди забележката, че няма да му се размине леко, за намек, че братът на убития се държи зле — не чак да нарушава дисциплината, но може би показва признаци… Изглежда, имаха време в излишък. 22:50 ч. След час и десет минути ще е Коледа. 03:00 ч в Ню Йорк. 10:50 ч. в Европа. Папата винаги отправяше коледно послание — дали излиза пред публика? Най-големият кошмар на италианската полиция: опит за убийство на папата. Но какво общо има папата с една петролна компания, която строи мост в Чили?

Лийланд разтърка очи. Бе станал от леглото за началото на „Добро утро, Америка“ в Сейнт Луис, 07:00 ч Централно стандартно време. В оня часов пояс беше един без десет, коледната утрин. Осемнайсет часа. Ако бе заспал в самолета, щеше да изтърве Кати Лоуган, която вече сигурно се е прибрала вкъщи и се чуди дали касетофонът към телефона не е изключил. Той не можеше да губи време в надежди, че тя ще направи някакъв извод от една прекъсната връзка. Бяха се целунали като хлапета. Искаше да се измъкне оттук и да я целуне пак.

Може би тези само се опитваха да го залъжат, че е в безопасност. Щом са го надушили, те са си очертали периметъра на четирийсетия етаж. Бяха нащрек за мъжа, който бе разкрил присъствието си.

Въпрос: Какво им беше казал за себе си?

Отговор: Че се мисли за способен да се справи с тях.

Ако допускаха, че е така и че той не се надценява, би трябвало да бранят онова, което е най-важно за тях. На водача им му трябваха само няколко секунди да съобщи на другите, че се е запътил към тях. И то докато си говореше с Лийланд по двайсет и шести канал. Май трябваше да си отваря очите на четири. Засега те не знаеха, че той разбира немски, макар и немного добре. Радиото можеше да стане

важно колкото томпсъна.

Ако изобщо има възможност да ги използва отново.

Друга фантазия. Дик Трейси винаги тропосваше съвършени хиксчета със своя автомат. Явно Честър Гулд[10] никога не е опитвал да обязди такъв „мустанг“.

Лийланд не знаеше да изпраща ли друго съобщение и дали изобщо си струва.

А се боеше да отвори вратата и да погледне навън.

Карън страшно би харесала това, знаеше. Всичко — от пристигането на летището в Сейнт Луис до този миг. Как извади пистолет при улично произшествие. Как целуна Кати Лоуган. Как позволи да се случи това. И после — как правеше грешка след грешка, докато ето — не можеше ни да помръдне, ни да проговори. Високомерие. Героят на Америка. Грехът на възгордяването. Той бе срещнал идеален пример за това в едно интервю с някакъв хубавец спортист: „Жена ми ми беше просто състудентка, но все повече и повече се превръща в допълнение към мен.“

Лийланд потръпна. Той бе наранил много хора в живота си, но Карън — повече от всеки друг.

С изключение, разбира се, на хората, които бе убил. Той натисна копчето за говор.

— Слушай, Фриц, писна ми вече от тази евтина серенада. Защо просто не ми кажеш какво сте намислили, отрепки такива?

Грубер се засмя:

— Много забавно. Може би ще ти е интересно да слезеш оттам и да се предадеш.

— Ти току-що ми каза, че няма как да мина метър. Карл там ли е? Чува ли ме? Искам да му разкажа как счупих врата на братлето му.

Нещо изпращя, после радиото заглъхна. Лийланд погледна часовника си: почти единайсет часът. Взря се във вратата и се запита дали наистина може да е сигурен, че ще ги чуе, когато се заизкачват по желязната стълбичка. Пак потрепери. Температурата падаше — Лос Анджелис беше град в пустиня. Той се разкърши.

Повъртя известно време копчето на радиото, опитваше се да чуе разговорите им, сетне усили звука и се заслуша в тихите предавания от света отвън. Гражданският обхват. Хлапета, които си приказват как ще карат ски през зимната ваканция. В Юта. Друг пък отиваше в Аризона. Той обичаше по-бавния темп на живот.

Трябваше да се преборва със студа. Баща му, който също беше ченге, го бе учил да поема десет дълбоки вдишвания: това докарваше кислород в кръвта, което ускоряваше затоплянето. Баща му бе надживял майка му и той бе надживял Карън. Не, не беше същото. Майка му бе прекарала два удара, през година, и през тази година баща му бе поел грижата за нея. Когато умря, Карън беше омъжена за друг, което съвсем не беше същото.

Тя бе починала, докато спи, сърцето й бе спряло. Съпругът й се обади на Лийланд рано сутринта и Лийланд му се отплати, като забрави името му. Неин съпруг в продължение на две години… Лийланд не би могъл да си спомни името му, дори животът му да зависеше от това. Той знаеше, че това е начин да загърби всичко, което се бе случило с техния брак. Въпреки всичките си усилия те му бяха позволили накрая да им се изплъзне. Да се разпадне. Дик Трейси имаше пълното право да изстрелва съвършени хиксове: в края на краищата той сполучваше да вкара лошите момчета в пандиза и да остане отвън.

Като хлапе, което си брои коледните парици, Лийланд отново провери муниците си. Два пълнителя и малко отгоре — повече от четирийсет патрона. Ако му се случеше следващия път да влезе в единоборство, щеше да се снабди с друго оръжие.

Изхвърляш се, помисли си.

Никъде не отивам.

След развода и преди нейния втори брак, след като Лийланд бе отказал пиенето и отново беше в добра форма, той писа на Норма Макайвър в Сан Франсиско. Преди години между тях бе пламнало взаимно привличане, ала от това не излезе нищо по много причини. В писмото си той й разказваше какво се е случило с него. Бе ходил по работа в района на Сан Франсиско няколко пъти след развода, но не й се бе обаждал, защото мислеше, че тя няма да хареса този мъж, който ще й се представи. Сега, писа й той, се чувства по-добре и иска да я види.

Тя му звънна. Говориха три часа.

Шест седмици по-късно, когато най-сетне успя да го уреди, той пътуваше на север от Международното летище на Сан Франсиско с кола под наем. Времето беше идеално. Норма имаше апартамент на Ноб Хил, на две пресечки от Катедралата. Ключът беше в плик под изтривалката пред вратата. Бележката го предупреждаваше да не се стряска от рунтавото пуделче и че Джоана, дъщеря й, трябва да се върне от училище в четири без двайсет. Навлизаше в друг живот.

Норма беше помощник училищен инспектор в Сан Франсиско, кучето беше малък реактивен изтребител, а Джоана беше висока и слаба като баща си, но мургава като майка си.

— Ти си свалил всички тия самолети, нали? Татко е в самия край на книгата.

— Той се включи във войната късно. Сега, когато поостарях, вече знам колко храбри бяхме всички, включително и баща ти. Особено той.

Рибарският пристан. Три дена по-късно щяха да са на площад „Джек Лондон“ в Оукланд. Норма изглеждаше чудесно. Майчинството и десетте години бяха омекотили и източили фигурата й; битката да се справя сама с всичко я бе омъдрила. Джоана беше съвършена: интелигентна, любопитна и преливаща от самоувереност. Норма му каза, че тя знае, дето майка й и Лийланд ще спят заедно.

Нямаше значение. Лийланд се люби с Норма Макайвър за пръв път в нейната кухня, онази първа нощ, след като набързо разтребиха кафените чашки от масата. Той я разсъблече, по-възбуден от когато и да било в живота си, и те се любиха с отворени очи под флуоресцентното осветление, гледайки се какво вършат. Той вярваше, че е с най-честната жена, която някога е познавал. Занесе я в спалнята и сутринта, когато се събудиха, все още бяха прегърнати.

Следващите пет дена те непрекъснато се любеха и повече от година бяха любовници, верни един на друг. Тя обаче не искаше да се връща на изток, а неговата работа правеше невъзможно преселването му на запад. Беше луд от любов по нея, надяваше се, че биха могли някак да разрешат проблема, когато тя внезапно скъса връзката. Незабавно би се преместила, каза му, ако можеше да повярва, че някога ще е нещо повече от втора цигулка в живота му — не само по отношение на работата му, но и по отношение на онова, което въплъщаваше тази работа.

— Джо, ако поне веднъж си бе помислил да зарежеш всичко и да започнеш отначало с мен и с Джоана, нямаше да стигнем дотук. Но ти никога не го каза, никога не размисли над това достатъчно дълго, за да го обсъдиш с мен. Не искам да съм влюбена в човек, който ще ни прикачва към кариерата си. Няма да се примиря с това. Дори Макайвър не се отнасяше така с мен… и мисля, че ти дори не знаеш за какво говоря.

Знаеше. Той я обичаше, но не толкова, че да й позволи да завладее изцяло мислите му. Години по-късно тя се омъжи за един радикал от Бъркли, пет години по-млад от нея, и се премести с Джоана

и с него в Сейнт Томас, в Карибието, където, доколкото знаеше, все още живееха. Тя беше права. Ако бе поискал да си даде шанс, щеше да се чувства щастлив. Трябваше да мине много време, преди да си позволи отново да мисли за нея. Той си даваше сметка и сега, че е пропуснал възможността да спаси нещо от живота си.

— Весела Коледа — каза високо.

Стоеше прав и изопнат, вдигнал картечния пистолет над главата си. *Какво ти подариха на Коледата, а, Джо?*

По време на Депресията дори за ченгетата нямаше достатъчно работа; седиш на ъгъла с момчетата ден-два след празника, разменяш впечатления, опитваш се родителите ти да изглеждат добри. „О, аз прекарах чудесно. Получих каквото си бях поискал.“ Той беше единствено дете. И сам имаше едно — Стефани. А сега Джуди и Марк и… поне засега, помисли си, не ги грози опасност. Да се надяваме.

Не ни каза, Джо. Какво ти подариха за Коледа?

Точно каквото ми трябваше, помисли той, както бе говорил като дете, получих тая страхотна пушка.

Дори баща му не можеше да разбере нещата, които му се бяха случили. „Никога не ми се е налагало да употребявам оръжие — бе казал на стари години, сякаш за да изкупи кръвта от ръцете на своя син. — Нямаш си представа колко съжалявам, че се случи на теб.“

Хей, ас, колко са за убиване сега?

Лийланд нямаше никаква представа. Той не знаеше как да брои грешките, като старото ченге отпреди войната, чийто съвет „заекът“ Лийланд бе послушал някак без да иска, или като Тесла, който бе отишъл на електрическия стол вместо истинския убиец.

Карън го подкрепяше за Тесла:

— Не трябва да виниш себе си. Той призна. Други измъкнаха признанието от него, а не ти. Имаше прокурор, съдия и съдебни заседатели. Защитник. Ти не си отговорен.

Може би. Но понеже бе надживял и двамата, те обитаваха сънищата му. Особено Тесла — живееше там живота, който му бе отнет.

Лийланд допря ухо о вратата за към покрива. Нищо. Взря се надолу в шахтата. Всички асансьори бяха далече под него, неподвижни.

Кабелите бяха далеч — пък и без това покрити с грес. Стените на шахтата бяха от гладки сгуриени плочи — по цялата обиколка, по цялата дължина.

Той отново се замисли за вратата. Ако някой от тях е отвън и

види как се завърта топката, Лийланд щеше да изстине завинаги. Дори докосването на топката от тази страна представляваше неприемлив риск.

Дали му харесваше или не, трябваше да хвърли още един поглед на вентилационната инсталация.

Един тип в Сан Франсиско бе паднал в такава отвесна шахта, двайсет и девет или трийсет етажа; според вестниците бе оживял, понеже въздухът под него омекотил като възглавница падането. Лийланд не искаше да пробва.

Той прецени също, че няма да е никак глупаво, ако вдига по-малко шум. Ако някой чуеше малката желязна врата да подрънва, цялата тайфа щеше пак да е по петите му.

Виждаше около метър надолу. От идеята да се вмъкне в шахтата му прилоша, не беше сигурен дали ще може да остане където си беше, а още по-малко му се щеше да опитва може ли да издържи вътре. Нямаше смисъл да пуска друг патрон. Сто и двайсет метра. Не беше като да летиш. Не беше дори като да лазиш в пещера. Голямата отвесна шахта би трябвало да се разклонява в по-малки, ала все пак достатъчно големи, водоравни правоъгълни тръби. Влезеше ли вътре — ако стигне дотам, — нямаше да може да се обърне. Можеше да не намери опорна точка, че да се провре през затулката, която закрива отвора на тунела. Можеше да се окаже захлупен по очи така, че да не е в състояние да шавне.

Трябваше ли да се прави на буболечка в канализационна тръба?

Той постави долу радиото и томпсъна, легна по корем на металната платформа, сетне подаде глава и рамене през входа, вгледан надолу в шахтата.

По-широко, отколкото мислеше. Почти просторно. Можеше да се спусне метър и нещо, не повече. Ако не можеше да види първото водоравно разклонение, надяваше се, че ще го напипа. Лош зар. Ще трябва да влезе в шахтата, без да знае къде ще намери първата опора за краката си. Ако се окаже недостижимо далеч и силите го напуснат, ще полети към смъртта. Казано другояче, щеше да има още почти четири секунди живот, достатъчно, за да превърнат смъртта му в бавно мъчение. Стомахът му се разбърка и той се измъкна от шахтата.

Пак огледа с какво разполагаше. Как щеше да мъкне всичко това? Щеше да има нужда и от двете си ръце, а томпсънът нямаше каишка за през рамо.

Войнишката торба беше с брезентова дръжка. Ако я откачи, беше около метър и половина. Можеше ли някоя от куките да го удържи? Ако използва томпсъна като Т-образен напречник през малката желязна врата, можеше да се спусне в шахтата. Като премисли, че едва ли ще може да изопне напълно ръцете си, защото те ще понесат почти цялата му тежест, навярно би могъл да се спусне около три метра. По-добре две куки — тъй или иначе, ако първата не издържи, това ще да е краят.

Презраменният ремък за кобура беше от дебела волска кожа и сто на сто по-як от брезентовата дръжка на торбата. Още половин метър с браунинга, затъкнат в колана. Още половин метър. Можеше да загуби томпсъна. А и войнишката торба. Не. Можеше да закачи торбата за едната страна на дръжката, да я пусне в шахтата и да се смъкне след нея, сетне още малко — по ремъка. След като намери къде да стъпи, ако не можеше да издърпа томпсъна, все пак щеше да е в състояние да се пресегне нагоре и да откачи торбата. А ако трябва да се откаже от цялата тая огнева мощ, щяха да помислят, че е отново невъоръжен — ако, разбира се, привлече вниманието им върху това. Първо трябваше да намери къде да стъпи. Не се изхвърляй, момче!

Мислеше. Бе успял да се прекачи от покрива на асансьора върху мостчето — стъпка нагоре: бе стигнал перилата над главата си. Още малко размисъл. Може да е само на около метър и половина над тръбопроводите в тавана на четирийсетия етаж. А после какво? Да предположим, че го чуят как дращи над главите им като плъх в хоросана?

Трябваше да погледне в очи факта, че няма да продължи до долу само ако намери излаз на, безопасно равнище. Ако я нямаше относителната сигурност на дръжката и на ремъка, нямаше и да помисли да се вмъква там.

Куките бяха най-слабата брънка. Не биха могли да послужат за нищо — някаква сплескана жица. На светлина напомняха месинг. Щеше да пробва да преметне томпсъна през перилата. Безшумно. Само да не се олее, че ония ще хукнат насам.

Добре би било, когато може, да мисли за други неща. Така съзнанието си отдъхваше. Той се чудеше за ползата от това, да си говориш сам. Години наред беше мислил, че никога не го е правил, но майка му бе разказала на Карън, че го е правил като дете. Карън беше сираче, осиновено дете. Беше си говорила сама. И имаше повече

спомени от детството си, отколкото той. Откакто бе поискал да стане ченге и нищо друго, той прекарваше детството си в свят от мечти, играеше, слушаше радио, убиваше времето, пробуждаше се да отбележи нещо само когато някой изричаше една от дузината „сигнални“ думи, като „гепя“ или „заподозрян“.

Майка му винаги го подкрепяше, а той приемаше това за толкова естествено, че бе преминал средата на живота си и бе дочакал края на нейния, преди да осъзнае колко малко я разбира. Неговите взаимоотношения с Карън имаха много общо с тази късно осъзната истина и с напредващата старост на баща му. Прекрасна жена беше майка му, класика на двайсетия век. Тя бе срещнала съпруга си веднага след гимназията и единственото й дете бе родено преди двайсетия й рожден ден. Останалата част от живота си прекара да гради дом, което, неженените мъже знаеха това, значеше да правиш нещо от нищо, само от любов, воля, усилие и саможертва.

Той спря да се погледа. Дори карикатурният Наполеон, побягнал през прозореца от откачалницата, се бе поспрял да огледа навързаните чаршафи. Лийланд май щеше да опознае тази сграда — може би само за четири секунди, но щеше. Той провери дали предпазителят на томпсъна е спуснат и затегна в клуп дръжката на торбата за перилата, които веднъж вече бяха издържали тежестта му. Куките все още го безпокояха. Вероятно щеше да има възможност да използва само едната, тук имаше толкова малко пространство за маневри. Трябваше да си проясни главата. Трябваше да си внуши, че все едно сменя гума на кола.

Какво ли би си помислила сега за него майка му? Истинският въпрос беше какво си е мислила за него, преди да умре? Тя винаги казваше, че се гордее с него, ала по-сетне, когато беше по-честен към себе си, той си бе припомнил и друго. Той я плашеше. Е, добре, по дяволите, той плашеше всички. През целия му живот хората се държаха на разстояние от него и само от време на време се приближаваха.

Един родител беше в правото си да има резерви спрямо своето дете и той се съмняваше, че поколението на майка му е първото, което го е проумяло. И той имаше резерви към Стефи. Обичаше да играе на „Монопол“ с нея, като се надяваше тя да победи. Много истински живот имаше в подобни игри.

А сега — кокаин и Елис. Това, което Лийланд наистина знаеше за наркотиците, го знаеше от Норма, която бе започнала да пуши марихуана, когато бяха заедно. Беше по времето, когато наркотиците

за първи път наводниха страната. Той мина между капките; със своя предишен рекорд по интоксикация знаеше, че си прави услуга. Това, в което превръщаш наркотиците, като алкохола например, беше изцяло въпрос на индивидуалност — и точно това го тревожеше в случая. Той добре познаваше и Стефи, и кокаина, за да е наясно, че „тревата“ може само да усили всичко кофти в нея. Кокаинът беше за излетници в увеселителното влакче на властта, хора, които търсят бърз напредък, ръб на пропаст — като Елис.

Като Стефани. Той си пое въздух.

Вътре. Не можеше да мисли за страха. Сто и двайсет метра. Патронът пада толкова дълго, че той се бе зачудил какво става с него. Картечният пистолет беше запречен на дъното на отвора. Самата врата беше отворена до стената и беше твърде тежка, за да се захлопне и да заклещи томпсъна. Лийланд си помисли, че и без това навярно ще загуби оръжието. Шахтата беше твърде широка за него, не можеше да се подпре на срещуположните стени с гръб и с пети. Той отпусна тежестта си на ремъка едва когато увисна от отвора на ръце. Нищо не се размести. Беше целият вътре.

Увиснал на ремъка, той обходи с крака стените, търсейки пролука. Стените сякаш бяха покрити с някакъв фин прах. Все още можеше да досегне отвора. Трябваше да продължи надолу, но вече не вярваше в това. Не вярваше, че ще успее.

Трябваше да престане да мисли: нямаше избор.

Той започна да се спуска, едната ръка под другата, докато не отмина войнишката торба и не стигна до средата на дръжката й. Беше толкова тъмно, че не виждаше дланите си. Протегна крака, опипвайки отново четирите стени. Никакъв отвор. Трябваше да слезе по-надолу.

О, боже, моля те, не ме оставяй да падна!

Беше останал по-малко от един метър от брезентовата дръжка. Той още веднъж провери стените с крака. Вдясно стената пропадаше. Трябваше да се спусне още, може би не повече от шейсет сантиметра.

Не. Кракът му докосна пода на водоравната шахта почти веднага. Шахтата не беше по-широка от трийсет сантиметра.

Поне имаше опора, на която да отпусне тежестта си. Тук беше тъмно като в рог: трябваше да реши дали да рискува с водоравната шахта. Откачи ли веднъж томпсъна, няма да има връщане назад.

Ако малката шахта се разклони отново, той можеше да заседне за цели дни, а може би завинаги.

Той провря десния, после левия си крак в тръбата, докато се оказа на колене, увиснал на последните четирийсетина сантиметра от брезентовата дръжка. Трябваше да освободи томпсъна от натиска, за да падне при него. Но все още използваше брезента за равновесие.

Спокойно, момче!

Той избърса лявата си длан о панталона и я подпря на отсрещната стена. Бавно отпусна хватката си от брезентовата дръжка. Отгоре долетя дрънчене, което той повече почувства, отколкото чу. Дръжката не можеше повече да поема тежестта му.

Той слезе по-ниско в главната шахта и напъха краката си във водоравната шахта, докъдето можеше, като забърсваше горната стена със задната част на бедрата си. По-навътре не можеше да се пъхне, без да се пусне от брезентовата дръжка.

Спря отново.

Ремъкът беше около приклада на томпсъна, който трябваше да падне в шахтата с цевта нагоре. Притегли дръжката. Когато тя поддаде, той се снижи още и се напъха по-навътре в тесния отвор. Прецени, че е трийсет на четирийсет сантиметра: достатъчно широк. Беше успял да вкара бедрата си, тъй че беше почти легнал напреко на голямата шахта. Дори да можеше да извърти глава, отгоре не идеше достатъчно светлина, та да види къде е томпсънът. Предпазителят му беше спуснат. Всичко щеше да се стовари отгоре му; трябваше да се натика във водоравната шахта колкото може повече, когато дръпне дръжката на торбата за последен път.

Последна почивка. Преброи: *пет-четири-три-две-ед-но*.

Дръпна силно с лявата ръка и бясно се намъкна вътре; дръпна дръжката, тя се закачи за нещо, после се освободи, издрънча и когато Лийланд загуби опората на лявата си ръка и започна да навира глава в шахтата, войнишката торба го удари по тила, а прикладът на томпсъна отскочи от торбата и го удари силно по темето. За миг му причерня; сякаш губеше ориентация. Беше доста вън от голямата шахта, за да може отново да се добере до отсрещната страна. Картечният пистолет пое надолу, повличайки торбата и дръжката й. Лийланд се пресегна за дръжката, като се опитваше да се шмугне обратно в голямата шахта. Темето му сякаш кървеше. Той сграбчи дръжката, ала не беше в безопасност и все още беше замаян от удара на приклада. Със свободната си ръка си проправи път обратно, докато се намести в шахтата, само ръцете му стърчаха отвън, а снаряжението му — пред тях; картечният пистолет все още беше в голямата шахта, твърде дълъг, за да влезе в страничния отвор. Усети, че по метала отгоре се

размазва кръв от главата му. Беше притиснат от всички страни. Той усещаше как яростта се надига в него, когато се изтегли назад за томпсъна. Не мислеше; усещаше ръката си върху предпазителя, но беше твърде вбесен от себе си и от положението, за да съобрази какво върши. Ръката му се плъзна към спусъка, натисна го и пистолетът затрещя.

23:24 ч. Тихоокеанско стандартно време

Три изстрела, които в тази бездна прозвучаха като атомна бомба, запушиха плътно ушите му. Той прибра картечния пистолет вътре с цевта надолу и отново спусна предпазителя. Не можеше да измъкне браунинга от колана си. Можеше да включи радиото, но не можеше да извие ръцете си достатъчно, за да го доближи до главата си. Трябваше да го остави между ръцете си и да напредва сантиметър по сантиметър към него.

После да завърти копчето за звука с устни.

— Добре ли си? — попита познатият глас. — Каква беше тая пукотевица?

Ако кротува, ония може да помислят, че е мъртъв — самоубийство или жертва на случаен изстрел.

Трябваше само да съберат смелост и да се изкачат по металната стълбичка край асансьорната кула. Но тогава може да си помислят, че той им е скроил номер, за да ги накара да се покажат на мушка.

От друга страна, той нямаше представа колко ясно са чули изстрелите ония на четирийсетия етаж. Но сигурно бяха засекли местоположението му и вече бяха на път. Трябваше да се размърда.

Спускаше се с краката напред. Дори ако можеше да види нещичко, не би могъл да види накъде се е упътил. Не би могъл да види нищо отвъд собственото си тяло. Може би се връщаше право при тях.

Той започна да се придвижва в шахтата, като влачеше снаряжението след себе си и преодоляваше по петнайсет, двайсет, понякога трийсет сантиметра. Трябваше да побърза. Вдигаше шум, но не голям; трябваше да рискува с надеждата, че между него и тях има достатъчно изолация, за да приглуши онова, което биха могли да чуят.

Нямаше начин да отмерва разстоянието, което е изминал. Започваше да разбира, че клаустрофобията му не е по-безобидна от страха му от падане. Пак трябваше да опази главата си ясна. Той се чудеше дали изобщо има някакъв начин да пресметне точния брой на терористите. Трябваше да забрави страха си и да се съсредоточи върху това, което става. Ако ония още мислеха, че е на върха на асансьорната кула, това беше добре — като нов договор за живот под наем. В такъв случай той би могъл да се движи из сградата на воля. Можеше да промени тактиката си, да спре да убива и да започне да пресмята. Докато ония си мислеха, че е извън строя, той можеше да изпрати сигнали — колкото си иска.

Стигна края. Едва ли бе изминал и шест метра. Нещо не беше наред.

Той опита да погледне през рамо, но беше невъзможно. Ни намек за светлина. Металната решетка беше студена за босите му крака и по-яка, отколкото си бе мислил — по-яка, отколкото такива неща изглеждат от другата страна. Той я натисна. Наистина беше здраво занитена. Стаята от другата страна трябва да беше много близо до северната част на сградата, толкова важна за бандата. Той отново натисна, толкова силно, че решетката се вряза в кожата му. Стегна се и натисна още по-силно и този път усети как едното крайче се отделя от стената. Опря стъпалата си в горния край и натисна с все сила. Отвори се.

Още щом стъпи долу, разбра какво не е наред. Насмолен картон. Бе направил грешка. Лошо бе преценил разстоянието до водоравната шахта. Все още беше на покрива.

Тихичко издърпа нещата от шахтата. Залегнал, окачи пак дръжката за войнишката торба, нагласи през рамо ремъците и прибра браунинга в кобура. Кървенето на темето му бе спряло или намаляло, а той беше посипан с черен прах от вътрешността на шахтата. Преди няколко часа се возеше като джентълмен в лимузина; сега приличаше на палячо от цирка, който къса главите на живи кокошки в съпътстващата програма.

Той се усмихна.

Остави картечния пистолет до вентилационния отвор. На покрива беше пълно с тръби и за да стигне до южния край, трябваше да внимава с равновесието. Този път щеше да предаде съобщение, но не можеше да рискува, докато не прочисти покрива. Тъй или иначе беше му нужен още един от тях. Отново беше настървен — от слизането в шахтата или от бягството преди това, или пък от усилието да преодолее клаустрофобията си в оная тясна тръба. Беше се почувствал унижен. Озверен.

Но беше доволен, че е жив. И искаше да направи нещо, за да е сигурен, че така ще си и остане.

Времето се бе променило. Небето над хълмовете просветляваше, полъхваше топъл бриз. Той виждаше накачулени със сняг планини, които се издигаха над високите сгради в центъра. Планините бяха на шейсет и пет километра; той си спомни, Стефани казваше, че Лос Анджелис е най-красивото място в света, и навярно беше права.

После ще се възхищаваш на пейзажа, синко!

Приведен, той се приближи до асансьорната кула, към мястото,

където някой би застанал, за да наблюдава вратата над главата си. Тук горе, в тъмнилото, такъв мръсен, той беше почти невидим. Чудесно. Страхотно.

Очите му уловиха приятелчето. Седеше на нещо като алуминиево сандъче. Лийланд извади браунинга, освободи предпазителя, изправи се и тръгна към него. Само след миг момчето го видя — мършаво, дребно момче с диви рунтави бакенбарди, и за частица от секундата на лицето му се изписа недоумение, но Лийланд вече бе опрял браунинга в ревера на куртката му, тъй както Литъл Тони бе направил с Ривърс. Очите на момчето бяха ококорени. Сини очи.

— Говориш ли английски?

— Да.

— Какво, по дяволите, сте намислили, копелдаци такива?

Оня се маеше, очите му заблестяха. Искаше да се прави на умник. Канеше се да спори или да дръпне една реч.

Няма време за глупости — изпревари го Лийланд и натисна спусъка. Малкият рухна назад върху алуминиевото сандъче. Изпусна малко въздух и застина с втренчен поглед. „Станаха двама“, промърмори Лийланд. Той взе радиото и прати съобщение по девети канал, така наречения спешен канал, без да сваля очи от вратата за стълбите към вътрешността на сградата. Прибра радиото обратно в торбата и взе оръжието от хлапето. И то беше хлапе, дори по-младо от първото. Оръжието беше чешка карабина, пълен автомат. Лийланд реши да си остане с томпсъна. Може би и то имаше шоколадчета. Нямаше торба, а Лийланд не искаше да пребърква джобовете му.

По дяволите, не искаше.

Шоколадчета „Марс“. Винаги ги е обичал.

Той скри оръжието зад сандъчето, сграбчи момчето за китките и го намести да седне. Наложи се да го хване за яката, за да не рухне по лице.

— Ако знаеше какво следва, Скийзикс[11], щеше да се зарадваш, че си мъртъв.

Лийланд го прихвана под мишниците и го завлече към булевард „Уилшър“. Рамката за светлинния надпис на „Клаксън“ стърчеше почти метър от покрива, но предоставяше и място, където Лийланд да положи тялото, докато си поеме дъх. Повече нямаше да го вдига. А след това нямаше да има нужда да прави каквото и да е, за да привлече внимание. Той бутна тялото от ръба.

— Джеронимо, копеле шибано!

Трябваше да разбере къде се е приземило тялото. Докато го беше

носил по покрива, кръвта на момчето го беше опръскала целия. Трябваше да е сигурен, че хората ще видят тялото. Лийланд надникна иззад надписа точно когато то се стовари на стълбите и се търкулна на улицата, разкривено и усукано, сякаш всичките му кости бяха изпотрошени. Лийланд си мислеше, че е твърде високо, за да чуе нещо, но звукът долетя — зловещ, мокър, пукащ звук. Лийланд веднага усети, че ще повърне. Дръпна се на покрива и тогава помисли за Макайвър и за всички останали, които бяха постъпили така със себе си. Те бяха чули този звук. Лийланд едва успя да се наведе, преди вечерята, която Кати Лоуган му бе поднесла в самолета, да излети нагоре.

Той плю и обърса брадичката си в ръкава. Сега да си вземе томпсъна.

Щеше да опита още веднъж. Това беше последното нещо, което очакваха. Той внимателно слезе по стълбите от покрива, после излезе на четирийсетия етаж, към коридора зад библиотеката — вървеше бързо и целенасочено по дебелия мокет, прекрачи Ривърс и Номер Едно. Чу, че някой работи в заседателната зала. Спря отляво на вратата и замря, пое дълбоко въздух и застана на прага.

Беше момиче! Носеше военна куртка и кепе, но у нея нямаше нищо друго сурово или войнствено. Очите й подскочиха от Лийланд към автомата на масата. Помая се, после се присегна.

— Не смей!

Тя действително спря… но сетне погледна към него и продължи, метна се върху масата и докопа оръжието. Лийланд изстреля един откос, който я улучи в главата и гърдите, издуха я от масата и я залепи за стената.

Стегна се, сърцето му туптеше. Не можеше да се разтакава. Какво ли толкова ги привличаше тук горе? Той заобиколи бързо масата и се шмугна в следващата стая. Сейф — колко просто. Голям, великолепен вграден сейф с бакърен цвят, сега декориран с четири малки, блестящи дупки в ъглите на съвършен квадрат, пробити около колелото. Четири войнишки торби бяха подредени до стената. Той знаеше какво иска — не шоколадчета. Първите две торби съдържаха пластичен експлозив. Той взе три пакета. В следващата торба беше взривното устройство заедно с капсулите. Той я метна на рамо.

Асансьорът идваше. Той притича по коридора и влезе в библиотеката, като се мъчеше да не изпуска шума от приближаващата

кабина. С експлозива и детонаторите беше прибавил още девет кила. Само преди малко бе казал, че повече няма да вдига нищо. Повръщането бе изтръгнало нещо от него. Убиването на момичето — също. Тя беше на двайсет и три или и четири, почти дете.

Как ти харесва това, приятел? Мина всякакви граници!

Спря, когато стигна до коридора в западната част. Гласове. Трябваше да остане някъде тук. Беше близо до северозападното стълбище, поел единствения маршрут, който познаваше добре, и отново беше близо до заседателната зала. Трябваше да рискува. Не знаеше как са свързани канцелариите в тази част или дали вратите щяха да се заключват зад гърба му, ако не внимава с тях.

Той мина през луксозните кабинети, провирайки се към мъничката кутийка на машинописката. Нейната врата се отвори към широкия коридор, който водеше до заседателната зала. През открехнатата врата той ги чуваше ясно, говореха на немски, но беше твърде близко — беше опасно.

Той остави вратата да се затвори и долепи ухо до нея.

Те се мъчеха да успокоят Карл. Името на мъртвото момиче беше Ерика. Знаеха за Скийзикс долу на „Уилшър“. Карл настояваше той да убие Лийланд. Съмняваше се, че ще изпълнят мисията си. И Карл каза нещо просто прекрасно: останали бяха само девет. Само? Какво обичаше да казва Степин Фечит[12]?

— Нозе, свършете ваш’то дело — прошепна Лийланд.

Първо скри детонаторите. Ако го хванат с тях, ще се върнат към плана си. Дори ако го хванат без тях, дори ако е бил хитър в избора на скривалище, биха могли да ги открият след това. И тъй войнишката торба се приюти в кошчето под бюрото в най-вътрешната канцелария. Следващата стъпка беше, ако може, да отгатне как щяха да го издирват. Можеше да повлияе на това: можеше да промени правилата на играта.

Той беше на трийсет и шестия етаж, упътен надолу, когато чу стрелба високо горе, силна и отекваща. Някой бе имал блестящото хрумване, че Лийланд сигурно ще се върне на своя редут в асансьорната кула. Не, нямаше да е толкова просто. Нямаше нужда да му се напомня втори път, че те се мъчат да отгатнат всеки негов ход.

По дяволите, ами принудени бяха, особено сега!

И това беше причината, поради която нямаше да отиде на трийсет и втория етаж, за да ги „изненада“ с още един набег! Ако добре познаваше човека си, Литъл Тони, Антон Грубер, новината вече бе слязла до него по допълнителния канал и те го чакаха на стълбите.

Имаше само седмина действащи. Двама бяха долу — един в сутерена, другият в главното фоайе, където сигурно бе видял нещо да пада от шейната на Дядо Коледа върху булевард „Уилшър“. Лийланд се чудеше дали го е видял още някой. Те може би са успели да скрият тялото, но едва ли са успели да измият стълбите.

Лийланд се мъчеше да си намери оправдание. Беше го направил, за да привлече внимание. Да им покаже, че си имат работа с човек, който не беше извадил случаен късмет с брата на Карл. Ако искаха да го вземат за побъркан, толкова по-добре. Терзаеше се и си го знаеше. Никога преди не беше убивал момиче. Късметлията Линди, последният от самотните рицари. Какво я бе накарало да помисли, че може да го победи? Кръвта на Скийзикс, ами да, която залепваше ризата на Лийланд върху кожата му. Тя бе помислила, че това е негова кръв, че е тежко ранен. Следващият нямаше така лесно да се подлъже, помисли си Лийланд. Във всеки случай не беше нещо, на което може да се разчита.

Той спря на трийсет и четвъртия етаж, където бюрата бяха строени в редица от единия край на сградата до другия. От всички познати му места това навярно предлагаше най-сигурната истинска защита. Преградите на някои от другите етажи то ужасяваха. Зад тях човек беше скрит от погледа, но не и от опасността. Ако можеше да ги използва в своя изгода, щеше да го направи, но засега не знаеше как.

Още пукотевица горе. Те си проправяха път надолу. Прочистваха. Знаеха ли как? Лийланд отиде до асансьорите и натисна копчетата за повикване. Нищо — нямаше го познатият вой. Асансьорите бяха застопорени долу. Е, добре. Нямаше съмнение — той беше цел номер едно.

Навярно най-безопасно беше в някой от ъглите. Той си избра североизточния и започна да струпва бюра, като се мъчеше да постави колкото може повече ламарина между себе си и ония. Колко патрона му бяха останали? Дванайсет в браунинга, пълнител и половина за томпсъна, който можеше да засече по всяко време.

Имаше експлозива. Ако пакетите бяха със „закопчалки“ за капсулите, един залп от картечен огън можеше да ги „откопчее“ и ако той нагласи пакетите над червените алармени лампи около вратите за стълбите, нямаше да е много трудно да ги улучи.

Хвърли поглед на часовника си. 23:51 ч. Девет минути до Коледа. Онези не се интересуваха нито от папата, нито от когото и да било извън сградата на „Клаксън“. Работата им беше на четирийсетия етаж. Пак се сети за Стефи. Нямаха повод да я свържат с него. Всъщност,

докато той им отваряше работа, тя беше в безопасност. Може би.

Той се покатери на бюрата, за да се настани в импровизираното си укрепление. Ако добре си беше направил сметките, трябваше да се погрижи за далеч по-малко от деветима — а един беше във фоайето. Нужни бяха поне двама да пазят заложниците. Оставаха петима. Сега, когато Лийланд бе прибрал детонаторите, ония горе бяха безпомощни. Тъй че за него щяха да дойдат най-много петима. Ако го търсят пет души, нямаше никакъв шанс. Не и така. Не и като седи тука и ги чака.

Но не виждаше друг изход. Те знаеха, че е разбутвал плоскостите по тавана, за да се изкачи на четирийсетия етаж. Претърсваха навсякъде, където можеше да се скрие човек, и ако се съдеше по гърмежите, стреляха по всичко, което будеше подозрение.

Но само петима нямаше как да огледат всичките стълбища, докато претърсват различните етажи. Лийланд все още се колебаеше. Искаше да е сигурен, че ще ги срещне при условия, диктувани от него. Не искаше да влиза в престрелка на стълбите с някого от тях, когато другите биха могли да са само на десет-дванайсет метра.

Сега осъзна, че ако по следите му са петима, не е останал никой на стълбите на трийсет и втория етаж, който да му попречи да избяга на по-долните етажи. Може би бяха преценили, че няма да го направи. Какви ли изводи си правеха за него? И защо бяха толкова много? Искаха да отворят сейфа. Искаха заложниците да запазят спокойствие. Подготвили бяха голям удар. Разполагаха с всичкото време, което им бе нужно, за да го намерят.

23:56 ч. Той бе оставил момичето да го нападне. Кръвта по ризата му я бе накарала да помисли, че е ранен. Може би мръсотията по лицето му не й бе позволила да види очите му. Симпатично момиче. След като откосът единайсетмилиметрови куршуми я бе повалил, и тя беше заприличала на Скийзикс долу на улицата.

Той включи радиото. Двайсет и шести канал.

— Там ли си? Слушаш ли ме?

Лийланд натисна копчето за говор. Гледаше навън — към хълмовете — на някои места виждаше бледи коледни светлинки, които примигваха тук-там.

— Какво си си наумил?

— Идваме за теб. Искаме си боеприпасите. Ако опиташ да се съпротивляваш, ще започнем да разстрелваме заложници…

— Я не ме прави на идиот! Вие искате да държите тези хора мирни и тихи!

— Не, не, ти не разбираш! Ние ще ги доведем при теб, където и

да те намерим, и ще ги разстрелваме там. Тъй като, изглежда, ти нямаш скрупули да убиваш жени, ние си мислехме за някое дете…

— Задръж, звънят ми по другата линия. — Лийланд изключи радиото. Той се взираше в един малък чукар в каньона Лоръл и се опитваше да не отмества очи от него. Ето: едно, две, три, четири просветвания. Отново тъма. Започна да брои. Девет секунди. Едно, две, три, четири. Ако искаше да отвърне на сигнала, би трябвало да се измъкне оттук и да отиде до електрическия ключ до стълбите. Четири? Какво значеха четири просветвания? Той се измъкна. Сега промеждутъкът беше десет секунди. Едно, две, три, четири. Добре де, но какво означава? Той се разбърза. Когато щракна ключа, светлината го ослепи. Чудничко. Той прибяга обратно до прозореца, като се опитваше да не откъсва очи от светлината на хълма. Четири просветвания, пауза, още четири бързи; после светлината стана постоянна, само леко потрепваше. Беше на четири-пет километра. Някой я размахваше в кръг. Четири. Четирите просветвания означаваха всъщност десет — четири, защото той бе изпратил сигнала по радиото. Съобщението разбрано.

Заплака.

00:02 ч.

— Весела Коледа — прошепна. Включи радиото: — Там ли си още? Съжалявам, че те накарах да чакаш. Не съм ти аз единственият проблем. Другото приятелче ми каза, че ченгетата идат.

— Не съм изненадан. Ние сме се подготвили да останем тук много дни… седмици, ако е нужно.

Лийланд не отговори. И тъй да беше, защо трябваше да го казва? Защо наистина? Ако бяха подготвени да издържат седмици, единственият проблем, който имаха, единственото неовладяно обстоятелство, беше самият Лийланд. Те знаеха точно какво правят дори при разговорите по радиото. Трябваше да заздравят позициите си. Искаха детонаторите — а него мъртъв, — преди полицията да започне да схваща положението.

25 декември

00:04 ч. Тихоокеанско стандартно време

Сега всичко му беше много по-ясно. Не бе се справил чак толкова зле. Беше се превърнал в напаст за тях, бе отслабил редиците им и ги беше забавил. Очакваха обсада. Заложниците бяха част от този план. Имаше нещо в сейфа, което обясняваше всичко. Няколко гешефтари в петролна компания току-що бяха продали мост на военната хунта в Чили — това бе всичко, което знаеше.

Само по себе си може би беше достатъчно, но старото ченге у Лийланд не беше във възторг. Отново се чувстваше като ченге — всъщност не беше лоша идея да си сложи значката. Ако наоколо загъмжи от хора на Лосанджелиското полицейско управление, това би могло да му спаси живота. Той извади значката от портфейла си и обърна опакото й срещу светлината. *ТОЗИ ЧОВЕК Е ГОЛЯМ ЧЕП.*

Сложи си я. Липсваха му само горещото кафе и поничките, които винаги вървяха заедно със слагането на значката.

Добре щеше да му дойде чашка кафе. Най-свестните полицейски решения се вземаха над горещо, лошо кафе, поднесено в груби керамични чаши. Ако се изниже покрай тях на трийсет и втория етаж; плановете им щяха да бъдат окончателно объркани и те ще трябва да импровизират нататък. Но цената беше твърде висока; щеше да загуби възможността да направи нещо за Стефи и децата. Заложниците ще трябва да разчитат на късмета си в тупурдията, както момчетата тук отвън обичаха да казват, което, той знаеше, означаваше щурм на специалните групи — или още по-лошо: например на Националната гвардия.

Но ако остане над трийсет и втория етаж и те го заловят, ще си върнат детонаторите и ще се хванат пак за работа. Лийланд знаеше какво ще направят с него; и без въпросите на таксиметровия шофьор от Сейнт Луис му беше ясно.

Имаше и трети изход, макар че той съдържаше известен риск. Както бяха тръгнали нещата, той щеше да е по-полезен малко по-късно, когато се усети присъствието на местните ченгета. За криене ставаше единствено някое вече претърсвано място, а само трийсет и вторият етаж не беше блокиран от бандитите.

Заслужаваше си. Така дори би могъл да държи под око Стефи и другите. Разполагаше с радиото — единственият проблем беше да открие използван от тях канал.

Ето пак стрелба — прозвуча точно над главата му. По дяволите

експлозивът засега. Ще запомни къде е, както и малкото си укрепление в ъгъла.

На трийсет и третия етаж той си проправи път през лабиринта от канцеларии към булевард „Уилшър“. Пусто. Движението беше почти замряло преди пет часа. Вече толкова време беше тук. Само някой пърпорещ мотоциклет подсказваше, че районът не е затворен.

Приближи една патрулна кола, черно-бяла, номер 149 — цифрите на покрива й можеха да се видят от птичи поглед. Движеше се с двайсет и пет километра в час. Лийланд можеше кажи-речи да различи лицето на полицая, който караше. Той гледаше насам. Гледаше много внимателно, като се опитваше да си придаде незаинтересован вид, изражение, което Лийланд бе виждал по лицата на полицаите в целия свят. Гледаше стъпалата. Бяха се натъкнали… бяха тук. Но можеше да минат часове, преди да атакуват. Можеше да съмне, преди той да узнае нещо повече от това, което знаеше сега. Кога се съмваше? Към седем. Цели седем часа дотогава.

Асансьорите се раздвижиха и по звука изглеждаше, сякаш всички са потеглили едновременно. Не го бяха излъгали: тия хора бяха подготвени да се оправят с полицията. Сега, когато вниманието им е насочено другаде, беше моментът да се размърда. Заля го ужасяваща вълна на изтощение. Ако това ще продължава до зори, той трябваше да намери убежище, където да се свре и да поспи.

Крушките на лампите по стълбището на трийсет и втория етаж бяха отвъртени. Лийланд стаи дъх — не чуваше нищо освен воя на асансьорите. Бяха му скроили някакъв номер, но, изглежда, им се бе наложило да изоставят идеята. Все пак той вървеше тихо, с войнишката торба под мишница, за да не вдига шум, с томпсъна, готов за стрелба. На стълбището беше непрогледно като във вентилационната шахта. Асансьорите спряха — отново сякаш всичките заедно, и то тук, на трийсет и втория етаж. Ако възнамеряваше да си намери скривалище, трябваше да го стори веднага.

Още щом усети стъклата под дясното си ходило, разбра точно какво става, но тялото му бе политнало напред и той бе набрал твърде голяма инерция. Стъпалата му се изпонарязаха, лявото по-лошо от дясното. Бандата му беше приготвила посрещане. Той стоеше неподвижен до колоната и едва се сдържаше да не изкрещи.

Левият му крак беше много лошо, много дълбоко порязан. Можеше да вини само себе си. Бяха взели флуоресцентните тръби, струпани на стълбището над четирийсетия етаж, и ги бяха натрошили

навсякъде по стълбите. Той би трябвало да знае какво му готвят. Като слизаше от покрива, бе пропуснал да забележи, че тръбите ги няма. Когато сложи левия си крак едно стъпало над десния, усети как кръвта му се стича от крайчетата на пръстите. Инстинктът му подсказваше да внимава, ала знаеше и че трябва да бърза, дори и да успеят да проследят дирите му. Трябваше да се качи горе, но нямаше представа как ще се оправи. Единствената аптечка, която бе видял, беше в кабинета на Стефи. Късчета стъкло бяха набити в дясното му стъпало; когато вдигна крака си и стъпи на горното стъпало, той усети как се врязват надълбоко.

Опитваше се да върви бързо, обаче от разреза на лявото му стъпало рукваше кръв при всяка крачка. Той подскачаше и подрипваше, като се мъчеше да премести центъра на тежестта, докато стъклото дълбаеше дясното му ходило. Продължи нагоре към трийсет и четвъртия етаж, където поне имаше защитата на своето укрепление.

Стрелба точно зад ъгъла. Той спря на стълбите, левият му крак се вдигна над грапавия бетон. Течеше кръв, болката се усилваше. Утре нямаше да може да стои на крака. Отново почувства как го напушва яд. Стъпи с двата крака на бетона, затаи дъх и бутна вратата.

Лампите светеха. Звукът от отварящата се врата накара хлапачката в средата на стаята да се извърне, но беше твърде бавна и сепната от появата на Лийланд — едничък кратък откос я хвърли на бюрото зад нея.

Друго автоматично оръжие загърмя, плоскостите на тавана отляво над Лийланд отскочиха и се разпиляха. Лийланд щеше да е в безопасност на стълбите само ако никой не го нападне отгоре или отдолу. Той запълзя на четири крака по пода, докато се скрие зад едно бюро. Пак огън, който разпиля парчетии на сантиметри над главата му. Лийланд знаеше откъде идва — близо до собственото му укрепление в североизточния ъгъл. Той се завлече до следващото бюро на запад, подаде глава и стреля с томпсъна, тъкмо когато онова приятелче скачаше върху купчината бюра.

Само един ли беше? Ходилата на Лийланд тънеха в локви кръв. Буците експлозив и детонаторите около сигналните лампи се падаха откъм дясната му страна, но не се виждаха. Той се надигна отново, изстреля нов ред от своето укрепление и пак се смъкна долу. Докато оня отвърне на огъня, Лийланд извади последния пакет експлозив от войнишката торба и го извая в топка около един от детонаторите. Само след миг приятелчето можеше да се опомни, да съобщи местоположението си по радиото и да повика помощ.

Лийланд напредна още малко. Досега беше убил четирима, което никак не беше лошо при това съотношение на силите. Този експлозив имаше страхотна разрушителна сила, по-голяма, отколкото бе нужно за сейфа, а може би изобщо не ставаше за тази цел. Онзи вече беше включил радиото. Лийланд отново надигна глава и стреля, опитвайки се да проникне през собствените си защитни барикади. Той се придвижи три-четири бюра по-близо до северозападния ъгъл, докато стана възможно да вижда сигналните лампи, към които бе закрепил другите пакети. Онова приятелче стреля пак и надупчи стъклото зад Лийланд. Ченгетата долу се наслаждаваха на престрелката. По целия свят ченгетата обичат да участват в играта на стражари и апаши и когато оръжията трещят, а те гледат отстрани, това ги подлудява.

— Ей, мекотело! Говориш ли английски?

— Да бе, кирливецо!

— Погледни хубаво сигналните лампи до асансьорите!

Оня се изсмя:

— Гледал съм го тоя филм, „Сержант Йорк“! Гари Купър каза: „Виж едно птиче!“

Лийланд не бе имал това наум; но сега си спомни, че старецът долу му бе припомнил за „Сержант Йорк“ — това, което сега изпълни мислите му, беше какво ли са направили със стареца тия типове.

— Погледни пак, тъпо чучело!

Лийланд видя как главата му се надига.

— Чакай! — кресна той. — Не стреляй там!

Лийланд се беше прицелил с томпсъна в него. Първите изстрели улучиха онзи в гръкляна и високо в гръдния кош, изтласкаха го назад и минавайки през тялото му, раздробиха стъклото зад него. Лийланд се надигна и изпразни пълнителя в него, като го придържаше изправен, а после го повлече към прозореца и го бутна навън, от сто и три метра височина. Лийланд отново хвърли поглед към сигналните лампи. Само си мислеше, че знае какво е онова там. Явно то дяволски бе изплашило новото другарче на Скийзикс. По-сетне… най-напред трябваше да се погрижи за краката си. Не, най-напред трябваше да измисли как.

На излизане той заряза томпсъна и подбра автомата на момичето — най-после „Калашников“ — и три пълнителя муниции.

Той слезе на трийсет и третия етаж, като се оглеждаше за кабинет, подобен на кабинета на дъщеря му, с надеждата да намери нещо повече от носни кърпички и тоалетна хартия. Можеше да върви,

но така кървенето се засилваше. Беше в южната част на сградата, понеже допускаше, че бандата ще насочи вниманието си към булевард „Уилшър“, където беше забелязана черно-бялата патрулна кола.

Той изтръгна последното стъкълце от дясното си стъпало, после разгледа лявото. Прорезът беше между двата най-малки пръста, дълбок цял сантиметър, раздран, дълъг почти три сантиметра. Отдавна не беше виждал собствените си меса в такъв вид. Ако можеше да се лекува както трябва, раната нямаше да му създаде никакви проблеми. Но той дори не знаеше дали ще намери нещо, с което да я превърже временно. Накрая се сети, че най-хубавите кабинети бяха в ъглите с изглед в две посоки.

Намери някакъв пешкир, сгъна го по дължина и се опита да го завърже, но беше къс. Започна да кипва отново. Искаше да ги избие всичките! Помисли си, че е доволен, дето все още са му останали повечето.

Овладя се. Първо трябваше да превърже крака си. Той се понадигна — къде ли всъщност се намираше, по дяволите? Беше в някакъв кабинет. Той закуцука през стаята до бюрото и грабна шепа ластичета. Добре. Всъщност беше си направо екстра. Плътността на пешкира омекотяваше натиска на ластиците.

Искаше да види какво се разиграва по радиото. Двайсет и шести беше ням. Той врътна на девети.

— Заповядай — прошепна някакъв глас. Беше млад, черен глас, дълбок, без признаци да е на човек от гетото. — Ако ме чува човекът, който се обади по радиото за помощ, да потвърди приемането, ако може.

Лийланд натисна копчето за говор.

— Тук съм. Слушай: имаш седем чужденци, въоръжени с автоматични оръжия и с пластичен експлозив, а навярно и с много други неща, които държат около седемдесет и пет заложници на трийсет и втория етаж. Вече убиха един. Той е на четирийсетия етаж. Освен двете птичета, които слязоха долу по краткия път, съм убил още трима, включително две жени…

Пауза.

— Не искаш ли да кажеш кой си, друже?

— Невъзможно. Ако ми се отдаде случай, ще ти хвърля портфейла си.

— Какво друго можеш да ни кажеш?

— Водачът на бандата е германец на име Антон Грубер, или Антонино Рохас, Литъл Тони Червения, обявен за издирване в

Германия. Тук има достатъчно експлозив да изравни мястото със земята, което може би и ще направи, ако не получи онова, което иска, каквото и да е то. От друга страна, у мен са детонаторите или поне част от тях…

— Изхвърли ги навън.

— Точно сега не мога, а и не мисля, че ще е добър ход. Докато си мисли, че може да ме хване и да ме накара да му разкажа къде са детонаторите, той няма да изиграе последната си карта — заложниците.

— Говориш като човек, който знае нещо, ако разбираш какво имам предвид. Искам да изхвърлиш детонаторите навън. Първата цел е да се намали възможността за унищожителен взрив.

— Вече съм го предотвратил, поне докато ме хванат. Остави ме да говоря. От това, което мога да кажа — те са блокирали асансьорите на трийсет и втория етаж. А сте опитали да си проправите със стрелба път навътре, отгоре или отдолу, а са почнали да убиват жени и деца. Обади се на шефа си и го попитай иска ли в неговия град по Коледа да застрелват жени и деца.

— Искам да ме чуеш…

— Не, ти ме чуй: аз съм ранен и до мястото, където съм сега, води кървава диря. Те са все още по петите ми. Няма да оставям повече следи; нека се погрижа за скривалище и пак ще се свържа с теб.

Лийланд изключи радиото. Твърде дълго бе стоял на едно място. Трябваше да се стегне и да разбере как се е променила ситуацията. Искаше да поговори още малко с полицията.

Куцукаше, но можеше да върви. Сякаш ходеше по самуни хляб. Усещаше лявото си стъпало като срязано ю две. Щеше да усети, ако започне да кърви отново. Изкачи се горе по югоизточното стълбище; бързаше да подмине трийсет и четвъртия етаж, после забави темпото и усети болката, докато преодоляваше следващите два. Стига толкоз. И бездруго беше изморен. Искаше да си почине.

От всички самолети, които бе притежавал след войната, най-хубавият беше „Чесна 310“. През войната той, разбира се, беше летял на какво ли не, от тренировъчни самолетчета през „Тъндърболт“, тежко скроено, зло на вид чудовище, до „Мустанг“, най-доброто едномоторно въздушно возило, което някога е строено. Тогава беше най-щастлив, като мислеше за самолети и летене. В деня, когато купи чесната, той върна продавача в кантората му и взе такси обратно до

летището. Момчето в кулата му беше пожелало да не „свива“ криле — то добре знаеше как се чувства Лийланд този ден…

Трийсет и шестият етаж беше като трийсет и третия, мрежа от мънички ниши, обкръжени от също толкова мънички, но оцветени по важност кабинети — в една голяма корпорация човек винаги знае къде му е мястото в йерархията.

Сега обаче нищо не беше на мястото си, с дупките от куршуми, с разпарчелдисани плоскости и потрошено стъкло навсякъде. Той беше в северната част, седнал на пода зад едно бюро, загледан към булевард „Уилшър“. На три пресечки оттук виждаше блясъка на лумнала по стените на някаква постройка светлина. Над хълмовете се появи хеликоптер, после зави рязко и се устреми на север, към долината Сан Фернандо.

Лийланд ядеше своя „Милки уей“. Беше свършил с „О, Хенри!“ и си пазеше „Марс“-а за накрая. Чувства ше се като хлапе на кино или като младо ченге, дете нагъва в патрулната кола, за да трупа сила…

Беше закарал чесната направо над морето на висо чина триста метра, през унилите предградия на Ню Джързи, където се открояваше всеки открит плувен басейн, а и всеки фургон, всеки сглобяем алуминиев навес — от триста метра височина, при двеста й четирийсет километра в час предградията изглеждаха като гигантско сметище.

Но после бе продължил над океана. След три километра беше на сто и петдесет метра; след шестнайсет — на петнайсет метра. Вече бе развил над двеста възла — по-бързо, отколкото някога е летял през тия почти двайсет години. Беше приказен ден със синьо небе само с два-три перести облака високо-високо горе. Слънцето беше много над рамото му и водата изглеждаше много тъмна и толкова близо, че вълните лизваха самолета. Той отмина една спортна лодка за риболов и разклати криле. Чесната беше негов близнак, с резервоар за гориво на края на крилете, красив като всеки самолет, с уреди за връзка с един от първите малки радари — можеше да обиколи света с нея.

На петдесет километра в открито море той се натъкна на два товарни кораба, на девет километра един от друг, пътуващи към Амброуз Лайт. Като използва най-високите им надстройки за пилони, той направи няколко осморки; и когато екипажите излязоха на палубите, той полюшна крилете, полетя право нагоре, завъртя се, загуби скорост, понесе се надолу и завърши с пълен лупинг между корабите, където и двата екипажа можеха да го видят. Когато се

насочи обратно към сушата, зърна махащите от палубите ръце…

Натисна копчето за говор:

— Момчета, още ли сте там?

— А, как си? Какво стана с теб?

— Трябваше да организирам зрелището на пътя. През последните десет минути кукувах.

— Така. Още няколко от нас чуха предното ти обаждане и сега нямаме съмнения, че ти си истинският. Ще се възползваме от теб. Как ти се струва сега ситуацията?

— Покривът е по-лесен за отбрана, отколкото за превземане. Те са много тежко въоръжени…

— А ти?

Лийланд помисли за браунинга и че Литъл Тони може би слуша:

— Оправям се — каза.

— Как да те разпознаем?

Лийланд се усмихна.

— Аз съм черен. Не бях, когато започвах, но сега съм.

— Чувам те. Ще поговорим за това по-късно. Ами радиото? Как се добра до него?

Нищо чудно. Не бяха чатнали, че е взел едно от бандата:

— По същия начин, по който се добрах и до този чуден калашник. Логично е да се предположи, че те ни слушат. Знаеш ли кой е Литъл Тони?

— Виж, аз обикновено работя извън Холънбек, бях на път за вкъщи към западен Лос Анджелис.

— Добре — примири се Лийланд. — Той е от третото поколение в западногерманската фракция „Червена армия“. След смъртта на Андрес Баадер хората му минаха в дълбока нелегалност. Никой не знаеше къде ще се появят, но все се приказваше, че щели да направят нещо голямо. И ето на. — Лийланд внезапно помисли: *„Ами ако началникът на военната полиция в самолета от Сейнт Луис е бил по следите на някаква смахната, несвързана информация?“* Ако Лийланд му беше обърнал внимание и се беше разкрил пред него, може би щеше да научи нещо, което би могло да предотврати това.

— Откъде знаеш всичкото туй?

— Да кажем, че е минало много време, откак работех в Холънбек. Виж, казах ти: много им трябвам на тези приятелчета и не е добре да сме в ефир толкова дълго.

— Хубаво, сега ще им дадем да разберат.

Лийланд изтръпна. Полицията все още не схващаше

положението. Той беше убеден, че Литъл Тони подслушва. Приближи се до прозореца — и едва-едва чу, че един от асансьорите се движи. Не можеше да бъде сигурен, че не идват за него. Не, вече щяха да са тук.

Те бяха слушали! Бяха се насочили надолу да посрещнат полицията!

Лийланд натисна копчето за говор:

— Разговорът ни е бил чут. Идват да ви посрещнат.

— Да заповядат! — отекна черният глас. — Много благодарим.

След като бяха останали само седмина, мислеше си Лийланд, едва ли ще предприемат нов набег срещу него. Той се изправи — имаше нужда от бастун, дори от патерици. Измина пътя до другата врата. Ако смяташе да свърши нещо полезно и в бъдеще, би трябвало да измисли някакъв начин, та да накара бандата да дойде при него. Нямаше смисъл да стои до прозореца. Ако ще има патаклама долу на улицата, това беше най-доброто място да те ранят. *Така*, *така*, хрумна му нещо. И ето какво не биваше да изпуска: от сведенията, които им даде, полицейските снайперисти биха предположили, че могат да стрелят по всяка мишена над трийсет и втория етаж.

Трябваше ДА напомни за себе си, иначе бандата щеше да узнае колко сериозно е ранен. Ако изпратят някого след него, докато е на открито и незащитен, това със сигурност ще е краят му. Но той знаеше че в крайна сметка ще е по-добре, ако може да поддържа у тях представата, че в негово лице все още имат човек, с когото не могат да се справят.

Трябваха му стол на колелца, електрическа пишеща машина и пожарникарска брадвичка. Етажът беше притихнал. Кръвта беше спряла, ала болката растеше. Той извая пак буцата пластичен експлозив с детонатора в средата, докато заприлича на футболна топка. Сложи всичко това на седалката на стола. Внимателно постави електрическата пишеща машина върху експлозива, привърза я към стола с помощта на кабела й, сетне затъркаля стола към асансьорите.

Сега чу пукота на стрелбата вън на улицата. Разположението на асансьорите на партера и местата на входовете за гаража под него ограничаваха във всички посоки огневото поле на терористите на улично равнище, но по-отгоре, три-четири етажа по-високо, те можеха да удържат полицията далеч от сградата.

Бандата щеше да се справи и с бронирани коли. Имаше железни порти на входовете за гаража, а една бронирана кола с ранени мъже в нея, блокирана в края на рампата, щеше да е непреодолимо препятствие. Това не ти беше военно време, когато заповедта щеше да

гласи: „Да се взриви“. Полицаи не убиваха събратя полицаи, за да изпълнят задълженията си. Обществото нямаше право да иска толкова много.

Той чуваше стрелбата, която долиташе от асансьорната шахта. Очакваше шума от задвижена кабина. Нямаше да разполага с много време и нищо не можеше да направи предварително, понеже работата включваше използването на брадвичката за вратата. Ония на трийсет и втория етаж, щом чуят и разберат, ще са по петите му. Чу се пукотевица от автомат някъде отвън. Той измъкна радиото:

— Как я карате момчета?

— Ами май ни казваше истината. Някои мислеха, че си куку. Направо ни размазаха. Казваш, били дванайсет?

— Сега — седем.

— Е, добре, ти си страхотно копеле, да ти кажа.

— Не изключвай — пресече го Лийланд и остави радиото настрани. Един от асансьорите беше в движение. Той завъртя стола в нужното положение, после се обърна към асансьорната врата с брадвичката. При първия замах болката в левия му крак стана толкова свирепа, че едва не изтърва брадвичката отгоре му. При следващия замах заби острието в процепа на вратата и счупи нещо отвътре, защото вратата се отвори и после със сила беше затворена отново. Той завъртя дръжката на брадвичката, така че вратата пак се отвори достатъчно, за да си провре ръката, да я разтвори широко и да я застопори отворена с дръжката на брадвичката.

Той надникна — и куршуми улучиха горния край на вратата. Изкачващата се кабина беше все още далече. Лийланд трябваше да отвърне на огъня — трябваше да покаже, че все още го бива. Той вмъкна калашника в шахтата и изстреля една серия към кабината на трийсет и втория етаж, откъдето беше дошъл обстрелът. Доста по-надолу някой стреля по него от изкачващата се кабина, но куршумите просвистяха нагоре към покрива. Лийланд отиде зад стола и го бутна като бебешка количка в шахтата. Ако онова приятелче видеше нещо да пада, можеше да помисли, че е Лийланд. Дори да не гръмнеше, столът бомба щеше да пробие покрива на кабината.

Внезапно шахтата се изпълни с ослепителна светлина и за частица от секундата, преди да чуе трясъка, Лийланд разбра, че е постигнал много повече, отколкото възнамеряваше. Трясъкът беше най-мощният звук, който бе чувал през живота си, а взривната вълна го отхвърли през коридора чак върху асансьорната врата от другата страна. Никога не губеше съзнание и усети как постройката се тресе,

докато той се свлича към прага. Подът се тресеше като в училищен гимнастически салон по време на танци. Усещаше как сградата се люлее. Не беше плод на въображението му — някъде долу пищяха хора.

После люшкането престана, но то бе траяло достатъчно дълго, за да разбере какво е сторил. Трябваше да се размърда, преди да опита пак с радиото. Ударната вълна му бе взела въздуха. И на другите, надявайте се.

01:43 ч. Тихоокеанско стандартно време

Трябваше да се качи горе. Стрелбата беше спряла. Е, какво, дявол да го вземе, той беше вселил страха господен у всички, включително у себе си. Да изкачва стълби сега беше трудно и болезнено; по едно време си помисли, че ще е по-лесно да се върне обратно, но почувства как мускулите му стават на възли. Това също беше от изтощение. Отмина трийсет и седмия етаж. Единственото нещо, което наистина можеше да ги изненада на този етап, беше още едно усилие, на каквото смятаха, че не е способен. Разбираше, че настроението му се е променило, беше намерил друг начин да се поддържа напомпан. Не мислеше, че някой е в непосредствена опасност от разрушенията на сградата, които бе причинил. Хората, замесени в тази история, бяха нищо в сравнение с тоновете на самото здание. Сякаш потъваше — не можеше да си спомни какво прави и защо го прави. Да убие второто момиче беше по-лесно, отколкото първото. Нагасаки и Хирошима — никой не помнеше Нагасаки. Беше убивал достатъчно. Повдигаше му се.

Излезе на трийсет и деветия етаж, с компютърната секция. Етажът беше запечатан дори за дневната светлина, дългите редици от компютри се къпеха в монотонно сивата светлина на собствените си сигнални лампи. Любопитно, нищо от съоръженията не беше повредено. Или терористите изпитваха страхопочитание към това тук, както всички останали, или пък планираха сами да го използват в своето пътешествие към безумието, което смятаха за революция.

Лийланд беше виждал досието на Антон Грубер няколко пъти. Прозвището „Литъл Тони Червения“ трябваше да му придаде известен блясък. Той беше на трийсет години, син на щутгартски индустриалец, отгледан от бавачки, учил в частни училища. На осемнайсетия си рожден ден получил мерцедес; на деветнайсетия — още един. В края на шейсетте години се движел с групичка мързеливи, богати хлапаци, които откривали летния сезон в Сен Тропе, а зимния — в Гщад. Някои от тях се въртели около бандата на Баадер — Майнхоф и постепенно, и Антон Грубер бил привлечен. Той се отрекъл от родителите си и обвинил баща си в „престъпленията“ на двуличието, самодоволството и арогантността.

Имаше обаче и друго: бащата на Грубер бе служил през войната като офицер в SS, както толкова много сега преуспяващи германски бизнесмени. Автомобилостроене, електроника — старите нацисти бяха

навсякъде, неми за миналото, доволни от настоящето. Прокълнато поколение, чиито деца мразеха лъжите и самооправданията на родителите си. В Америка беше почти същото. През своя живот Стефи бе страдала най-много под крилото на родителите си, тогава, когато те безумно настояваха, че бракът им все още се крепи.

Ривърс беше навярно шестата или седмата жертва на Грубер. Д-р Ханс Мартин Шлайер, индустриалец като бащата на Грубер, е бил екзекутиран по същия начин — куршум в ревера. Лийланд беше чувал, че германската полиция има записи, в които Грубер злорадства, че държи жертвите му да са облечени както трябва, когато ще закичва черната бутониера. Антон Грубер беше омагьосан от смъртта, от нейното присъствие и от нейния лик.

Ала едва ли беше единственото богаташко чедо сред тях. Имаше нещо от германските поетични фъшкии, а Урсула Шмит в едно есе, което изразяваше нейното „окончателно отдаване на насилието“, писа за своята „смъртна утроба, в която мъжете се завръщат за вечен покой“.

Може би току-що Лийланд бе убил тъкмо нея.

Той вече не знаеше кого бе убил: преди едно поколение — техни бащи, чичовци, възможно е и техни майки. В тази сграда имаше човек, който току-що бе загубил брат си заради Лийланд, освен ако Лийланд не бе убил и него.

Канцелариите тук горе имаха стъклени полустени, с лице към самата апаратура, част от параноята, която обграждаше компютрите. Върховните жреци трябваше да държат тотемите под око. Не сдържа усмивката си, като си представи реакцията на компютърните спецове утре, щом видят как е оклепал всичко тук. Искаше да заеме позиция близо до прозорците, които гледаха към „Уилшър“, въпреки че там щеше да е незащитен. Може пък това да му помогне: след последното му изпълнение те нямаше и да предположат, че е толкова тъп. Той поклати глава — този начин на мислене щеше да го вкара в гроба.

Дори от тази височина можеха да се видят резултатите от добрата подготовка на терористите за бой. Една патрулна кола се бе натоварила върху електрически стълб, а шофьорът беше проснат но лице отвън. Лийланд погледна нагоре. Шейсет метра над сградата висеше голям сив облак, който почваше да се разсейва. Естествено, взривът беше прокънтял из целия район: в града имаше поне десет пъти повече запалени светлини, отколкото преди НЯКОЛКО минути. Това помогна на Лийланд да осъзнае и нещо друго. Той се протегна иззад бюрото и включи радиото:

— КОЛКО мислиш, че струва сграда като тази?

— О-хо, дванайсет милиона. Двайсет… знам ли! Ти как си?

— Малко позашеметен от фойерверките. Това беше един пакет от техния експлозив. Имам още два. Внимавай какво говориш, защото ни подслушват.

— Вече ми е ясно.

— Не го вземай навътре. Гори ли сградата?

— Не, доколкото виждаме. Сега искаме да знаем какво се случи.

Лийланд му разказа.

— Видях един в асансьора. Капаците на покривите са изтръгнати, направих им тоя номер по-рано. Тъй че сега са шестима.

— Имаме сведение от един от наште, че е видял двама от тях да влизат в асансьора. Имат нещо като барикада на партера.

— Аз видях един. Трябва да ги броите шестима останали. Не мога да си играя на предположения тук. Сега ми кажи за сградата.

— Седемнайсетият и осемнайсетият етаж са напълно издухани и прозорците са на прах по цялата дължина на сградата. Май ще трябва да му събират частите на оня мухльо.

— Има ли ранени?

— Не от теб. Бяха улучени двама от нашите. Ти раздруса целия квартал. Тоя експлозив е голяма работа. Видях бюро и стол да плават с попътен вятър над булевард „Уилшър“. Чакай така. Не изчезвай.

Докато изчакваше, Лийланд се поогледа що за щети е нанесъл. В една огромна реклама на цигари беше пробита дупка с размерите на малка кола, а оттатък улицата фасадата на една малка, тумбеста постройка изглеждаше като след щурм.

— Хей, шефе, още ли си там?

— Весела Коледа — обади се Лийланд.

— Весела Коледа и на теб. Ще прехвърля радиото на командира си капитан Дуейн Т. Робинсън, става ли?

Звучеше така, сякаш представяше гост-говорител.

— Става — засмя се Лийланд.

— Тук е Дуейн Робинсън. Как си?

— Бомба.

— Не, кой си? Искам да знам името ти.

— Не мога да ти го кажа точно сега.

— Защо не?

— Следващият въпрос.

— Дал си ни тук някакви сведения. Как си стигнал до тях? Защо си в тая сграда?

Лийланд остана безмълвен. Тоя искаше да контролира ситуацията отвън, ако може… ако: горкичкият Дуейн, мозъкът му не щракаше.

— Там ли си още?

— М-да. Я ми дай пак другото приятелче.

— Не, тук аз заповядвам. Повече нямаме нужда от такава помощ. Искам да сложиш оръжие и да се оттеглиш на безопасно място. Този взрив нанесе огромни щети на частна собственост и застраши живота на десетки хора. Това тук са законни нареждания на полицай и аз съм длъжен да те арестувам и да те накажа, ако не се подчиниш.

— Дай ми другото приятелче — сряза го Лийланд. — Не искам да говоря повече с теб.

— Слушай бе, тъпанар…!

— Не! — кресна Лийланд. — Ти ме слушай! Имаш работа с шестима откачени, които държат на мушка седемдесет и пет души. Те имат достатъчно експлозив да изравнят със земята тази част на града. Това, което им липсва, са детонаторите и капсулите — заради мен. Останаха половината — пак заради мен. Докато аз съм в действие, те не могат да си вършат работата, както им се иска. Да не мислиш, че можеш да ги спреш отдолу? Хайде де, кажи ми — май ти си тъпанар! Ако си мислиш, че ще се подчиня сега на идиотските ти заповеди и че твоят шеф няма да ти бие един шут в задника по нанадолнището чак до Търминъл Айланд, когато всичко свърши, ти не ме познаваш! Дай ми другото приятелче! Веднага!

Тишина.

— Ето ме! — обади се негърът. — Как се чувстваш?

— Май не трябваше да си хабя силите. Кой е оня кретен?

— Не ме въвличай в такъв разговор. Разбирам, че си уморен и под напрежение, но тук отдолу изглежда, като че ли попресилваш нещата, ако схващаш какво имам предвид.

Има нещо успокояващо в здравия разум, който излъчва някой, десетилетия по-млад от теб, реши Лийланд.

— Съжалявам. В момента да се води битката тук изглежда по-лесно, отколкото да се води там.

— Чувам те, ортак. Просто се покрий и си почини известно време, чуваш ли?

— Много време мина, откак не са ме наричали така. На улицата ли си?

— Не, вътре съм.

— През всичките години, когато бях ченге, винаги съм бил на улицата.

— На колко години си?

— Достатъчно, за да ти бъда баща.

Чу се смях:

— Не моят!

— Казах ти, би трябвало да ме видиш сега. Какъв контингент имаш в Холънбек?

— Непълнолетни. Имаме големи изпълнения там.

— Харесват ли ти децата?

— Обичам децата. Кажи, човече, има ли някой, до когото можем да се допитаме по телефона, за да те идентифицира? Установим ли един път самоличността ти, ще можем да се заемем с ония.

— Не сте избрали най-краткия път, но се сещам какво имаш предвид. Звънете на Уилям Гибс в Юрика, Калифорния. Кажете му какво става и къде и първите две думи, които ще излязат от устата му, ще са моето име.

— Ясно. Някой друг?

— Една дама, Кати Лоуган. — Лийланд му даде кода и номера й. — Кажи й, че тъкмо й пожелавах Весела Коледа, когато прекъснаха телефона. Тя ще разбере.

— Ще го направя. Не бери грижа. Защо не отдъхнеш малко?

— Не, ще си поприказвам малко с противниковата страна.

— Как?

— Двайсет и шести канал. Не се оставяйте да ви преметнат. Всички говорят английски.

— Ние чухме немския, ама никой от нас не може да се справи. Правим запис. Какво са ти казали?

— Литъл Тони си мисли, че е страхотно привлекателен и убедителен тип. Вече чухте всичко, което можах да узная. Играта е съвсем проста: той ми вади душата, аз пък — неговата.

Пак смях:

— Ще се включа.

— Какво, по дяволите… хора загиват наляво и надясно, но това те развеселява, тъй ли?

— Щом казваш.

Лийланд завъртя на двайсет и шести канал:

— Там ли си, Тони?

— Да, мистър Лийланд. Само миг ми трябваше, за да настроя радиото. Е, Лийланд, чуваш ли ме?

Да.

— Да. — Едва го изрече.

— Тук е един твой колега, мистър Елис.

Лийланд затвори очи:

— Как си, Елис?

— Наред, Джо. — Беше глас на ръба на ужаса. Лийланд не можеше да си спомни първото име на Елис. — Чуй ме — каза той; повтаряше думите на Лийланд към капитан Дуейн Т. Робинсън от Лосанджелиското полицейско управление… Чуй ме: нещо като глас в пустиня: — Слушай, искат да им кажеш къде са детонаторите. Те знаят, че слушат и други хора. Искат детонаторите или ще ме убият, Джо. Джо, толкова услуги съм ти правил в близкото минало. Помисли за това. Сигурен съм, че ще разбереш това, Джо. Джо, чуваш ли?

Услуги ли? Той подсказваше на Лийланд, че закриля Стефи, ала услуги ли беше думата, с която смяташе да изразява това, което прави! Ако Лийланд не върне детонаторите, щеше ли да им каже коя е Стефани, за да остане жив?

— Да, да, чувам те.

— Кажи им къде са детонаторите. Полицията е тук. Сега те да се оправят.

— Не мога да им кажа. Трябва да им покажа. И после? Какво ще стане с мен?

— Лийланд — беше Литъл Тони, — това, което мистър Елис се поколеба да ти каже, е, че ние ще го убием моментално, ако не ни предадеш веднага детонаторите.

— Тук има хора, Джо — смънка Елис. Имаше предвид Стефи. Вече беше подсказал, че не я е предал. С какво го заплашваше? Лийланд затвори очи. Сбогом, Елис.

— Не им вярвам — тръсна Лийланд по радиото. *Прости ме, господи*, помисли той.

През малкия говорител на радиото изстрелът отекна глухо, а последвалите писъци изглеждаха много, много далечни.

Лийланд натисна копчето за говор:

— Добре, ще ви дам каквото искате.

— Искаме детонаторите — натърти Литъл Тони.

— Остави ме да ги взема и да ги сложа, където можете да ги намерите.

— Отлично. И къде ще е това?

— Ее-ее. Първо ще ги оставя и ще се измъкна, а после ще ти се обадя.

— Давам ти пет минути.

— Необходимо ми е повече време — каза Лийланд. — Трябва да

походя доста, а не съм вече в най-добрата си форма.

— Десет.

— Няма да стане. Не толкова бързо.

Пауза; после:

— Колко ще ти отнеме?

— Двайсет минути, може би половин час.

— Двайсет минути, сетне ще застреляме още някого, този път може би жена.

Тишина. Лийланд натисна копчето за говор:

— Ей, момчета, чухте ли всичко?

— Мини на девети канал — спокойно каза чернокожият полицай.

— Сега знам, че ме чуват, но искам да разбера какво, по дяволите, мислиш, че правиш там горе. — Беше Дуейн Робинсън. — Първо ни казваш, че не искаш да ни дадеш името си, после тоя боклук те нарича Лийланд — това ли ти е името?

— Ами да. Били Гибс ще ви даде останалите данни.

— Вече разговарят с него. Много сме потайни, а? Искам обяснение — сега.

Лийланд мълчеше. Каквото и друго да кажеше, щеше да се издаде пред Литъл Тони.

— А сега ме чуй, кучи сине — изръмжа Робинсън. — Всичко, дето си разменихте с оня боклук, е записано тук. Ти остави оня мъж да умре. Пукната пара не давам кои са ти приятелите, ако има начин да ти натикам задника в затвора, ще го направя.

— Я върви на майната си! — изкрещя Лийланд. Той изключи радиото.

Това щеше да го убие, знаеше си. Не знаеше какво друго да стори, освен да излезе и да се хвърли с главата напред. Опитваше се да си напомни, че няма смисъл да оглупява. Той закуцука към югозападното стълбище, мъчеше се да реши дали да се качи горе и да започне с оня, който е там. Ако победи, може да задържи позицията.

Колко е часът? Почти три — часовете на най-плътния мрак преди зазоряване, когато обикновено умират хората. Той не искаше да умре. Не беше готов да умре. Първо искаше да се изкъпе. В моргата поливат с маркуч, а някой собственик на погребално бюро ще му измие само лицето и ръцете и ще го погребе мръсен.

Не искаше да умира, докато Стефи и децата, са в такава опасност. Нали затова се беше развилнял. Не той започна да убива. Пръв умря

Ривърс. А толкова ли лошо се справяше? Беше напъхал в чувала петима от тях, преди още да се появят ченгетата. Ако трябваше пак да го направи, щеше да го направи по същия начин. Ай да му се не види, той не можеше да си представи как би могъл да го направи по друг начин!

Знаеше, че е изтощен.

— Човече, свършен си — каза си на глас. Не беше мигвал двайсет и два часа и от опит знаеше, че най-лошото тепърва предстои — но и че като съмне, пак ще го бива за още цял един ден. Тялото беше навикнало на сън, но една нощ лесно можеше да мине й без него. Трябваше да внимава следващите три-четири часа, ако преживее толкова.

Той спря при асансьорите. Ако взривът беше разрушил два етажа, столът сигурно е улучил покрива на кабината, когато тя е била между или почти между тях. Лийланд се чудеше какво ще да е станало с източния асансьор. Вратите на двата етажа вероятно бяха изкъртени, но кабините — и още по-важно, кабелите — бяха останали над експлозията. Докато стои, да речем, над двайсетия етаж, за да играе на сигурно, всичко ще върви по мед и масло. Естествено, бандата би чула как бръмчи електрическият двигател, освен ако някакъв друг шум не го заглуши.

Е, добре, нещичко знаеше. И какво да го прави? Чувстваше се толкова изцеден, сякаш само отделни късчета от него все още работеха. Трябваше да се вземе в ръце, за да не се разпадне.

Той включи радиото:

— Тони! Тони, там ли си?

— Лийланд, за мен не е само въпрос на празно любопитство откъде знаеш името ми, а и толкова неща за нас.

— Ами имаше лошия късмет да се натресеш точно на когото не трябва. — Лийланд разбра, че е направил грешка, още щом думите излетяха от устата му: от него очакваха поне намек за подразбираща се капитулация, щом ще връща детонаторите. Тишина. Лийланд сякаш чуваше как скърцат зъбите на мерзавеца.

— Кажи ми защо толкова се стараеше да скриеш името си от нас?

— Знам толкова много за вас, откъде да знам дали и вие не сте чували нещо за мен.

— И какво значение има това?

— Щеше да ме приемеш много по-сериозно, отколкото сега.

— Да, истина е. Много добре. Ти си хитър противник…

— Виж, обадих ти се само да ти кажа, че правя каквото обещах.

— Знам — измърка гласът. — Вече приемам по-качествен звук и съм насочил антената в друга посока.

Кучият му син! Лийланд си мислеше за момчето, което бе направило телевизионна стена за баща си. Каква беше пък тази история? А, да, шофьорът. Сега спеше в леглото си, благословен да е. Освен ако не го е събудила експлозията.

— Защо уби Елис?

— А ти защо го остави да умре?

Лийланд пак вървеше към стълбите и си мислеше, че точно това иска Грубер: само на стълбите те имаха възможност да чуят гласа му… и то не по радиото.

— Не си измивай ръцете, Тони. Видях те как уби Ривърс. Нямаше никаква причина да го правиш. Искаше да отвори сейфа, ала си подготвен да го отвориш и сам. Ти го уби, защото ти се дощя да убиеш някого, но го направи на четирийсетия етаж, където заложниците да не могат да го видят. Цяла вечер се мъчеше да ги държиш спокойни и сега изведнъж променяш тактиката.

— Е, това е твое дело, Лийланд. Сигурно разбираш това. Експлозията породи паника тук долу. Ти, изглежда, си голяма работа и би трябвало да знаеш, че не ни остави никакъв избор, освен да покажем, че сме в състояние да осъществим целите си.

Лийланд беше на стълбите:

— Наистина те бива да излагаш нещата, Тони. Хората, които трябваше да убедиш, бяха в ръцете ти. Не се справяш много добре, момче. Карл иска да действа, нали? Ти направи грешка. Позволи на Карл да те изнудва. Наложи ли се да показваш на хората колко си железен, вече си свършен. Ти си жив труп, Тони. Започвай да свикваш с мисълта, че си мъртъв.

— Искам да разменя две думи с теб, Лийланд. — Беше Холънбек, с неговия приятен, спокоен говор.

— Тъкмо смятах да изчезна от ефира.

— Хубаво. Улавяме страхотно много съобщения на немски на трийсети канал…

Лийланд изключи и отново се заизкачва по стълбите.

03:10 ч. Тихоокеанско стандартно време

Продължи да се изкачва. Карл се бе наложил и те сериозно се бяха захванали с него. Ако Лийланд беше мъртъв, щяха да владеят положението. Мускулите на краката се напрягаха в усилие да не натоварват наранените му ходила. Мъчеше се да запази настървението си. Ченгетата го правят механично — просто се опитват да си спомнят на какво са ги учили, но когато веселбата е в осмия си час, не е толкова просто. Остроумничението не помага, щом трябва да си държиш устата затворена. Вече си беше мислил за чесната. През двайсети век, когато общуването между хората става все по-мъчно, човек се утешава с предмети. Макар това да не водеше доникъде, той пак искаше да мисли за Карън. Искаше да си я спомни. Една малка част от него отказваше да проумее, че така или иначе тя щеше да е умряла, дори да бяха намерили начин да спасят брака си.

Щеше да направи опит да се изкачи на покрива — стига да се добере там, преди да го накълцат на две. Искаше му се да мисли, че те лека-полека стават непредпазливи, но нямаше много основания за това. Те знаеха, че е ранен. Ако се качи на покрива, ще предупреди Холънбек. Може би тогава полицията щеше да успее да се възползва от положението и да влезе в сградата.

Той чу някъде долу да се отваря врата, но немного далече. Беше между трийсет и деветия и четирийсетия етаж, а трябваше да стигне до стълбите към покрива. Чакай! Холънбек по радиото? Вероятно Робинсън беше някъде другаде, защото полицията щеше да предприеме нов щурм. Те бяха уловили предаванията на немски й някак си бяха разбрали значението им. Може би щеше да успее да си почине! Хей! Хей! Искаше му се да изкрещи.

Чу стъпки, обувки по грапав бетон. Не беше сигурен дали няма да чуят и него. Мъчеше се дори да диша безшумно. Ако това приятелче се приближи много, Лийланд смяташе да стреля надолу по стълбите и да пробва да го улучи с рикошетите. Те почти го бяха сгащили по този начин, когато им пусна стола бомба в асансьорната шахта.

Бе започнал да забравя какво е направил. Скийзикс, който тупна на булевард „Уилшър“. Момичето при сейфа. Онзи, дето им го опакова като обратна пратка в асансьора. Той беше първият. И хлапака до прозореца, дето не се поддаде на номера „Виж едно птиче“, но все пак се хвана на въдицата и подсказа на Лийланд нещичко за експлозива. Дълга нощ. И никакви премии за извънреден труд.

Лийланд си спомни, че има таен склад за оръжие на покрива — автоматичната карабина на Скийзикс и войнишката торба с муниции. Общо — почти сто и трийсет патрона. При добра позиция беше достатъчно да ги удържи известно време.

Той бързо се изкачи на четирийсетия етаж, като се облягаше на стената. Резето силно изщрака, когато издърпа топката. Трябваше да бърза. Не беше сигурен, че другият ще разбере шума или ще го вземе за това, което е, а не за капан. Лийланд имаше друго предимство: знаеше пътя към стълбището за покрива. Те бяха прочиствали и този район. Трябваше да е готов. Беше успял да стигне дотук. Искаше да измине и остатъка от пътя. Вече беше направил адски много. Когато слънцето изгрее, светът ще види, че тия не са чак толкова умни, камо ли непобедими, както се опитваха да убеждават себе си и всеки, който би им се хванал. Едно човешко същество се бе изправило пред тях. Толкова им трябваше. Нали все това твърдяха всички. Той беше едно човешко същество и всичко беше по-различно благодарение на него.

Вратата на стълбището се затръшна след него. Трябваше да бяга — той заподскача, загуби равновесие и падна върху едно бюро. Някой даде два-три единични изстрела, чу как се троши стъкло. Ако отвърне на огъня, само ще издаде местоположението си. През още колко стаи трябваше да мине, преди да достигне коридора към стълбището? Две, три? Сега две.

Много далече отдолу се чу нова пукотевица, тежките картечници на бандата. Добре! Лампите в коридора светеха, но трябваше да рискува. Когато излезе в коридора, чу зад себе си кикотенето на момиче. Спря.

— Хвърли оръжието, ако обичаш!

Той го хвърли.

— А сега се обърни!

Беше дребно русокосо момиче с куртка, твърде голяма за него, държеше автомата с две ръце. Очите й се ококориха, когато видя значката.

— Ти си полицай? Къде са детонаторите? Бързо, казвай.

— На покрива.

— Аха, ясно. Ако обичаш, извади пистолета само с два пръста.

Той й го подаде. Тя го пусна във войнишката си торба.

— Не каза къде точно на покрива.

— Трябва да заобиколиш отдясно. Има стълби към асансьорната кула и едно алуминиево сандъче отсреща…

Тя размаха автомата:

— Покажи ми.

Той отвори вратата. Докато се изкачваха по стълбите, тя вървеше зад него. Само няколко флуоресцентни крушки бяха останали цели. Грешка номер едно. Той не знаеше какво, по дяволите, ще прави, когато стигнат до оръжието на Скийзикс. Тя беше много предпазлива. Той нямаше да може и да се приближи до карабината.

— Това наистина е много лошо — заговори тя. — Изглежда, ти прави голямо удоволствие да убиваш. Но в действителност ти си само едно обучено куче. Ти унищожи сградата, за да я спасиш.

— Сладурче, не давам и пет пари за шибаната сграда. — Той беше на последното стъпало. — Трябва да отворя вратата.

— Един момент. — Той я чу да включва радиото. Заобяснява нещо на немски. Литъл Тони отговори и тя натърти „Найн, найн“, като жена, която казва на мъж, че няма нужда от неговата помощ. Лийланд бе започнал да си мисли за нещо друго.

— Сега отвори вратата — заповяда тя.

Вятърът беше по-силен от всякога, топла вихрушка от хълмовете. Небето беше ясно, накъдето и да погледнеш.

— Не ме попита защо не ми пука за сградата.

— Опитваш се нещо да ми кажеш ли, старче? Хайде, давай.

— Абе, хора, вие замисляте ли се изобщо? Защо просто не си проправих път надолу и не се измъкнах от сградата?

— Искам да чуя това. Искам всичко да ми кажеш. Сега, като не ти остана нищичко, искаш да се оправдаеш.

— Детонаторите са зад онзи сандък, Урсула.

— Какво? Аз не се казвам… — Той се хвърли отгоре й и тя го простреля в лявото бедро. Тогава обаче той рухна върху нея и когато автоматът изгърмя втори път, откосът от дулото опари ръката му. Тя падаше и нямаше какво да омекоти удара. Той се страхуваше, че автоматът ще загърми пак, и се претърколи наляво. Удари я с юмрук в лицето, тя се опита да докопа оръжието и той отново я удари. Палецът му попадна в устата й и тя го ухапа силно. Мъчеше се да забие коляно в слабините му. Той сграбчи косата й с другата ръка и блъсна главата й о покрива. Тя отвори уста. Той я удари пак. Кракът му не беше счупен, слава богу. Наложи я още три пъти и когато душицата й беше излязла, изтръгна оръжието от ръката й, изправи се и я простреля в дясното око. Тресеше се от ярост и облекчение — и от екзалтацията на победата. Отново натисна спусъка. Когато изпразни пълнителя, продължи да го натиска — още три пъти, и последното, което премина през съзнанието му, беше идеята да хвърли тялото й от покрива, за да

знае Тони, че той все още очаква нови клиенти. Сетне припадна.

Лийланд не знаеше колко дълго е бил в безсъзнание и времето, което показваше часовникът му — 03:38 ч., не помагаше много. Куршумът бе пронизал месестата част от външната страна на бедрото, две дупчици, на десетина сантиметра едно от друга, излазната рана — почти толкова малка, колкото входната. Локва кръв с размерите на плодов пай искреше на отразената светлина. Той изпълзя зад алуминиевия сандък и зареди карабината на Скийзикс. За турникет разполагаше с дръжката на войнишка торба, ала едва ли щеше да му потрябва. На улицата отново се стреляше.

Може да е бил в безсъзнание по-малко от минута. Този път нямаше да оповестява, че продължава да е тук… Дойде му друга мисъл: за тези хора нямаше умора. Като добавка към собствените си амфетамини може би бяха открили и кокаина на Елис. Дупедавци — бяха си лика-прилика. Той имаше добра видимост към вратата на стълбището, както и към вратата, която водеше до асансьорната кула. Наблюдаваше и двете. Никакви изненади.

— Хана? — извика някой.

Мъжът се качваше по-стълбите. Може да е бил наблизо и да е чул изстрелите. Тоя щеше да е номер осем.

Вратата се отваряше към Лийланд.

— Хана?

Вратата се открехна. Лийланд се сниши долу.

— Хана?

Вратата беше вече широко отворена, но никой не се появи. Започна да се затваря отново и той стреля, затръшвайки я. Почака.

— Засега ще те оставим тук горе — извика Литъл Тони. — Но не се безпокой, ще се върнем, като изгрее слънцето, и ще те пречукаме. Аз лично ще те убия… повярвай ми, така ще е най-добре.

От улицата долетя нова серия от картечен пистолет.

— Хей, Холънбек!

— Хей, мой човек! Как си?

— На покрива съм. Мисля, че заключиха вратата. Получих един в крака, но не е много зле. О, да, зачеркни още един.

— Ти се майтапиш с мен!

— Тя лежи точно тук до мен. Казва се Хана.

— Аа, мамка му!

— Това е третата жена. Почти започвам да свиквам. Какво става

там долу?

— Нашичкият немски задник се появи и сега води репортажа от играта. Толкова много радиосъобщения се изсипаха тук, че не съм чул нищо за жени. Това е наистина гадно.

— Не бъди старомоден.

— Той ни каза, че са по петите ти, и Робинсън опита да им отвлече вниманието. Две неща: сигурен ли си за общия брой? Ние тук долу определено владеем положението.

— Това ги чух да казват. Какво накара Робинсън да прогледне?

— Ами, сега знаем кой си, човече! Той още те чумосва, ама най-сетне е наясно… и всички ние… че има работа с човек, който знае какво прави. Това е вторият въпрос. Немският задник спомена нещо, че носиш значка. Така ли е?

— Просто си я имам. Сложих я, да ме познаете, когато изляза оттука.

— Е, значките са за това. Не я сваляй. Тук на местопроизшествието вече има и заместник-началник, знае всичко и ръководи операцията. Между другото Били Гибс казва, че би искал да е тук и да те прикрива. Не затваряй. — Той още не беше освободил копчето за говор, понеже Лийланд го чу да казва: — Очистил е още един. Стават седем.

— Кучият му син! — Радиото замлъкна за миг, — Джо? Тук е Винс Крейн. Преди две години се срещнахме в Ню Орлийнс.

— Как си? — Той наистина беше в Ню Орлийнс преди две години, но не можеше да си спомни Крейн сред огромната лосанджелиска делегация на конференцията.

— Добре. Мисля, че и това тук ще се оправи, благодарение на теб. Не бих искал да съм сам срещу тези дванайсет… Сега слушай, мислим, че в момента е добре да ги оставим да си пеят песничката. Искаме да държиш здраво, ако можеш. Ние разбираме проблема и полагаме всички усилия, повярвай ми. Ще се оправиш ли?

— Когато пращаш някого за храна, за мен поръчай кафе и понички с конфитюр.

— Добре, добре — засмя се Крейн. — Приемаш го леко засега. Връщам ти сержант Пауъл.

— Ей, ортак — зарадва се Лийланд.

— Така-така, имам честта. Сега безделничиш, а? Още новини за теб. Говорих с Кати Лоуган. Тя изобщо не си спомни за теб!

— Ще ми платиш за това, мизернико.

— Не, тя каза много готини неща за теб, човече. Всичко, което

знае, е, че си затворен в една сграда с някакви лоши хора. Сега нещо друго: вече приижда журналистите и се гласят за голям удар. Искат да скалъпят нещо с вас двамата, щом могат. Ще ти се наруши спокойствието, ама и това е нещо.

— Не искам циркове.

— Малко е късно, кимосабе[13].

— Ще се свържа с теб по-късно, Холънбек.

— Викай ми Ал.

— А ти на мен — Джо. Стига засега.

— Дадено. И се пази.

04:53 ч. Тихоокеанско стандартно време

Събуди го болката. Той знаеше къде е, преди да отвори очи, ала му трябваше още миг, докато си спомни всичко или докато паметта му също се пробуди. Не беше сигурен дори дали ще може да се движи, болеше го така силно и на толкова много места. Дори палецът му беше цепнат там, където Хана бе забила зъбите си. Температурата беше спаднала или, което беше по за вярване при тези обстоятелства, съпротивителните му сили бяха отслабнали. Преди да заспи, бе пресметнал, че е изгубил около половин литър кръв, горе-долу количеството, което даваш при кръводаряване, а това беше адски много. Небето още тъмнееше. По това време на годината още час и половина щеше да е пълен мрак.

Искаше да опита да се изправи отново. Беше се дотътрил дотук, до местенцето от страната на булевард „Уилшър“, където се бе изнизал навън през вентилационната шахта. Лявото му стъпало беше толкова зле, че му идеше да реве. Бедрото му гореше. На младини го бе одраскал куршум и усещането беше същото. Можеше да върви, но навярно щяха да му трябват пет минути, докато стигне до другата страна на покрива, където лежеше тялото на Хана. Той спря — защо, по дяволите, искаше да отиде там? Трябваше да брои всяка крачка. Той извади радиото, но се поколеба за миг, преди да го включи.

Нещо го смущаваше. Ал — Холънбек — го бе попитал за броя на хората в шайката. Защо? Лийланд не за пръв път чуваше такава стрелба. Тия хлапаци си бяха учили занаята в партизански лагери някъде из Средния изток. Те можеха да открият полеви огън не по-зле от американските морски пехотинци. Ал може и да не знае това. Работеше по двайсет и четири часа в денонощие.

Лийланд реши, че само ще слуша. Двайсет и шести беше безмълвен. На деветнайсети някаква жена говореше на немски, изреждаше цифри и думи. Нищо на девети. Полицията си имаше свои честоти, но това не значеше, че бандата не може да ги подслушва, стига да има нужната апаратура.

Трябваше да се подготви за тях. Имаше повече от час, преди да дойдат за него. Щяха да изчакат, докато слънцето се вдигне над планините. Най-лошото за него беше, че не знае нищо за Стефани. Не искаше да я надживее. Не беше искал да надживява и Карън. Не искаше да изживее отново тази мъка. Не би могъл.

Разтърси глава. След час щяха да дойдат да го убият, а той се

тревожеше да не би да живее твърде дълго. Добра се до ръба на покрива, но с този крак беше невъзможно да се качи на надписа и да погледне надолу към булевард „Уилшър“. Той пак се питаше дали е мъдро да не влиза в ефир. Може би полицията имаше нещо да му каже.

Изглеждаше, че има много, много повече светлини из целия град. Той беше купил чесната след развода. Знаеше, че ще е последният му самолет, и към края дори не го използваше много. В живота винаги настъпва време, когато се прощаваш с някои неща. През изминалите шест-седем години той се беше посветил изцяло на работата си. Хубава и интересна работа.

Той беше в групата, която изработи първата програма за борба с терористи и похитители. Беше проектирал система за сигурност в първото от новите бейзболни игрища и оттогава или я копираха, или се придържаха към нея. И нещо, за което вече не разказваше — че тъкмо той беше посъветвал търговците на дребно да принудят производителите на малки изделия, като химикалките, да ги слагат в големи опаковки, за да не могат купувачите да си ги напъхват в джобовете. Хората толкова мразеха да се занимават с картони и пластмаси — не беше разумно да им се казва, че това трябва да се направи, защото кражбите в магазините по света ставаха толкова страшни, че заплашваха дребната търговия.

Онова, което изчезваше от този свят, беше разбирането, че си струва да се грижиш за други хора. Много, малко хора вече живееха като съседи. Животът беше така организиран, че да държи хората на разстояние един от друг. Човешките същества започваха да се чувстват гости на собствената си планета. Проектантите на тази сграда се бяха интересували повече как да възвеличат шепа петролни пирати чрез внушителната площадка, вместо да предвидят няколко дръвчета и пейки, където хората да могат да седнат и да си поприказват. Той пак включи радиото:

— Ал?

— Чакай малко… Той е буден.

— Джо? Добре ли си?

— Що за тъпотия: „Той е буден“? През цялото време съм буден, написах няколко писъмца и поправих някои неща.

— Едно приятелче ми превеждаше засеченото, това е всичко. Опитай се да се отпуснеш.

— Аз съм си отпуснат, ти имаш уморен глас. Слушай, те се канят да дойдат горе за мен…

— Работим по това. Ще получиш подкрепа от въздуха.

Лийланд мълчеше. Ако полицията можеше да овладее покрива, можеха да спуснат там хора. Трябваше им помощта на Лийланд, за да се приближат. Подкрепа ли, друг път: искаха да прикрива кацането им. Ако питат тях, можеха и да го жертват. Те дори бяха успели да придадат на това общественоприемлив облик, като го наричаха „подкрепа от въздуха“. Сега бандата имаше още една причина да иска смъртта му. Толкова много време беше минало, откак го бяха заключили тук горе, че беше напълно възможно да са спрели подслушването на единайсети канал.

— Виж какво, не съм сигурен, че ще излезе нещо. По този покрив е тъпкано с надстройки, които ще им предоставят дяволски добро прикритие. Те са дошли да стоят дълго. Хич не бих се учудил, ако имат ракети.

— Има само един начин да се разбере, нали, братле?

Вече сме братя, помисли си Лийланд. По дяволите, в гласа на Ал се долавяше лъжата!

— Виж какво, момче, можем да си говорим за това честно, но не ме прави на идиот, ако обичаш.

— Трябваше да ти кажа нещо, Джо. Телевизията е тук — записват и излъчват всичко, което казваме.

Лийланд въздъхна:

— Ще ми платят ли?

— Едва ли.

— Ще трябва да използват шибаните си шансове с тези от нас, които останат.

Гласът беше сдържан:

— На изток вече е коледната сутрин, Джо. Малки дечица гледат.

— Те трябва да са в църквата. Точно така — ако някой там вън иска да направи нещо за мен, може да отиде на църква.

— Пак започна. Всички узнаха, че си минал през ада — тъкмо това им обяснявах току-що. Весела Коледа на всички! Джо, не те баламосваме. Щом съмне, ще изпратим хеликоптери там горе. Те ще те прикриват.

— Чуй ме. Чуй ме внимателно и мисли] Аз съм още жив само защото те знаят, че владеят положението. Те искат да свалят хеликоптера.

— Не, Джо, те искат време в ефира. Те искат да попаднат на екраните. Те искат да ги включим към някой сателит и да говорят на целия свят.

— И?

— Хората, с които успяхме да говорим досега, казват, че е трудно, ако не и невъзможно, да им се даде каквото искат. Опитваме се да обсъдим това с тях.

И щом се съмне, хеликоптерите ще пробват да спуснат колкото хора имат от специалните групи. Ако успеят, мъжете ще си проправят с бой път до заложниците долу, много от които ще бъдат избити. Между убитите — Стефи, Джуди и Марк.

Но полицията няма да успее. Ще поверят операцията на армията, която ще щурмува фронтално, горе и долу. Армията ще успее и тогава всички ще са мъртви. Лийланд реши да не спори повече.

— Джо, достатъчно ли си събуден, за да говориш с един приятел?

— Говориш като по телевизията.

— Не се заяждай с мен, човече. Искам да си отида вкъщи и да видя какво е оставил под елхата Дядо Коледа.

— На мен продължават да ми оставят автомати. — Той пак вървеше, като се мъчеше болката да не проличи в гласа му. — Досега получих шест.

— Мислех, че беше казал седем.

— О, седем от тях. Последна беше Хана, ей там.

— Откъде знаеш името й?

Полицията искаше да знае какво се е случило тук.

— Исках да си побъбря с нея за поезия. Какъв е този приятел? — Той проумя, че е изправен пред интересна дилема: ако беше достатъчно светло, за да вижда какво прави, нямаше да е в състояние да го прави дълго.

— Тъй, имаш избор от двама: Били Гибс или Кати Лоуган.

— Кажи на Били Гибс, че все още водя ескадрилата. Той ще схване какво имам предвид.

— Значи искаш да говориш с мисис Лоуган?

— Мис.

— Ей, трябваше да направя това пред цялата страна. Били Гибс те е чул по телевизията и казва да излезеш от слънцето, каквото и да значи това.

— Значи, че Били знае кой е капитанът, ето какво значи. — Всъщност не беше лош съвет. Лийланд с мъка се добра до източната страна на сградата.

— Това ли беше званието ти през войната?

— Ще ми дадеш ли да говоря с Кати Лоуган, или не?

— По-добре да ти дам, че зрителите ще ме затрупат с възмутени писма.

— Все забравям, че си имаме публика. Пропуснаха половината зрелище.

— Все това повтаряш. Сигурен ли си, че си убил седем?

— Досега.

— И че в началото са били дванайсет?

— Това го чух от тях — и не го казаха на мен.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Ние тук горе си играем на котка и мишка от девет часа снощи. Ако някой от тях преживее това, догодина ще се съберем да празнуваме на тая дата. Пица и боулинг. Дай Кати Лоуган насам, преди да съм ти подпалил транзисторите!

— Господи, доволен съм, че не съм в една патрулна кола с теб.

— Джо? Аз съм — Кати. Чуваш ли ме?

— Сякаш съм на щанда за подаръци зад ъгъла. Искаш ли да отидем на кино? Как си?

— С удоволствие бих отишла на кино. Добре съм… ти как си? Пред мен има телевизор и там при теб прилича на война.

— А-ми! Само дето едно тъпо ченге се мъчи да усмири квартала.

— Казаха какво си направил досега.

— Можеш да ми го кажеш.

— Не, не мога.

— Разбирам. Слушай, мила, за това съм обучен. Ей там лежи една млада дама, която ме нарече обучено куче. Тези хора имат навика да отричат, че притежаваш човечност. Важно ли е за теб кой слуша?

— Освен мен — не. Интересува ме кой говори.

— Да, обучен съм, но не съм куче или каквото и да е друго животно. Аз съм човешко същество, едно-единствено, и те не разбират, че присъствието ми тук би трябвало да им даде урок.

— Съгласна съм с теб, Джо, но не зная дали съм толкова храбра, колкото си ти.

Той се оглеждаше за някакъв проход от покрива надолу. Ако петимата оцелели го подслушват, нека си мислят, че той бърбори с момичето си. Усещаше парфюма й. Чувстваше устните й отново върху своите. Слава богу — съдбата му беше оставила нещо, в което да вярва.

— Добре, това е личен разговор. Чу ли телефонния запис?

— Да.

— Тези хора ме прекъснаха. Те не знаеха, че съм излязъл да ти се обадя. Качих се горе. Видях ги да убиват един човек на име Ривърс. Антон Грубер го простреля в сърцето. Аз съм очевидец. Опитах се да

предам светлинно SOS, но те пратиха един тип по петите ми. Върнах го обратно със счупен врат. Все пак би трябвало да знаеш кой съм, душице. Аз се занимавам с това почти трийсет и пет години. Полицията иска запис на това. Разбираш ли какво правя?

— Да.

— Мога ли наистина да превърна това в личен разговор? — Нямаше начин да слезе от покрива. — Мислех си за къщата ти на брега. Малко ще почакаме, докато проходя, но няма страшно.

— Защо не можеш да ходиш?

— И това ще ти кажа. — Единственият път, който му беше познат, беше през вентилационната шахта, но в такъв случай не би имало начин да се мести насам-натам. Дори ако можеше да се движи като хората.

Започваше да схваща, че би било в негова полза, ако може да убеди Литъл Тони, че е напълно неподвижен. Трябваше да прикрива със стрелба хеликоптерите, ако не за друго, то поне за да накара бандата да мисли, че все още може да се защищава. Колко беше часът по дяволите? Почти 05,30. След още петдесетина минути щеше да се развидели.

Той продължаваше да говори, почти като рецитация в клас, изброяваше труповете високо. Беше решил да прегледа всичките си авоари, включително празния автомат на Хана. Имаше две войнишки торби. Чешката карабина на Скийзикс и почти три пачки муниции. Ако му дотрябваха, имаше и хавлиените кърпи, увити около ходилата му. Какво друго? Какво беше останало от самия него?

Имаше още много време до зазоряване и на моменти, поради изтощението си, той усещаше черното кълбо, в което мракът сякаш притискаше очите му. Пилотите, моряците и камионджиите познаваха кълбото.

Той каза на Кати, че не знае кой му е сигнализирал, че полицията е на път, но му се иска това да е бил някой актьор в Якуци с някоя хубава жена. Всъщност тя да е свършила работата но негова инструкция. Кати разбираше какво прави той. Тя каза, че познава човека и че гой би бил поласкан да им заеме таратайката си. Лийланд разглеждаше малкото, с което разполагаше.

— Приемам с радост, Кати. Наистина.

— Искам да те видя, когато това свърши. Искам да живееш.

Той помисли отново за съвета на Били Гибс. Чудеше се дали това, че е на сто и двайсет метра височина от земята, ще го притесни, сега, в неговото положение.

— И аз искам да живея. Ал, тук ли си?

— Опитвах се да спазвам дискретна дистанция. Какво мога да сторя за теб, освен да ти донеса шампанско и хайвер? Само не ме карай да обличам келнерска униформа.

— Лошо, лошо, тъкмо започна да става интересно. Слушай, опитвам се да се настроя за вашето самоубийствено начинание и искам слънцето да е зад мен.

— То ще изгрее на десет градуса вляво от високите сгради в центъра. Обичам те, човече. Разбираш ли? С теб съм.

— Благодаря ти, Ал. Били Гибс ще ти каже какъв приятел съм. Кати, там ли си още?

— Да, Джо.

— Е, добре, като редовен зрител ти знаеш, че Лосанджелиското полицейско управление ще нападне по изгрев слънце, ако не и по-рано. — Той се мъчеше да прецени колко ще може да носи. Не, трябваше да прецени какво му е необходимо. Трябваше да направи план. Трябваше да приеме, че Тони подслушва и се мъчи да разбере как Лийланд ще се опита да го прецака. Майната му на това копеле; съветът на Били Гибс си оставаше най-добрият. Със слънцето зад гърба си Лийланд имаше шанс.

Били знаеше, че Лийланд има намерение да се включи в офанзивата. Точно така си беше. По дяволите, точно така. Той се беше превърнал в главен герой от филм на ужасите само заради тези зверове. Ако господ е добър, той ще да ги избие всичките. Не за първи път му идваше тази мисъл; сега го искаше повече от всякога.

— Както и да е — каза на Кати Лоуган и, помисли си, на всеки, който случайно слуша, — това, което смятам да направя, е да обърна гръб на слънцето, тъй че те ще трябва да гледат право в него, за да ме открият. Правехме го през Втората световна война. От такава позиция ще мога да обстрелвам и вратата към покрива, и изходната врата на асансьорната кула. След като се разделихме, Кати, аз се заселих тук, в Клаксъновата кула. Познавам я по-интимно, отколкото повечето си познати.

— Джо, искам да живееш.

— Вече го каза.

Беше навързал всички дръжки на войнишките торби. Този път щеше да ги прикрепи за края на ремъка на кобура, без да го сваля. От краката му нямаше полза. Трябваше да се оправя с каквото има. Плъх, попаднал в капан, прегризва крака си, ако така може да се освободи.

Той хвърли ремъка с кобура на покрива. Нищо нямаше да излезе

от това. Ако не погледне фактите в очите, ще умре. Ще умре и ако остане на покрива. Но не можеше да довери тежестта си отново на тези кукички, особено ако ще трябва да я поемат изведнъж, какъвто щеше да е случаят. Оставаше му по-малко от половин час.

— Ал, там ли си още?

— Точно тук, Джо.

— Кати, не изключвай. Ал, искам да говоря с Винс Крейн.

— Съжалявам, не можеш.

— Защо, по дяволите?

— Няма го тук, Джо. Отпусни се, хайде!

На Лийланд му трябваше само миг, за да схване: Крейн беше мъртъв. Отново командваше Дуейн Робинсън, макар и отскоро. Тъкмо той е намислил кацането на покрива — и ако се случи Лийланд да бъде убит в схватката, Робинсън няма да умре от скръб. Лийланд натисна копчето за говор:

— Ал, сега кой командва операцията? Искам да се запише.

— Джо, не трябва да ни помагаш. Ти направи достатъчно.

— Дай да запечатаме на запис името на човека, Ал!

— Капитан Дуейн Т. Робинсън. Хайде, Джо, ти си под огромно напрежение.

— Не ме будалкай! През цялото това време ми говориш бодряшки, а Винс Крейн е мъртъв. Така че кажи ми какво е положението долу на улицата.

Той отново се придвижваше към асансьорната кула. Левият му крак беше напълно безчувствен — сега пък гърбът му се раздираше от болка. Ако тук горе имаше пожарникарски маркучи, може би бяха на същите места, както долу.

— Ще ми опишеш ли положението, или не?

— Мистър Лийланд? — Беше нов глас, много силен и чист.

— Кой говори?

— Няма значение. Моя е онази електростанцийка на хълмовете с достатъчна мощност да превърне Канада в пустиня. Даваха я по телевизията. Гаражът е претъпкан с експлозиви.

На Лийланд му хрумна нещо.

— Искаш ли да се включиш?

— За мен ще е удоволствие.

— Достатъчно добре ли ме чуваш?

— По дяволите, хващам те на стерео. Ако от надзора за радиопредаванията видят апаратурата ми, ами… щяха сигурно да ме накарат да я изям.

Лийланд се засмя:

— И те си имат своите ограничения.

— Джо, тук е Дуейн Робинсън. Искам да се оттеглиш, и то веднага! Цяла нощ си в тая каша, стига ти толкова.

— Ще си изпълня дълга — тръсна Лийланд.

— Джо, намери някоя дупка да се скатаеш. — Пак беше Ал Пауъл. — Ти стори повече, отколкото се изисква от теб. Постави се на нашето място тук долу.

— Точно това имам наум.

Беше намерил маркуча в един метален сандък като стъклените сандъци по етажите, обаче беше много тежък за носене. Трябваше някак да го развие, за да намери муфата, която свързва маркуча с водоизточника. Колко ли е дълъг? Дванайсет метра? Нямаше да може да го разреже. Всъщност не искаше да го реже.

— Кати?

— Да, Джо.

— Ако ти идва много, кажи.

— Вече ми казаха, че са тръгнали насам с камери. На път са.

Маркучът беше опънат по покрива.

— Хей, ти, с нестандартния предавател! Как да ти викам?

— Тако Бел[14]. Бих ти казал защо, ама нали ни слушат деца…

Друг глас:

— Джо, аз съм Скот Брайън от предаването „Новини от мястото на събитието“. Помислихме си, че би се зарадвал да научиш: църквите в източната част са пълни…

Муфата беше замръзнала. Трябваше да я тресне с приклада на Скййзиксовата карабина. После пак грабна радиото:

— Ъъъ, Брайън. Ще ти бъда благодарен, ако стоиш по-далеч от този канал, по дяволите.

— Извинявай. С теб сме.

— Върви на майната си!

Трябваше да се разходи още два пъти, за да опъне маркуча до ръба на покрива. Шест без петнайсет. Нямаше да му е лесно на Литъл Тони. Лийланд все още би могъл да обстрелва двете врати, ако се премести пет-десет градуса към северния сектор. Може би ще е достатъчно да измъкне ония типове още по на открито — макар че искрено се съмняваше. Бяха подозрително тихи. Бяха предвидили всичко.

Лийланд трябваше да обмисли нещо друго, а за тая работа трябваше да се качи на металната рамка, която поддържаше надписа

около зданието. През последния половин час той гледаше да отпъжда тези мисли и сега, когато беше принуден да мисли за това, отново го обземаше ярост. Дори не знаеше дали ще може да се изправи върху рамката на надписа, а това, което имаше наум, предполагаше поне две покатервания. Може би и повече.

Той се надигна на ръце като дете. Сто и двайсет метра. От улицата още се вдигаше дим. Тялото на полицая беше преместено, ала обстановката беше като на война. Както и да е, улицата не го интересуваше.

Трябваше да провеси глава и рамене отвъд. Последния път, когато се беше опитал да прецени разстоянието надолу, той беше около два метра по-ниско. Обстоятелствата бяха различни, но едва ли по-лоши. Трябваше да изчисли разстоянието до долу, дъгата на отклонението, къде ще го отведе тази дъга и сетне да сведе всичко до дължината на маркуча. Ако завърже здраво маркуча, няма да има опасност от падане. Можеше да увисне, вързан през кръста, сто и тринайсет метра над улицата, като чучело в стрелбище.

Първите мигове бяха критични. В неговото състояние навярно трябваше да се претърколи от покрива. Щеше да се върти във въздуха. Можеше да се надява само, че инерцията ще го оттласне пак към сградата. А той трябваше да избере мястото на четирийсетия етаж. Започне ли веднъж акцията, там ще е в безопасност, освен ако някой не открие какво се е случило с него. Тогава вече щеше да драпа за живота си отново. Да пълзи.

Беше толкова уплашен, че не можеше да съсредоточи погледа си. Не знаеше да взима ли това под внимание, или не. Просна маркуча върху надписа *„КЛАКСЪН“*, премери го, после се усъмни в изчисленията си. Не искаше, но ако не го направеше, щеше да умре. Сега осъзна, че ще трябва да държи маркуча опънат, докато лежи връз надписа, иначе претъркулването ще предизвика същия ефект, както ако падне през капак на пода. Щеше да си строши гръбнака.

Смяташе да използва масивния месингов шланг, за да застопори края на маркуча, затегнат около една от подпорите на надписа. Другия край планираше да върже около кръста си, подсигурен по същия начин от струйника, но после размисли. Силата на падането би могла да забие струйника в гръдния му кош. И ако наистина успее да проникне в сградата, сигурно няма да може да отвърже маркуча, преди да бъде оттласнат отново над улицата.

Той намести през рамо кобура и провери браунинга. Сплете трите дръжки на торбите. Това все още не решаваше проблема за бързото

отвързване. Той свали колана си.

Към 06:05 ч беше на позиция — на своята позиция. Бе надникнал от ръба на надписа още веднъж, за да запомни добре прозореца, към който щеше да се насочи. На този етап нямаше как да се каже с колко време ще разполага, след като започне стрелбата. Може да има на разположение само няколко секунди, недостатъчно, за да отвори прозореца — мъчно нещо от такъв ъгъл. Сигурно щеше да е по-светло, но той не можеше дори да е сигурен, че полицията не планира да грабне оръжието и да се приземи преди зазоряване. Шумът на хеликоптерите изключваше елемента на изненадата. Тъкмо затова Лийланд трябваше да има наум, че в този миг бандата е от другата страна на вратата към покрива и очаква първото забръмчаване на хеликоптера.

Беше на ничия земя. Отвъд закона. Сега му трябваха хора като Тако Бел. Докараха го тук с лимузина, облечен в костюм и с вратовръзка. Ако хората видеха кого поддържат, щяха да се отдръпнат ужасени. Но в края на краищата разликата между героите и злодеите е само въпрос на време.

Студентите в Германия аплодираха тия нехранимайковци повече от десетилетие. Не че грешаха напълно. Полицията се беше опитала да подмами Лийланд да си отдаде животеца в една предварително обречена на неуспех мисия. Сега бяха млъкнали, защото повече приказки щяха да покажат колко зле владеят положението. Не нареждаха на Тако Бел да излезе от ефира. Властта им не беше безгранична, и слава богу.

Разбира се, най-хубавото нещо, което можеше да се случи на Дуейн Робинсън през следващия час, беше смъртта на Джоузеф Лийланд, която би елиминирала един източник на неудобни въпроси по-късно. Цивилизованият свят беше пълен с дуейн-робинсъновци, дето гледаха на всичко, което им се случва, като на възможности за собствения им напредък и възвеличаване. Те бяха грабителите на обществото, точно колкото и всичките литъл-тониевци, които са живели някога, с Ричард Никсън на първо място в списъка. Дупедавци. Заради тях цивилизацията се разпадаше и потъваше в двусмисленост. Човек вече не знаеше в какво да вярва или дали изобщо е останало нещо за вярване.

Не, Робинсън наистина си играеше с огъня. Като полицай той знаеше какво ще стане с всеки, който умре тук. Когато в лабораторията по съдебна медицина свършат да те кълцат, приличаш на лодка, изгоряла до водолинията. Така ги и наричаха — „канута“. Смъкваха

кожата от черепа — обелваше се като кора на мандарина. Ако Лийланд умреше, щяха да то обработят и закърпят отново, преди да угасне денят.

Сега до ушите му стигнаха автомобилните клаксони от близо и далеч. Хората идваха да видят. Искаше му се да вярва, че това си е типично за Лос Анджелис, ала знаеше, че такова отношение вече цари навсякъде. Лийланд беше на ничия земя: не разбираше за какво се бори. А утрото още не идваше.

06:41 ч. Тихоокеанско стандартно време

Те се появиха в периферията на зрението му, три мигащи светлинки, които се издигаха над хълмовете. Само трички. Лийланд се чудеше какво ли знаят терористите за тактиката на вертолетното подкрепление и кацане. Една от двете резервни пачки беше пред него на надписа, а радиото, с намален звук — зад нея. Втората пачка беше в задния му джоб. Ивици перести облаци бяха започнали да се появяват над небостъргачите. Планините се виждаха ясно, в очакване на следващите десет хиляди години. Лийланд придърпа радиото близо до себе си:

— Тако Бел.

— Тук съм.

— Кажи ми какво виждаш по телевизията.

— Ами, много добре те рисуват. Хиляди хора са наизлезли по улиците в далечината.

— Нищо друго?

— Всичко друго е тайна. Виждаме сградата, добре си я поопушил, но и там нищо не се променя, дори една лампа не е светвала или угасвала. Знам го, защото по телевизията само за туй им бяха позволили да говорят. Това и че на изток хората вече отиват на църква…

— Джо, можем да ти помогнем…

— Чакай малко, Ал. Бел, бъди готов.

— Добре.

— Джо, не искаме да правиш нищо. Можеш веднага да спреш и да се спасиш.

— Ако смятах, че това може да стане, щях да оставя всичко на вас. — Хеликоптерите продължаваха да кръжат. — Не мисля, че имам някакъв избор. Казах ти какво ще се случи. Ако бях там долу, щеше да ми повярваш. Щеше да вземеш по-навътре думите ми.

Той се отблъсна назад, докато дръжките на войнишките торби го придърпаха през ребрата. Трябваше да запази свободата на движенията си. Хеликоптерите започнаха да се издигат. Може би щяха да проявят малко разум — но не и без да създадат друг проблем. Ако се спуснеха на покрива на тази светлина, имаха отличната възможност да го застрелят. Той разбра защо бандата не се беше домъкнала на покрива: Литъл Тони и другите имаха същото полезрение от горните етажи и виждаха хеликоптерите, които се издигаха още по-високо.

Трябваше да наблюдава вратите. Имаше петнайсет-двайсет минути, докато слънцето изгрее над него, а хеликоптерите не бяха на повече от пет минути разстояние — а може би и по-малко, ако такъв беше планът.

— Ал, те могат да излязат само от западната кула.

— Скачен си към пилотите.

— Как си, Кати?

— Гледам се по телевизията. Как си ти?

— По-добре от всякога.

— Има ли някакъв начин да направиш това, което казва полицията?

— И да оцелея? Не.

— Оставиха ме на мира сега. Погледни нагоре, на север.

— Виждам. И всеки вижда. — От улицата се надигна тътенът на нетърпеливата тълпа, като на боксов мач. Лийланд си помисли за приятеля на Кати, боксьора. Искаше да я попита дали онзи е имал такъв дълъг мач, такъв дълъг рунд.

Приближи се до ръба на надписа. Виждаше хора зад барикади само на три пресечки, твърде близо. Някои щяха да пострадат. Полицията не можеше да предотврати това — тя беше с вързани ръце. Прожекторни лъчи се плъзгаха по покрива, нещо, което и той би направил, ако командваше операцията: да се опита да огледа какво става.

Прожекторите, тълпата, камерите — всичко така прилягаше на начина, по който новият свят разбира нещата. Хората трябваше да видят какво става. Това беше започнало с убийството на първия Кенеди. Ако помислят, ще проумеят, че са навикнали да очакват извънредни телевести като тази. Това беше част от убеждението, което повечето хора споделяха, за маловажността или незначителността на индивида. Те бяха свикнали с полицаи като Дуейн Робинсън, който очакваше покорност само затова, че се опира на собствения си здрав разум.

Хеликоптерите завиха на запад, небето беше достатъчно светло и той виждаше очертанията им.

— Кати, не искам да се тревожиш.

— Разбирам.

Мислеше, че тя разбира, че той трябва да изчезне от ефира за известно време. Хеликоптерите сега бяха толкова високо на запад, че обираха розовата светлина на слънцето, все още зад планините. В този час там горе въздухът беше кристален и мразовит и Лийланд почти

пожела да е с тях. Почти. Завъртя на трийсети канал, после обратно:

— Бил, брой обратно от десет до нула и после започни да заглушаваш трийсети канал.

— Трийсети. Сега броя.

Лийланд завъртя на трийсети канал, наду звука и с всички сили запрати радиото към южната стена. Първият от хеликоптерите се стрелна на юг. Радиото започна да тръби органна музика — Тако Бел беше прикачил трийсети канал към предаване на някаква коледна служба. Вторият и третият хеликоптер последваха първия и на слънцето трите бяха синьобели като хокеисти от „Бел Джет Рейнджърс“, с огромни прожектори, монтирани под дюзите.

Радиото беше на шест метра зад линията между вратата към покрива и местоположението на Лийланд. Той желаеше този непланиран миг на разсейване, ако то беше възможно. Хеликоптерите все още бяха твърде далеч, за да се чуват, навървени на около осемстотин метра един от друг.

Лийланд пак надзърна набързо от ръба на покрива, да се увери в изчисленията си. Маркучът беше от дебел брезент и той го бе завързал на клуп с месинговия накрайник тъй, че да не се изплъзне или разхлаби; но още не можеше да мисли за това, което предстоеше да направи, за самото действие, как щеше да се люшне над улицата, подсигурен от едно стъкмяване, което сам беше изработил.

Вече нямаше избор. Полицията така беше подредила нещата, че сега много от тях щяха да умрат. Когато той ще полети от сто и двайсет метра над улицата. Искаше да си мисли за нещо друго, каквото и да е. Първият хеликоптер започна да наближава, спускаше се, забиваше нос. Слънчевата светлина лумна по върха на асансьорната кула, твърде високо, за да освети самия покрив. Лийланд се надяваше, че неговият собствен график ще е по-точен.

Вторият хеликоптер започна да се снишава, първият все още беше на около шест километра от целта. Лийланд чуваше тътнежа на двигателите. Той запълзя към ръба, където чу как тълпата на улицата закрещя. Все още беше скрит от погледите им от надписа *„КЛАКСЪН“*. Когато се претърколи, ще трябва да се държи за автомата и маркуча едновременно — ако се отпусне на маркуча, брезентовото въже можеше да се изхлузи от раменете му, дръпнато рязко от падащото му тяло, и той щеше да полети право надолу. По-малко от четири секунди.

Няма да успее!

Слънчевата светлина заливаше асансьорната кула. Лийланд не

смееше да погледне в обратната посока — слънцето тутакси щеше да го заслепи. Вратата на стълбите помръдна. Ако бандата го бе слушала, от него очакваха веднага да започне да стреля — освен ако не бяха схванали, че всичко, което беше наговорил, е някакъв трик. Надяваше се, че те още му имат страха. Беше преодолял онези допълнителни пет градуса по дъгата, с гръб към слънцето над планините, което светеше в очите на противниците му.

Първият хеликоптер беше само на километър и половина и стълбищната врата, надупчена здравата от Лийланд през нощта, пак помръдна, като че ли хората от другата страна искаха да пробват тежестта й. Те наблюдаваха приближаването на хеликоптера през дупките, а от разстояние над двеста метра тези дупки бяха невидими. Лийланд изпробва чешката карабина върху вратата, откос на височината на кръста. Щеше да чака до последния възможен миг. Органът по радиото спря и мъжки глас в някаква голяма зала подкани всички да станат.

Вратата се открехна петнайсет сантиметра и промушеното дуло забълва по посока на Лийланд, над главата му. Лийланд изстреля две къси серии — трябваше да пести муниците, в случай че не може да зареди друга пачка. Следващата серия улучи стената под него, метър и половина под пръстите на краката му.

Асансьорната кула заизригва прах, щом първите изстрели от хеликоптера я зашибаха. Сега хеликоптерът се приближаваше бързо и Лийланд виждаше мъжете вътре. Той изстреля още една къса серия по вратата, преди хеликоптерът да забръмчи над главата му; после, когато отминаваше, той се наведе от ръба на покрива и се прицели внимателно с карабината в прозореца, който си беше набелязал. В сенчестия сумрак, който не се отдръпваше, той успя да види какво е направил.

Вторият хеликоптер налиташе и този път вратата за миг се отвори широко, терористите отвръщаха на огъня. Докато Лийланд стреляше, да подсигури прикритие, видя дулото на ракетомет. Още автоматичен огън беше насочен към него, но те нямаха време да установят къде точно е. Докато той беше на покрива, не можеха да намерят добър прицел за хеликоптерите. Но той навярно щеше да си свърши муниците или пък щеше да се наложи да сменя пачка, или да бъде надупчен и тогава — край на неговото прикритие.

Куршумите от втория хеликоптер разкъсаха алуминиевия тръбопровод от покрива и го изхвърлиха над булевард „Уилшър“. Третият хеликоптер кръжеше наблизо, по-ниско, стреляше по надписа

от южната страна на постройката. Първият тъкмо се връщаше за втори набег по една по-тясна дъга и много по-бавно. Лийланд стреля отново по отворената врата.

Преброи двама вътре. Ако полицията беше предприела нападение и отдолу, тогава само един от бандата пазеше заложниците. Много избързваше. Щом хеликоптерът наближи, той изстреля още една къса серия. Терористите му обърнаха гръб и той се наведе от ръба на покрива, за да изпразни пачката в прозореца. Стъклото започна да побелява, пукнатините се разрастваха, както съскащата пяна на прибоя залива брега.

Терористът отново стреля в него, куршумите задрънчаха по рамката на надписа. Преди да се опита да смени пачката, Лийланд трябваше да изчака втория хеликоптер. Още куршуми засвистяха над главата му. Вторият хеликоптер започна обстрел и Лийланд посегна за новата пачка, като изхвърли старата от покрива — грешка, понеже я видя как се смалява, а после изчезва в мрака далече надолу. Щеше да повърне.

И на улицата имаше пукотевица. Лийланд откри огън по асансьорната кула. Трябваше да пести муниции. Не можеше да спре да мисли за падането. Маркучът изобщо не беше еластичен. По време на престрелката Лийланд бе пълзял в погрешна посока. Сега вратата се отвори широко с трясък, автоматичният огън заля хеликоптера, последван от оглушителен залп и стълб бял пушек, плътен и тънък — като флагщок. Хеликоптерът се взриви в кълбо от пламъци, което обагри покрива в черешовочервено. Един от терористите изскочи на покрива. Лийланд стреля в него. Много късно! Ако изобщо можеше да се спаси, това бе единственият начин и трябваше да действа без отлагане.

Обгърнал с ръце карабината, забил пръсти в маркуча, Лийланд се претъркули от покрива.

Изкрещя. Не искаше да отвори очи. Маркучът се опъна почти мигновено — той се люлееше и въртеше надолу и нагоре. Щом отвори очи, видя друг взрив, по-силен от първия, и пламъци изригнаха във всички посоки, сякаш само на няколко метра над него.

Въртенето го отнасяше далеч от сградата, после отново го запращаше към нея. Той виждаше как улицата се полюшва под краката му. Стъклото на прозореца се трошеше. Той се хвана за рамката с лявата си ръка, късчета стъкло нарязаха дланта му, но инерцията отново го отпрати назад. Ако сега не се хванеше здраво, щеше да се люлее напред-назад под все по-малък ъгъл и накрая щеше да се

изравни с трийсет и деветия етаж, на метър и половина от сградата.

Той пусна маркуча и карабината и се оттласна назад, замахвайки с дясната, а после и с лявата си ръка, тъй че висеше на ръце, залюлян с лице към улицата. Карабината се поклащаше на пода, точно под краката му. За да се освободи от маркуча, трябваше да се повдигне на една ръка и да откопчае колана си с другата. Дори ако го направи лесно, в което се съмняваше, и успее да скочи право на пода, ако се приземи върху карабината, резултатът ще е същият като при подхлъзване на динена кора.

Разтягането на маркуча го завличаше към улицата и той не беше сигурен, че поне една от двете му ръце е достатъчно силна, за да го удържи, докато се справя с колана. Сякаш го влачеха към гроба. Той изплака… изстена, не на себе си, със здраво стиснати клепачи. Когато се впи в колана, лявата му ръка трепереше. Разхлабваше го, но недостатъчно бързо.

Ноктите му дращеха по катарамата. Парашутистите раздират дрехите си с нокти, когато парашутът не се отвори. Маркучът започна да се отдалечава. Лийланд го блъсна, като се гърчеше да разпори тънкия въздух, за да попадне по-навътре в стаята. Отново крещеше — страхът и яростта го бяха завладели напълно, гореше, крайно възбуден. Усети, като че китката му се чупи, и разтвори вкочанените си пръсти.

Той падна по гръб върху карабината, с ръце и лакти се отблъскваше от рамката на прозореца, тъй като краката и хълбоците му висяха извън прозореца. Борбата му беше взела въздуха; единственото, което съзнаваше и помнеше, беше ужасът. Пищеше с все сила. Ръката му легна на карабината и той почти я избута изпод себе си. Преобърна се по корем и, хлипайки, изпълзя в стаята.

На пода имаше човек! По гръб!

Лийланд се взираше право в мъртвите очи на Ривърс. Писъкът опари гърлото му и сърцето му спря. Той го усети и усети как отново започва да бие с могъщ тласък. Просна се по гръб, скимтящ, задъхан, сграбчи автомата и изпразни пълнителя в Ривърс.

Погледна надолу към улицата, където специалните групи бягаха под дъжда от горящите отломки, и се озъби. Беше жив — отново беше спасен. Не беше ченге, каквото и да си въобразяваше. Беше жертва. Жертва. Литъл Тони и бандата му все опитваха да го убият, дори сърцето му бе спряло, но той беше жив. Все още разполагаше с браунинга и една-единствена резервна пачка за карабината.

Огледа се: бандитите още се мъчеха да отворят сейфа. Мебелите бяха накамарени в коридора да поемат евентуална взривна вълна.

Зашеметяваща, болката се лепна за гърба му като пиявица. Накуцвайки и залитайки, Лийланд отново влизаше в сградата.

07:04 ч. Тихоокеанско стандартно време

Той пое надолу. Всяка стъпка беше като нож в гърба. Той не знаеше дали това вдървяване на левия крак означава, че ще го загуби, или не, но в този момент дори не беше сигурен, че го е еня. По-късно ще се безпокои за крака си.

Сега имаше предимство и се чудеше как да се възползва от него. Бандата нямаше основания да вярва, че Лийланд е жив, освен ако Литъл Тони не намери време сред цялата бъркотия да разчете свидетелството на разбития прозорец и обезобразените трупове на четирийсетия етаж.

Лийланд реши, че ще остави и полицията да си мисли, че е мъртъв. Разбира се, може и да спечели, ако прикътка бандата да хвърли по-отблизо поглед на труповете. Нека си мислят, че имат работа с някой откачен. Лийланд разбираше какво бе направил — и защо го бе направил. Ни оправдание, ни роптание. *ТОЗИ ЧОВЕК Е ГОЛЯМ ЧЕП*. Затова и беше още жив.

За това ли беше обучен? Полицаите имаха особено виждане за света, което малцина разбираха. Те гледаха на себе си като на средството, чрез което човеците искат да уреждат всеки проблем. Никой не искаше да знае как наистина изглежда животът — или смъртта. Всеки ден в тази страна заколваха седемдесет и пет хиляди глави едър рогат добитък, четвърт милион свине и милион кокошки, но дори един на сто души всъщност не познаваше някого, който бе изцапал ръцете си с тази кръв. Хората очакваха лийландовците на света да пращат на оня свят литъл-тониевците така просто, както месарите превръщат по-нисшите твари в котлети. Ала би било по-добре да не се показва колко прозрачно всъщност е лустрото на цивилизацията. Ако си се оцапал с кръв и смъртта гледа в очите ти, ти също трябва да бъдеш бичуван. Съзнаваше това. Беше все още сам. Щеше да е сам, докато не излезе от тази сграда. Лийланд искаше да живее. Като всеки друг, той имаше право на живот и нищо друго нямаше значение.

Той чу бръмченето на асансьора, преди стрелбата да е заглъхнала. При положение, че бяха останали само петима, на този етап той можеше да планира убийствата така, че противниците да бъдат безпомощни на всяка една крачка. Това беше единствената възможност да спаси заложниците и, разбира се, Стефани, Марк и Джуди. Елис искаше да покаже на Лийланд, че прави услуга на някои

хора. Дуейн Робинсън беше неспособен да разбере сериозността на положението. Системите за насочване на ракетите на терористите, свалили двата хеликоптера, едва ли биха затруднили хлапето, което бе построило за баща си телевизионна стена. Колко ли хора бяха способни да разберат, че високите сгради на корпорациите бяха непристъпни за силите на Закона, дори след като беше доказано, че са незащитими от пожар?

Лийланд продължи да се спуска надолу, като се мъчеше да си припомни откъде може да намери въоръжение, което да замести загубеното. Ако бандитите го мислеха за умрял, можеше да успее да ги избие всичките. Свят му се завиваше от това. Искаше да убие всеки един от тях — искаше го повече от всичко.

В североизточния ъгъл на трийсет и шестия етаж, където бе издигнал така и неизползваното си укрепление, където бе гръмнал номер пет, когато онзи погледна към пластичния експлозив, той намери радио и си прибра експлозива от аварийните лампи близо до стълбището. Слънцето вече беше високо над електрическия блясък на центъра и канцеларията, или това, което беше останало от нея, беше залята от топла розова светлина. Лийланд отиде до западната страна на сградата да види какво може да вземе от номер четири, момичето, което бе изненадал, изниквайки внезапно от стълбите. Войнишката торба беше в локвата кръв, в която лежеше момичето. То му бе предоставило калашника; сега му подаряваше и второ радио.

Имаше някакви бонбони, но не можеше и да помисли за тях. Беше гладен, мислеше си, докато гледаше разкъсаното й тяло, но му се щеше истинска закуска, варени яйца и бекон или салам.

Пак бръмчаха асансьори. В небето имаше повече хеликоптери отпреди, обаче всичките бяха много високо и много далече. Лийланд се отдръпна от прозореца. Ако полицията мислеше, че е мъртъв, може би бяха поставили снайперисти да стрелят по всичко, що шава над трийсет и втория етаж. Той завъртя на деветнайсети канал: мъжки глас рецитираше молитви. На двайсет и шести някакъв хлапак виеше с все сила. Деветият бръмчеше с постоянна, висока нота. На трийсети Лийланд пак чу мъж, който рецитираше молитви.

Един господ знаеше какво става по каналите, които гой не можеше да приема.

Лийланд взе листче хартия от едно бюро, написа бележка, пъхна я в портфейла си и отиде до прозореца. Огънят на върха на един

покрив оттатък улицата ставаше все по-буен. Лийланд трябваше да привлече вниманието към себе си. На осемстотин метра един малък хеликоптер взе остро завой обратно към сградата. Лийланд размаха портфейла, после го метна към улицата. Хеликоптерът се издигна и хвърли няколко снаряда отгоре. Лийланд се отправи към стълбите. На улицата изригна шум, тълпата пак крещеше. Радостни възгласи. Той разбра за кого бяха и за миг изтръпна, сякаш бе направил грешка и бе подложил късмета си на изпитание.

Отново слезе на трийсет и третия етаж и се добра до едно помещение в североизточния ъгъл. Там имаше телевизор. Откъм хълмовете запухтяха два огромни червено-бели хеликоптера, с големи резервоари, прикрепени за коремите им. Те се спуснаха, завиха отдясно на Лийланд, преминаха над пожара в отсрещната сграда и изръсиха червеникав облак над цялото каре. Лийланд пусна телевизора и намали звука.

На екрана се виждаше как хеликоптерите на пожарната команда се изтеглят — под ъгъл, картината беше снимана от някой от хеликоптерите високо-високо. Ефирът се раздираше от предавания в дециметровия обхват. Появи се репортер със закрепен на брадичката микрофон. Беше на улицата; зад него се виждаха четири-пет патрулни коли и от време на време някой полицай в противокуршумна жилетка прибягваше покрай него. Режисьорът показа кадър на тлеещия покрив, заснет от хеликоптер, докато репортерът обясняваше, че пожарът не е сериозен. Лийланд смени канала.

Нощна картина, с думите „записано по-рано“ в жълто на долния край на екрана. Една патрулна кола навлезе отдясно, сякаш се тресеше, докато пресичаше центъра на екрана, после закриволичи бясно и се блъсна в електрическия стълб. Лийланд си спомни нещо и изключи звука. Кадър — проблясък от дулото на автомат на един от терористите. Бягащи полицаи. Изведнъж картината заподскача, затрептя и се спря на сградата, обвита от облак дим, който закриваше горните етажи. Отново ден — „На живо“, — кадри от пръстена от разрушения в средата на сградата. Тая работа я беше свършил той; беше разнебитил цялата сграда. Усили звука.

„И тогава, при изгрев слънце, полицейските хеликоптери дойдоха откъм хълмовете, за да се опитат да защитят отчаяния бивш полицай, който, така твърди, е убил седмина от бандата. Макар да е известно за трима мъртви — мъжа, забелязан рано миналата вечер на стълбите

пред главния вход, мъжа, който бе застрелян и сетне падна долу може би от трийсет и шестия етаж, и жената, която още се вижда на покрива — макар, казвам, макар тези трима да се броят за убити, информацията е, че полицията прави отбив на оценката на Лийланд за броя на бандитите и броя на труповете поради невероятната сила на терористите, демонстрирана призори, само преди няколко минути.“

— Трябваше да взимам скалпове — измърмори Лийланд кисело.

„Длъжен съм да кажа, че записът не е много хубав, тъй че за препоръчване е известна търпимост от страна на зрителите…“

Картина от улицата: с малко повечко светлина, възможно беше да се видят куршумите, които пукаха по стените и тротоарите. Дълъг, дълъг кадър на пусто небе с част от покрива на „Клаксън“ в ъгъла на екрана. Хеликоптерите се появиха като уголемяващи се петънца. На Лийланд му трябваше само миг, за да се ориентира. Беше извън кадъра, отляво, и от това разстояние неговият принос, такъв, какъвто беше, не би могъл дори да бъде забелязан. Един след друг двата полицейски хеликоптера се взривиха. Нито една от камерите дори не беше насочена към него.

„Сега дойде съобщение от полицията с молба към всички тук, в района на Лос Анджелис, да спрат, повтаряме, да спрат да заглушават четирийсетте канала на гражданския обхват. Вие ще си припомните, че Лийланд помоли мистериозния Тако Бел да заглуши един от каналите, по които се чуваха предавания на немски език. Докато някой не узнае какво точно се е случило с Лийланд, няма доказателство за неговата смърт. Той не се вижда на покрива. Повтаряме: полицията иска хората, които заглушават…“

Лийланд смени канала. Руса жена в син пеньоар гледаше себе си на телевизионния екран. Кати Лоуган — с пусната по раменете коса. Лийланд едва я позна. Откъм рамото й се появи микрофон: „Виждате ли нещо?“

Тя се наклони към микрофона, да говори: „Не.“

„Какво мислите?“

„Той ми каза да не се тревожа. Мисля, че е жив. Познавам го от много кратко време, но той е много особен човек.“

„Той каза, че смята да си изпълни дълга“ — каза репортерът с явно учудване. Кати Лоуган продължаваше да се наблюдава по телевизията.

„Е, той е под огромно напрежение. Обикновено не говори по тоя начин, но хората, които го познават, са наясно, че той си има своя собствена система от принципи и живее по тях дори когато е много

трудно да го прави.“

„Казва, че е убил седем души. Какво чувствате във връзка с това?“

Сега тя се обърна:

„Какво ли? Надявам се господ да се смили над душите им, защото ще имат нужда от това. Мъжът в онази сграда не е млад и е сам!“

„Ако в сградата на «Клаксън» има телевизори, той може да гледа в момента. Нещо, което искате да му кажете?“

Тя се втренчи в него:

„Ами ние току-що си говорихме!“

„Имам предвид сега, по телевизията, когато може да ви види. Ако може.“

„Само това: знам, че е прав, а онези главорези там не са прави и че повечето хора в тази страна са съгласни с мен. Ние не искаме убийства… нито да бъдем заплашвани с автомати и бомби. Имаме правото да живеем живота си в мир, всички, и би трябвало да го изречем. Мисля, че повечето хора са като мен. Това, което виждате, е всичко, което имам на този свят.“

Репортерът постави длан на ухото си:

„О, благодаря. Връщаме се при сградата на «Клаксън» в Лос Анджелис.“

Друг репортер стоеше до млад чернокож мъж със значка на куртката. Ал Пауъл: изглеждаше двайсетгодишен. Лийланд се усмихна. Зад тях имаше батарея от телевизори, а Пауъл държеше радио:

„Благодаря, Джим. Това е сержант Ал Пауъл, застъпил на служба късно миналата нощ. Ти в действителност говори с мъжа вътре, Джоузеф Лийланд, нали така?“

„Да, но не през последните няколко минути.“

Лийланд се взираше в очите на Пауъл, макар нищо да не издаваше той да мисли, че Лийланд може да го гледа.

„Молим хората да спрат да заглушават гражданския обхват. Телефоните там вътре са замлъкнали и радиото е единственото средство за него да се свърже с нас. Този човек досега беше страшно ценен и ние знаем, че ако може да продължи да ни помага, той сигурно ще опита.“

„Така, нещо изхвърча от един прозорец преди малко. Какво беше, бележка ли?“

„Не, вятърът там горе е доста силен и при всичките тези счупени прозорци много неща ще се разхвърчат.“

„Какъв беше предметът?“ Ал Пауъл се усмихна:

„Ей, който го намери, негово си е, нали? Вижте всички тези страхотни телевизори, които събрахме. Може би ще свършим работа с вас. Я да видя часовника, който носите.“

Лийланд се засмя. Шашардисаният репортер се хвана за думите на Пауъл:

„Това е вашият център за комуникация, така ли?“

„Е, всъщност е ваш, ама ние го заехме и студиото ни изпраща записите.“

„И?“

„Използваме ги да трупаме информация.“

„Бяхте и при градските инженерни войски, нали?“

„Ей, жена ми си мисли, че съм бил тук цялата нощ!“

Репортерът се усмихна насила:

„Съжалявам. Каква е следващата стъпка?“

„И аз знам, колкото и вие. Хората, под чийто контрол е сградата, казаха, че ще ги чуем отново в десет часа. Тогава всички ще научим нещо.“

Лийланд продължаваше да седи.

„И това ли беше единственият разговор с терористите?“

„Толкова. Едно изречение — само преди няколко минути: «Ще ни чуете в десет часа.»“

„Значи не е имало никакви преговори?“

„При това положение ще трябва да чакаме.“

Репортерът обяви рекламна пауза и Лийланд изключи звука. След коледните поздравления имаше кадри от петролодобивна платформа, която принадлежеше на един от конкурентите на „Клаксън“. На Лийланд му се искаше да отиде до прозореца и да погледне какво става, но се страхуваше да не го забележат от някой хеликоптер и да вдигнат врява до бога, че е жив. Пауъл знаеше. В бележката, която Лийланд бе напъхал в портфейла си, го молеше да спре заглушаването и добавяше: „Нека аз пръв се свържа с вас. Нападението на хеликоптерите беше неефективно — нито една жертва сред тях.“

Изглежда, полицията бе решила да му се довери, но не беше съвсем сигурен. Невинаги причината и следствието са това, което изглеждат. Той бе поискал да се спрат предаванията в гражданския обхват и като че ли полицията беше откликнала — но сега Лийланд следваше друга нишка на мисълта си. Тя беше свързана със сейфа, заложниците и сградата. Ами ако той изобщо не беше попаднал тук? Ако само се беше обадил на Стефи и беше продължил за Сан Диего?

На телевизионния екран се появи един актьор в едър план, който изобразяваше продавач от бензиностанция и държеше кутия машинно масло до бузата си по начин, по който хората никога не държат каквото и да било в истинския живот. С дистанционното Лийланд усили пак звука, докато следваше нишката на мислите си. Терористите щяха да хванат заложниците, да подсигурят отбраната на сградата и да се втурнат към сейфа, което и бяха направили. Като се имат предвид мощността на пластичния експлозив и броят на детонаторите, които той беше скрил, биха могли да взривят цялата сграда. Да предположим, че проникнат в сейфа? Тогава? Беше логично, след като веднъж са го отворили, да са си свършили основната работа в тази операция.

Репортерът на улицата четеше от бележника си записаното по-рано, когато Лийланд беше описал хората, завзели сградата. Непотвърдени данни. Лийланд помисли, че може да им спусне следващия в кошче.

Тези хора се имаха за командоси, борци за свобода. Довършеха ли си мисията, щяха да се изнижат. Лийланд забарабани с пръсти по облегалката на креслото. На телевизионния екран отново се появи сградата, почерняла и димяща.

Никой не взривява сграда, докато все още е в нея.

Но можеш да я хвърлиш във въздуха от разстояние с подходящ предавател. А ако заплашиш, че ще я взривиш от разстояние, може би ще те оставят да си вървиш по пътя.

Бандата имаше достатъчно експлозив не само да направи „Клаксън ойл“ и седемдесет и петте души вътре на пух и прах, ами и всичко и всекиго на осемстотин метра околовръст. Ако те се измъкнат през покрива с хеликоптер, щяха да уредят нещата така, че бомбата им да избухне чак след като са се настанили в някой реактивен самолет, излитащ от пистата. Тук всичко беше като на длан. И май това е била причината да изберат Лос Анджелис. Полицаите нямаше да са в състояние да влязат в сградата отдолу, дори ако се опитат да минат през канализацията, и бандитите го знаеха.

Полицията все още не вярваше на Лийланд. Според Пауъл искаха той да им „услужи“ отново. Докато чакаха десет часа, те разглеждаха строителните планове и видеозаписите, а все още не бяха готови да повярват за седмината, когато той твърдеше, че са седмина, или за петима, ако твърдеше, че са петима, нито за шести ма или четирима, или дванайсет. Кати Лоуган разбираше това. Той беше сам. Трябваше самичък да разреши проблема.

Погледа телевизия още двайсетина минути, като превключваше от канал на канал, щом репортерите започваха да се повтарят. Една от телемрежите имаше филм, снет в Германия с някои от бандата, включително Хана и Скийзикс, чието истинско име беше Вернер едикой си. И Карл, братът на момчурляка, когото Лийланд беше изпратил с асансьора, номер едно. Карл беше едър тип с дълга до раменете руса коса: приличаше на барабанист в рок група. Лийланд не виждаше Кати: може би режисьорът бе решил, че е твърде разстроена, за да я пуска отново на екрана. Съзнанието му се люшкаше, сякаш бе пиян. Чувстваше, че заспива, и трябваше да се разтърси, за да се събуди. Ех, старче, помисли си. Това беше първата му грешка — да мисли, че има сили за тая работа. Освен че излизат от мода, героите и остаряват.

Най-сетне — още едно откритие: навсякъде из сградата имаше храна. Цял живот хората му казваха колко е умен, след като той винаги е съзнавал, че най-добрите му идеи идват, когато му покажат колко е бил тъп. През цялата нощ беше правил грешка след грешка и все му се разминаваше. Беше се възползвал от това, че Скийзикс и Хана са млади; един старец, който се беше опазил жив благодарение на своя опит — това го караше да се чувства гадно. Храната беше в бюрата на секретарките и машинописките, нещо, което всяко двайсетгодишно девойче включва в разходите си от самото начало. Неща, които проваляха диетите. Бисквити, курабийки, супи на прах, бурканчета с нескафе. И котлони, за да стопли вода за кафето. Той се ухили — още веднъж беше минал между капките. Ако можеше да пази равновесие на един крак, щеше да се ритне.

08:42 ч. Тихоокеанско стандартно време

Достатъчно. Нека си мислят, че се е сврял в някой ъгъл и е умрял. Отново усещаше болка, по-силна от всякога. Радиото мълчеше почти час. Никакъв опит да го намерят. Добре. Хубаво.

Той се заизкачва, стъпало по стъпало. Беше успял да си направи чаша кафе, което имаше ужасен вкус, а после се бе напъхал в дамската тоалетна да се облекчи и да си измие лицето. Всичко това на тъмно. Не му се искаше да се види. Страхуваше се. Беше зърнал огледалото, преди да намери електрическия ключ.

Изкачваше се, като използваше перилата за опора. Беше толкова мръсен, че усещаше коричката върху клепачите си, когато мигаше, в чатала, когато размърдаше краката си. Ако се отървеше, щеше да чувства болка до края на живота си. Никакъв шум от асансьорните шахти. Прецени, че ще е на най-сигурно нейде по средата между четирийсетия и трийсет и втория етаж. Тъй като досега не го бяха откривали там, той си помисли, че трийсет и седмият ще е най-безопасен. На неговата схема бе отбелязано, че в северната страна бяха канцеларите, в южната — някаква машинописна агенция.

Опитваше се да остане нащрек. Продължаваше да върти радиото между девети, който мълчеше, и деветнайсети, който от време на време изсъскваше от смущенията на далечни предавания. Търсеше някакъв смисъл в пращящия етер на Маркони. Това издаваше годините на Лийланд. Епохата му. Дръж се. Той усещаше кръвта в пешкира на лявото си ходило. Сега това нямаше значение. Пред телевизора се бе опитал да мисли за Кати Лоуган, очакваше тя пак да се появи на екрана, но когато се появи в мислите му, тя беше Карън. Беше толкова уморен. Навярно щеше да настъпи време в човешката история, когато на хората нямаше да им се налага да плащат шест или два пъти по шест пъти за правото да остават живи.

Той се настани до асансьорната клетка на трийсет и седмия етаж. Пет пари не даваше колко дълго щеше да чака. Той можеше да се справи с двама, дори с трима, ако изобщо имаше късмет. Те го бяха отписали. Това му харесваше. Литъл Тони, Карл и жената, която беше чул да изрежда букви и цифри по радиото. Това ще е краят. Искаше да чуе онзи електрически стон. Когато си в асансьор, никога не знаеш къде ще спре. Трийсет и осми етаж — дамско бельо, домашни потреби и детски играчки; трийсет и седми етаж — смърт.

Той се питаше дали ще може да се снишава под обичайната черта

на пушечния огън — не можеше да свива лявото си коляно. В негова полза беше единствено фактът, че хората в кабината не знаеха, че тя ще спре. Може би щеше да ги сгащи, както си говорят колко добре им е потръгнало, след като са се отървали от него.

Той трябваше да изчака още двайсетина минути, докато един от електромоторите заработи. Една кабина идеше отдолу. Трябваше да куцука от врата на врата, за да реши коя от четирите от дясната страна е. Започнеше ли да се отваря вратата, щеше да напъха автомата и да стреля. Натисна копчето за повикване и избърса грапава длан в ризата си или в онова, което бе останало от нея. И това му беше от полза, външният вид.

Карабината изстреля три патрона, преди да засече. Лийланд беше извадил браунинга, когато вратата се отвори докрай — кабината беше празна. Вратите отново започнаха да се затварят. Той удари гумата на ръба на вратата с цевта на браунинга. Когато вратите се заотваряха за втори път, Лийланд надникна вътре.

Малък сандък на пода, а във вътрешния ъгъл до бутоните за етажите, на алуминиев триножник — телевизионна камера. Вратите се хлъзнаха отново. Лийланд сграбчи камерата от триножника и я измъкна на трийсет и седмия етаж. Щом трябваше да се издаде и оръжието му да засече заради една телевизионна камера, по-добре да си я прибере. И да се изпарява оттук, защото бандата ще е пак по петите му.

Той помъкна камерата към стълбите.

Трябваше да разчисти бюрата от пътя си, за да стигне до отворения прозорец. Застана в сянката и включи девети канал:

— Пауъл, там ли си?

— Хей, Джо, къде се скатаваш?

— Поразходих се наоколо. Виж, искам да ти доставя още един сувенир, но не искам да се покажа на прозореца, а някой млад гений да ми пусне един в гръдния кош.

— Добре. Чакай. — Радиото онемя. — Чисто е. Какво имаш за нас?

Лийланд му каза.

— Ти спомена, че искат да им се даде ефир? Те разполагат с телевизионна техника.

— Черно-бяла или цветна? Пускам се в тоя бизнес.

Нямаше смисъл да казва на Пауъл, че го е видял по телевизията:

— Така, ама аз им развалих веселбата. Не стана това, което имах наум, но ще стане.

Той метна телевизионната камера навън, в слънчевия утринен въздух. Докато я гледаше да потъва като стрела към улицата, Лийланд се попита дали Литъл Тони беше наистина толкова изкукуригал и самовлюбен, че да се изтъпани по телевизията, без да има сериозна причина. Отговорът беше не, той си имаше причина. Докато стоеше до прозореца, Лийланд вдигна засяклата карабина над главата си. Ако Тони гледаше телевизия, можеше да повярва, че Лийланд все още е в играта. Пилотът на полицейския хеликоптер опря ръка на прозореца и помаха за поздрав. Време беше да се скрие от поглед.

Мислеше си за Тони… и за сейфа. След позата на борец за свобода край прозореца Литъл Тони очакваше Лийланд отново да поеме инициативата. В действителност Лийланд разполагаше само с браунинга — но и с достатъчно експлозив, за да превърне сградата на „Клаксън“ в Уилшърски каньон. И Тони трябваше да се сети за експлозива. Може би накрая се бе убедил, че е възможно Лийланд да направи нещо. Номерът беше да го извади от равновесие. Положението не беше се променило. Въпреки дневната светлина и радиовръзката Лийланд си оставаше сам. В негова полза беше да накара Литъл Тони да си мисли другояче — че е „обученото куче“, което бе пребило и умъртвило Хана. Изглежда, Тони си въобразяваше, че Лийланд все още се мъчи да пробие отбраната им срещу полицията. Лийланд се отправи към трийсет и третия етаж, където Литъл Тони не би го потърсил. Време беше да освободи заложниците, преди възелът около тях да се е затегнал твърде яко.

Карабината беше засякла безнадеждно. Трябваха му инструменти, да я разбърника, но и тогава можеше да открие счупена част, да речем, скъсана пружина. Той я прибра в чекмеджето на едно бюро. Нямаше нужда от излишен товар, а да остави оръжието там, където може да бъде видяно, беше направо глупаво.

Той включи телевизора, с много тих звук. Един от асансьорите вървеше и Лийланд си помисли, че това е номер, за да го привлекат извън леговището му. Беше любопитен какво са замислили. Стига де — те искаха да е любопитен. Най-малкото, защото не вярваха, че могат да го уплашат.

Радиото все още немееше. На телевизионния екран репортерът въодушевено бръщолевеше и гледаше нагоре. Режисьорът прехвърли в

кадър сградата с надпис „На живо“. Камерата се насочи към прозореца, където беше застанал Лийланд преди малко. Какъв смисъл имаше това, по дяволите? Пак репортерът. Смениха картината и отново се появи сградата, с надпис „записано по-рано“.

Беше същият кадър, ала сега Лийланд видя потъмнялата, опърпана фигура, която стискаше безполезното оръжие. На екрана той бе по-скоро трогателен, отколкото ужасяващ. Като същество от концентрационен лагер. Сега режисьорът подбра кадър, заснет от хеликоптер, който пък проследяваше полицейския хеликоптер пред него, а по-нататък се люшкаше сградата. Ето го пак, записан по-рано с високо вдигнато оръжие. Лийланд изключи звука. Искаше да поразмисли. Телевизията беше още едно средство, стига да можеше да се сети как да я впрегне в работа. Ако можеше да съобщи какво иска, без да издаде плана си.

Нещо повече: и без да е чул думите на говорителя, Лийланд знаеше, че той разказва на света това, което току-що е видял и пак ще види. Тони имаше телевизор. Хората, длъжни да следят какво се пуска в ефир, бяха разкрили местоположението му в ситуация, когато войната все още беше на живот и смърт.

Той написа нова бележка, закрепи я с ластици за един автомат със сгъваем приклад и я сложи във войнишката торба. Полицията можеше да вземе само бележките, хвърлени от североизточния ъгъл. По пътя той взе пожарникарската брадвичка от стената, за да счупи прозореца.

Това, което искаше, не беше никак просто, и той се надяваше, че го е написал ясно. Ако видеше хеликоптер по телевизията, застинал в небето на четиристотин метра на изток, щеше да отиде до прозорците на трийсет и четвъртия етаж, където да изнесе представление с местене на бюра от тук до там. Операторите щяха да го заснемат и да излъчат записа за първи път точно в 09:28 ч. с надпис „На живо“. Щяха да добавят и диалога между него и Пауъл по радиото. Лийланд предполагаше, че само след минута Литъл Тони ще е наясно, че това е поредният му номер, но времето щеше да му стигне да помете стъклата от стълбите с пешкира на крака си и да слезе на трийсет и втория етаж.

Да счупи прозореца с брадвичката се оказа по-трудно, отколкото си бе представял — накрая то се пръсна с гръм като от взрив. Хората малко по-нататък по булевард „Уилшър“ се втурнаха да се скрият. Той виждаше счупени прозорци и почернели стени навсякъде около себе си, на няколко пресечки нататък. Изхвърли навън автомата със сгъваемия приклад и се оттегли, стиснал брадвичката като дървар. Идеята беше добра — щеше да свърши работа: заложниците ще се

втурнат надолу по стълбите около 09:45 ч. Всичко, което Лийланд трябваше да направи, беше да се укрива още девет минути.

Отново асансьор… не беше само един. Вратите се отвориха и някой извика на немски. Лийланд залегна, преди да е започнала стрелбата, пукотевицата кънтеше през стъклените прегради. Бяха го видели по телевизията как изхвърля автомата! Той заряза брадвичката и запълзя по пода на стаята. Още пукотевица, отгоре и отдолу. Трябваше да го очистят на всяка цена, затова не им пукаше какво се вижда и чува долу на улицата. Следващата стая, вместо да води някъде, го връщаше при асансьорите. Той извади браунинга и се притаи зад едно бюро с гръб към булевард „Уилшър“. Пукотевицата се усили — бяха наблизо. Следващият откос пресече плота на бюрото и събори стени и таван отгоре му. Лийланд се сви долу, като се опитваше да опази главата си.

Следващият откос отпраши в друга посока. Някой извика и следващата серия сякаш беше по-далеч. Още разбито стъкло. Един полицейски хеликоптер прелетя над сградата, двигателите му гърмяха. Трябваше да бяга, но беше погребан сред отломки от собствената си барикада. Трябваше да изпълзи навън — цяла нощ беше пълзял, а сега — пак, на светло. Той прибра брадвичката. Дори след като почти всичките стъклени прегради бяха изпотрошени, не се виждаше нищо. Хеликоптерът бе отлетял, а двамата терористи или се бяха изтеглили към стълбите, или бяха скрити някъде зад преградите. С изваден браунинг Лийланд тръгна към стълбите. Трябваше да изкачи един етаж, за да ги срещне. Имаше още почти шест минути.

В стъклото от другата страна на сградата видя отражението на един от терористите зад асансьорната клетка. Той се беше свил до стената, в очакване да се върне хеликоптерът, и не видя Лийланд. Лийланд забърза, опитваше се да намери някакво прикритие.

Радиото на терориста внезапно прогърмя с гласа на Литъл Тони, на немски. Говореше много бързо и възбудено — неразбираемо за Лийланд. Лийланд се добра до вратата на северозападното стълбище и звукът изчезна.

Той се поколеба. Тони беше достатъчно умен да изпрати двама от шайката след него, когато телевизионният репортаж показа как Лийланд си тръгва. За какво ли бяха, всичките тези приказки по радиото? 09:24 ч — само четири минути и тръгва. Той искаше да си седи скатан до последния миг. Бандата все още не знаеше, че няма автомат — или Тони беше чатнал и това.

В 09:26 ч отвори вратата и се огледа. Чисто. Дневната светлина

не беше вече негова естествена обител. Беше започнал да слиза по стълбите, когато точно отдолу се отвори врата.

Не се сдържа и се усмихна. Върна се на трийсет и четвъртия етаж и леко, внимателно затвори вратата. Ако Бозо[15] се появи на този етаж, Лийланд го очакваше, а ако продължи нагоре, обръщайки гръб на вратата, пак не беше зле.

Повече от четири часа бяха изминали, откак пакетира един от тях. За миг Лийланд се уплаши, че е изгубил желание да убива. Той придърпа брадвичката до главата си. Оня беше от другата страна на вратата, обувките му скърцаха по бетона. Ако имаше поне малко акъл, Лийланд щеше да подбере нечии обувки в началото на вечерта. Но не биваше да се носят обувки на мъртвец. Беше прекалил с доброто си възпитание. Топката на вратата се завъртя бавно и изпълни Лийланд с тревогата на съмнението. Тони беше заподозрял нещо — внезапно установи Лийланд.

Вратата леко се заотваря към стълбището. Първо цевта на Бозовия калашник — беше същият тип, който Лийланд току-що бе видял на трийсет и третия етаж, един от двамата, които се опитваха да го убият. Лийланд заби острието на брадвичката под лакътя му, избивайки оръжието от ръцете му, и го изтласка, пред входа. Брадвичката беше замаяла онзи — беше така зашеметен, че дори не изкрещя. Затъркаля се по пода, като се държеше за ръката, и Лийланд го удари отново. Беше по-лесно, отколкото да разрязваш пиле със сатър. Онзи вече не можеше да крещи. Когато Лийланд погреба брадвичката в главата му, той беше още жив, береше душа, втренчен в него, безпомощен.

— Пак се хванах за работа.

Той си спомни часа 09,28. Имаше около минута — време, достатъчно да скрие Бозо или поне да го завлече зад някое бюро и да се надява, че Тони ще започне да се тревожи, че е дезертирал.

Бозо имаше пълнител и половина. Лийланд и не искаше повече. Той се насочи към източната част на сградата, като се мъчеше да си напомня да внимава. Сега знаеше нещо, което другите не знаеха: бяха останали четирима. Този път Лийланд искаше да запази информацията за себе си.

Когато заобиколи ъгъла, небето на изток беше пусто. Той се придвижи напред, за да вижда по-добре: в тази част на небето нямаше нищо чак до планините.

Погледна през рамо, на запад. Два хеликоптера, толкова далече, че не можеше да каже какви са. Помисли да се доближи още до

прозореца, обаче промени намерението си. Обърна се към стълбите и включи радиото:

— Пауъл, къде си?

— Тук съм, Джо.

— Не съвсем. Аз съм тук.

— Не можеш по тоя начин, Джо.

— Какво й беше лошо на идеята?

— Постави се на наше място, Джо. Ние сме полагали клетва и не можем да ти прехвърлим отговорността си, макар че дотук ти свърши за нас хубава работа. Джо, искаме да се оттеглиш от сражението. Стига ти толкова.

Лийланд беше на стълбите, слизаше; мислеше си за нещо друго. Натисна копчето за говор:

— Мога ли да говоря с Кати Лоуган?

Мълчание.

— Майтапиш ли се с мен?! — кресна Лийланд. — Казах ти колко сериозно е положението! Вие не ми повярвахте! Хората ви са мъртви, защото не ме послушахте! Големи хубавци сте, няма що — какво се опитвате да направите по тоя начин, да поразкрасите представата за себе си ли?

— Виж, Джо…

Беше заглушен от друг глас, ясен и гърмящ:

— Оттук изглежда, като че наистина ти го зачукват, каубой. — Беше Тако Бел. — Даваха те по телевизията. Видяхме, че хвърли бележка долу. Господи, ти наистина си на кайма. След всичката работа, която им свърши, те не искат да бачкат с теб? Е, да ме цунат отзад. Искаш да лафиш с момичето си? Ето я, гледам я по телевизията и сам мога да те свържа с нея, ако имат радио.

— Мислиш, че ще стигнеш до Сан Диего? — Той знаеше отговора; беше на трийсет и третия етаж, движеше се приведен към стаята с телевизора.

— Ум да ти зайде — рече Тако Бел. — Ей я тука на този екран и някакъв тарикат току-що й подаде портативно радио. Чуваш ли ме, душице? Ти говори по микрофона, пък аз ще те приемам с моя телевизор и ще те препращам на приятеля ти.

— Много благодаря. — Това беше Кати, чуваше се, сякаш беше в една стая с Тако Бел.

Целият етаж беше разпердушинен, но телевизорът още работеше и ето я Кати. Той усили звука, но не прекалено.

— Здрасти, Кати. — Хайде, давай. — Бил, усили сигнала, ако

можеш, тя май не ме чува добре. — Той се отдалечаваше от телевизора към източната страна на сградата. Не беше останало нито едно стъкло и зимното слънце разливаше по пода бяла светлина. — Чуваш ли ме? Изглеждаш страхотно.

— Минутка, Джо.

Той я наблюдаваше от съседната стая през дупките на преградата. Тя изключи радиото, сетне протегна ръка и усили звука на телевизора.

— Телевизионната мрежа получава и разпръсква сигнала — каза тя. — Чувам те идеално.

И аз. Той едва не се разкикоти, докато продължаваше да се отдалечава. Тони не би се хванал на това, ала не Тони беше по следите на Лийланд. Бозо бе избрал злощастното стълбище. Лийланд схващаше, че Тони е пратил на обиколка двамата, които току-що бяха спрени от полицейските хеликоптери — Тони беше подушил нещо. Имаше акъл за това. Беше като животно. Може би вече знаеше, че Бозо е мъртъв.

Лийланд натисна копчето за говор:

— Кати, искам да знам разбираш ли какво се случи тук.

— Разбирам. — Чуваше я с двете си уши, от телевизора и от радиото. Той намали звука на радиото; това нямаше да се отрази на неговото предаване.

— Виждаш ли — каза той, докато все още отстъпваше, — мисля си за толкова неща и искам да ги изрека, преди да ми отнемат всяка възможност. Не знам какво си видяла през последните няколко минути, но, изглежда, късметът ми се изпари.

— Не говори така — каза тя.

Вече беше в източната част на сградата. Като изключим целувката, между тях никога не бе имало нищо освен най-обикновена, почти външна връзка. Може би дори целувката… Четири-пет здрави стъклени препятствия стояха между телевизора и него. Трябваше да пресметне всичко много точно. Почувства се отново нервен. Натисна копчето за говор:

— Слушай… чуваш ли ме? Кажи нещо.

— Да. — Сега той беше извън обхвата на телевизионния звук. Добре че Тако Бел все още препращаше сигнала по радиото. Лийланд разбираше, че ще се издаде, ако настои да си остане така.

— Внуши си, че сме сами — каза той по радиото. — Искам да си внушим, че никой не слуша освен мен и теб. Най-лошото нещо в света е, когато едно човешко същество използва друго. — Той понижи глас. — Ужасен начин за започване на една връзка. Разбираш ли какво

ти казвам?

— Да.

— Недей да мълчиш, говори! Искам да чувам гласа ти. — Това щеше да му даде възможност да се придвижи. Струваше му се, че е чул нещо, изпукване, сякаш някой бе стъпил върху стъкло.

— Разбирам какво правиш, Джо — вклини се тя. Той намали още звука на радиото, после превключи на деветнайсети канал. Тишина. Жалко, че не чуваше телевизора. Върна се на девети. — Много важно за теб е да помниш, че всички ние, тук, навън, знаем и вярваме, че онова, което вършиш, колкото и да е окаяно, е заради всички нас.

Очакваше се той да отговори нещо:

— Обаче е тежко. Те са още деца.

Сега говори — не спирай! Той върна на деветнайсети и наостри уши да чуе какво става в стаята. Пак изхрущя стъкло. Лийланд почти лазеше по пода като костенурка, опитваше се да се приближи.

— Найн! Найн!

Лийланд го чуваше отблизо и отдалеч, гласа на Литъл Тони, по радиото от двете страни; но тогава, в следващата секунда, сякаш нещата бяха напреднали твърде много, за да бъдат спрени, затрещя автомат. Лийланд се изправи тежко и изпразни целия пълнител в тази посока. Докато стъклото валеше от тавана като сняг, той зърна за миг сянката на онзи да се гърчи в танц под куршумите, които го улучваха. Преди да тръгне напред, Лийланд зареди последния половин пълнител. Прибра радиото и натисна копчето за говор:

— Правя ти услуга, Тони. Давам ти да разбереш, че съм жив.

— Смахнат перко…

— Тони, тръпна от желание да те убия.

— Ще видим.

— А, добре. Трябва да се обадя тук-там. Коледа е, нали не си забравил? — Той завъртя на девети канал. — Кати, чуваш ли ме? Сега ще трябва да говориш по радиото.

— Да, да, мога.

— Ами ти, Бел?

— Целият съм слух. Някога ще ти покажа. Как си?

— Добре. Кати, съжалявам, наистина съжалявам. Имам предвид онова, което казах за използването на хората, но нямах избор.

— Знаех какво правиш. Сега започвам и да го чувствам.

Лийланд потръпна: пак беше злоупотребил с късмета си.

— Дължа ти една трета от помощта, Бел. Другата една трета е от Били Гибс… — Той гледаше своята девета жертва. Беше убил девет

млади мъже и жени от девет часа снощи досега. Този беше получил три в гърдите и един в бузата под дясното око. Лицето беше разкривено, но кръвта още се стичаше. Беше жив — на Лийланд му прилоша. Той извади браунинга и сложи точката на смъртта. Отново бе подложил на проверка късмета си — имаше лошо предчувствие за себе си, ужасно предчувствие.

— Били винаги е знаел как да опази някого жив — каза Лийланд по радиото, ала разсеяно, сякаш на себе си.

— Той казва да се върнеш в базата, Джо. — Беше Пауъл. — Защо не го послушаш?

— Ти казваш това.

— Искаш ли да говориш с него?

Може би Били не знаеше, че Стефи е тук. Той можеше да каже нещо, което да позволи на Тони да разбере коя е.

— Не, не искам да говоря с него. Аз съм наред.

— Тук са кметът и президентът на компанията.

— Кажи на кмета, че не съм избирател, но съм поласкан от интереса му. Колкото до другото приятелче, кажи му, че застраховката ми не покрива случаи на метеж или война.

— Джо, моля те…

— Още не.

— Точно така, мистър Лийланд — обади се Литъл Тони. — Дъщеря ти иска да говори с теб.

— Тате! — извика Стефи. — Слушай го!

10:00 ч. Тихоокеанско стандартно време

— Слушам — отвърна той и забърза отново надолу по стълбите, като отмяташе левия крак пред себе си и почти подскачаше. Останалите трима — независимо дали те го знаеха, или не — бяха като чудовище, простряло пипала до дъното и върха на сградата, и с глава на трийсет и втория етаж. Той трябваше да гони главата. Това беше последната възможност заложниците да се измъкнат.

Беше така уплашен за Стефи, че му се плачеше. Беше се разкрила. Трябвало е, за да спаси собствените си деца. Бяха му необходими само още две минутки, а ако полицията бе пожелала да се включи в играта с телевизията, щяха да са и по-малко. Беше пред вратата на трийсет и втория етаж.

— Хайде де, нали искаше да поговорим. Да чуем какво имаш да кажеш.

— Недей да ме изнудваш, Лийланд! Имам всичкото намерение да разговарям с теб. — Предаването беше много чисто и трябваше да бъде предпазлив. — А, млъкна? Зная, че си наблизо. Учудва ли те, че го знам?

Лийланд се отдръпна от вратата.

— Е, Лийланд, май няма да признаеш, че този път се страхуваш от нас. Знам, че си минал през пъкъла, но сигурно не смяташ, че си доказал правотата си. Хана беше по-права по отношение на теб, отколкото осъзнаваше. Ти си повече от обучено куче. Живееш в измислен свят от привидности и илюзии, който придава някакъв смисъл на живота ти. Какво, мислиш, че си постигнал с всичко това?

Лийланд мълчеше. Ръката му беше на топката на вратата.

— Решил си да се правиш на глупак — натърти Литъл Тони. — Не знаеш какво си направил, нали? Ти бранеше милиони долари, откраднати от мизерстващия народ на Чили, като защитаваше собствеността на най-големите крадци, които светът някога е познавал, и като се опитваше да запазиш в тайна най-мерзкия брак между властта и алчността. Дъщеря ти? Дъщеря ти знае всичко това. И тебе яко ще те притиснат да доказваш, че самият ти не си го знаел.

Лийланд беше отворил вратата. Коридорът беше празен. Отляво беше кабинетът на Стефи; от дясната му страна — голямата стая, в която бе видял да наблъскват заложниците. Трябваше да измисли нещо.

— Дотук не каза нищо съществено.

— Още малко търпение.

Странна фраза, но Лийланд поне знаеше, че Тони не е достатъчно близо, за да се чува гласът му без радио — което значеше също, че може би не е по-далеч от асансьорните клетки.

Някъде отгоре — рязък, силен взрив; сградата леко се разтресе и нейде отдясно той чу как изпъшкаха и проплакаха хора. Бандата не беше вдигнала ръце; най-после, макар и останали трима, бяха решили да взривят сейфа. Но в същото време бяха потвърдили своето разпръсване. Лийланд се ухили и заобиколи надясно.

Компанията не изглеждаше така свежа, както снощи. Мъжете бяха по ризи с навити ръкави, а жените бяха захвърлили неудобните обувки. Те стояха или лежаха на пода, повечето — с лице към оттатъшната врата. Една от жените го зърна и закри с длан уста. Той посочи значката си, после й направи знак да мълчи.

— Потупай приятеля си по рамото — размърда той беззвучно устни, като се запъти към тях. Тя то направи и той ги подкани с ръка да станат. Призивът се разпространи бързо из стаята, но не преди една жена да изпищи:

— Залегни! Залегни!

Лийланд си проправи път през хората, които падаха наляво и надясно. Той чу нещо по радиото. По външната стена пробяга сянка и Лийланд стреля по нея. В калашника бяха останали не повече от шест патрона. Сянката на Тони се отскубна — това трябваше да с Тони със Стефани. Ако можеше да отблъсне Тони поне за миг, останалите заложници биха могли да се доберат до стълбите от другата страна.

— Върнете се! — изрева той. — Върнете се и вървете надолу по стълбите! Не бързайте, никой не ви преследва!

Тони подаде дулото на картечния си пистолет иззад ъгъла и изстреля една серия, улучвайки някаква жена в стомаха. Лийланд отвърна на огъня, после се придвижи напред. Сега хората бягаха и пищяха.

— Дядо!

— Изведи брат си оттук, Джуди! — Той не можеше да се обърне да я види.

— Ами мама? Той каза, че ще ни избие всички. Тогава тя се изправи.

Тони беше заплашвал всички заради Лийланд.

— Вие вървете. Аз ще се погрижа за майка ви.

— Първо помислихме, че си един от тях.

Той се извърна: сега, когато лицето й се променяше с възрастта,

Джуди започваше да прилича на починалата си баба.

— Върви! Върби!

Тони отново подаде дулото. Лийланд стреля. Серията на Тони се вряза в плоскостите на тавана. Лийланд натисна копчето за говор:

— Заложниците са свободни и слизат по стълбите. Сега можете да завземете сградата отдолу. Записахте ли си?

— Записахме. Колко останаха?

— Не повече от един долу. Довиждане. — Отвън хората започнаха да ликуват. В калашника бяха останали два патрона. Един мъж се опитваше да издърпа ранената жена отвъд огневата линия.

— Помогни ми, това е жена ми.

— При него е дъщеря ми!

— Погледни се! Целият си в кръв!

Лийланд белна зъби:

— Адски малко от нея е моя.

Мъжът се обърна на другата страна, като си мърмореше нещо под нос. Лийланд погледна зад него. Не всички бяха излезли. В ъгъла имаше мъжки труп и до изхода още една жена лежеше на пода, държеше крака си и се гърчеше. Радостните викове вън бяха станали още по-силни, почти толкова, че да заглушат шума от асансьора. Лийланд отново заговори по радиото:

— Имаме ранени на трийсет и втория етаж.

— Колко?

— Трима, а може и повече, единият май е мъртъв.

— Какво става там вътре сега? Каква беше тази експлозия?

— Тони може да ти го каже вместо мен. Говори си с него.

— Не, Лийланд, с теб ще говоря. — От радиото се чуваше пращенето на асансьорния двигател. — Какво друго върши тук цяла нощ, ако не най-кървави, неописуеми престъпления?

— Ти пръв уби Ривърс, видях те как хладнокръвно го застрелваш.

— Историята ще е съдник на това — отвърна Тони.

Докато слушаше, Лийланд се движеше към канцеларията на Стефи.

— Лийланд, колко души уби тази нощ?

— Засега е тайна, Тони.

— Не се срамуваш от себе си, нали?

— Ъ-ъ. — Канцеларията на Стефи беше претърсвана. Не можа веднага да разпознае сакото си, но не заради бъркотията наоколо. Панталоните му вече имаха друг цвят. Той отиде в банята.

— Светът ще узнае какъв дивак си — извика Тони. — Ти строши

врата на едно момче. Хвърли човек от покрива.

— Слушай, копеле гъзарско! — измуча Тако Бел. — Я да пуснеш дъщерята на тоя човек!

— Не се меси, Бил — каза Лийланд.

— Дъщерята на човека, както я нарече, е пълнолетна и носи отговорност, защото участва в продажбата на оръжие за една от най-потисническите диктатури в света, която управлява милиони безпомощни селяни. Чуваш ли ме, Лийланд? Какво правиш, Лийланд?

— Взимам си два аспирина. Имам главоболие.

Всъщност вече го бе сторил. Реши да не опитва да измие пак лицето си, имаше опасност нещо да попадне в очите му. Беше полепнал с грес, сажди и кафява засъхнала кръв от главата до почернелите, втвърдени пешкири около стъпалата си. Можеше да изстъргва грес и изсъхнала кръв от косата си като крем-сирене от филия. Отвори пак аптечката, като се опитваше да мисли за предстоящото. Някаква мисъл го човъркаше, нещо ново. Той свали кобура от рамото си.

— Лийланд, за кого работиш ти?

— Сам съм си работодател. — Той стискаше браунинга. Колкото по-мръсен беше, толкова по-добре. Разполагаше с единайсет патрона. — Виж, Тони, ти ме забърка в това. Дай да сключим сделка, ти и аз. Честна сделка. Трябва ти заложник. Вземи мен вместо дъщеря ми.

— Разбира се. Четеш ми мислите.

Лийланд опита дали движенията му са свободни. Страхотно, май щеше да свърши работа.

— Тъй, как искаш да го направим?

Чу стрелба долу. Правилно: един долу, номер две беше Тони, трети бранеше покрива. Трима останали, включително една жена. За миг Лийланд си спомни как узна това: гласът по радиото, който четеше цифри и думи. Пак пробва свободата на движенията си. Лейкопластът нямаше да му пречи.

— Знаеш къде съм — каза Тони. — Искам да дойдеш с асансьора тук, невъоръжен. Когато кацнеш тук, дъщеря ти може да влезе в асансьора, свободна да прави каквото пожелае.

— Звучи един път.

— Не се хващай, Джо.

— Бел, нали за това се блъсках цяла нощ.

— Джо, влизаме в сутерена на сградата — намеси се Ал Пауъл. — Искаме да размърдаш мозъка си.

— Кажи ми, когато сте вътре. Междувременно аз ще подавам топката на тоя тип. Какъв избор имам?

— Джо — включи се пак Бел, — според телевизията ченгетата още не са в сградата. Всъщност някой направо ги полива с куршуми.

— Нека му кажа — прекъсна го Ал Пауъл. — Те са се барикадирали на третия етаж, което им дава простор за стрелба на север и на юг, а повече не им трябва.

Лийланд мълчеше. Тони горе само със Стефи ли беше? Лийланд не мислеше, че този, който е взривил сейфа, може да слезе толкова бързо. Но нямаше значение.

Те с Тони си знаеха и зъбките. Тони искаше всички да си мислят, че е на четирийсетия стаж. Това, което не се нравеше на Лийланд, беше прозрението, че Тони се опитва да му пробута фокус, който самият Лийланд вече беше пробвал — безуспешно — да пробута на бандата. Влизаш в асансьора, а не знаеш после къде ще спре. Толкова просто. Той извади радиото:

— Ал, седемдесет и пет души слизат по стълбите. Трябва да окупирате долните етажи на сградата веднага.

Някакъв хеликоптер се спусна над сградата и отекна ответен автоматичен огън. Все още имаше един горе. Лийланд се питаше колко време ще трябва на полицията да схване добре положението долу — един-единствен тип, който притичва и стреля от две места.

— Искам да се знае, че все още имаме оръжие да изметем хеликоптерите от небето! — изписка Тони. — На хората по стълбищата ще им бъде позволено да слязат на партера. Не искаме повече кръвопролития. Лийланд, готов ли си?

Лийланд почти беше изкачил стълбите:

— Какво искаш от мен?

Един долу, един горе и Тони — той не би могъл да стреля по хеликоптера и в същото време да държи Стефи.

— Влез в асансьора.

— Тръгвам от кабинета на дъщеря ми и стъпалата ми са нарязани.

— Разбирам.

— Ще те прецака, Джо — обади се Бел.

— Искам той да говори. Остави го да си каже.

— Това, което искахме да направим, Лийланд, ако не беше се намесил и не беше започнал тази кървава баня, беше да покажем на света, че дъщеря ти и нейните съдружници, Ривърс и Елис, правеха точно това, което вашето правителство сега на бърза ръка забрани, а то е да се продава оръжие на Чили. Една от грешките, направени от

капиталистическия печат, е непрестанното повтаряне, че ние сме глупаци. Ние не сме глупаци.

Лийланд беше на трийсет и четвъртия етаж. Смяташе да изкачи още един, преди да повика асансьор. Пукната пара не даваше за Ривърс или Елис, или за оръжията им. Умници. Дупедавци. Стефани дори не беше сигурна за премията си. Бяха я впримчили. Я да видим колко умни бяха сега, на път към моргата? Той помисли какво беше направил с тялото на Ривърс — пак лош късмет. Щом не можеш да носиш обувки на мъртвец, значи, че не би могъл и да обезобразиш трупа му. Той се замисли отново за дъщеря си, питаше се що за човек е станала. Питаше се дали всичко това изобщо има някакво значение за нея, значение в смисъла на нейните разбирания за живота.

Тони пак беше в ефир, говореше на света:

— От много време ние знаехме за секретните клаузи на договора, сключен току-що между „Клаксън ойл“ и убийците, които управляват в Чили. Според оповестените точки от договора за сто и петдесет милиона долара, почти всичките заети от Съединените щати и техните марионетни международни кредитни агенции, „Клаксън ойл“ трябва да построи мост в Чили. Сто и петдесет милиона за един-единствен, маловажен мост в страна, където милиони живеят в невъобразима нищета. Това само по себе си е достатъчно лошо, но има и още. „Клаксън“ е обещала през следващите седем години да снабдява чилийския фашистки военен режим с милиони и милиони оръжия. Оръжия, с които да поддържат своята незаконна власт, власт, която те наложиха посредством безусловно доказана американска интервенция.

Лийланд беше на трийсет и петия етаж, викаше асансьор. Тони не беше толкова влюбен в звученето на собствения си глас, та да не схване за какво са задвижванията и спиранията на асансьора — свидетелство, че Лийланд го наближава. Късмет за Лийланд беше фактът, че Тони е в ефир. Ако се опиташе да накаже Стефани за това, което прави той, Тони щеше да загуби съчувствието на публиката, която се опитваше да спечели. Той го знаеше. Лийланд не се съмняваше, че всичко, което Тони казва, е истина. Трагедията на Тони беше в друго: той не проумяваше, че също е фактор… резултат… на проблема — като жената, която заплашваше с оръжие.

Асансьорът пристигна. Лийланд дръпна копче „40“ и се отдръпна към стълбите. Щеше да чува какво става. Още пукотевица долу. Добре. Нещо, което да накара Тони да си мисли, че положението се променя. Лийланд беше на стълбите, когато асансьорът отново спря, мигновено последва стрелба… и спря. Лийланд включи радиото:

— Тони, напрежението си казва думата при теб. Опитах тоя номер преди час и нищо не излезе. Разочарован съм от теб.

Тони въздъхна:

— Лийланд, откъде знаеш, че дъщеря ти не е вече покойница?

Тако Бел изсумтя:

— А си пипнал тая жена, а съм те убил сам, копеле мръсно!

— Ето как знам — каза Лийланд. — Пусни я да си върви, ако искаш да се биеш с мен. — Той продължи да се катери: времето, за което асансьорът беше в движение, го накара да мисли, че Тони е на трийсет и осмия етаж. Там беше открито, а външните прозорци имаха изглед на всички страни. *По-добре обмисли какво ще правиш, синко.*

— Лийланд, проблемът ти е, че не знаеш каква битка водиш и дори в кой век живееш. Рицарските ти представи са не на място тук. Ти не си Робин Худ и тоя глупак с радиото не е Литъл Джон. Дъщеря ти е едно от главните действащи лица в този незаконен трансфер на оръжия. Ти, изглежда, знаеш нещо за истинската сила и положение на многонационалните корпорации. Тук, в Съединените щати, и в складове по целия свят е пълно с оръжейни запаси, с най-смъртоносните оръжия се правят бартерни сделки, сякаш това се свински шкембета или спазарено зърно от следващата реколта. Ние можем да документираме трансферите на суми, изпирането на мръсни пари, опитите да се скрие, замъгли или объркa истината. Дори докато говоря сега, на тоя ваш скъп, глупашки празник, корабите са в международни води, на път за Чили, уж натоварени със селскостопанска техника и металообработващи машини, но всъщност натежали от автомати, ракети и други подбрани оръжия. Те отплаваха вчера сутринта, защото първото плащане беше прехвърлено в тази сграда точно в девет часа и сигналът беше даден. Шест милиона долара — шест милиона от народните пари. Те са тук в сейфа през цялото време, Лийланд. Нашето намерение е да ги върнем на хората. Тези шест милиона са доказателство за това, че „Клаксън“ загърбва живота и човешките права в преследване на богатства и власт. А нашето преразпределение ще покаже властта, която грабливи корпорации като „Клаксън“ имат над всички вас. Ще ви покажем как всички играете по тяхната свирка.

— Заври си ги отзад — избуча Тако Бел.

— Той май ни обясняваше, че ще ги хвърли през прозореца — вметна Лийланд.

— Да, наистина — потвърди Тони. — По обед. Имаш ли нещо против, мистър Полицейски?

Лийланд си мислеше за нещо друго, за забележката, която Джуди бе направила, че прилича на един от тях. Лийланд беше малко над трийсет и седмия етаж, изкачваше се бавно. Щеше да лежи две седмици в болницата. От него се искаше само да живее.

— Тони, ти имаш странно схващане за обществена справедливост. Не мисля, че би бил така въодушевен от идеята да разпределяш богатството, ако не беше тук. Навярно щеше да търсиш някакъв потаен мотив, чудейки се защо някой ще взима по-голям пай от теб. Ето това е при вас — повечето хора, които те слушаха, вече го знаят. Преди малко каза, че не си тъп. Най-тъпото нещо у хора като теб е увереността им, че разбират нас, останалите. Ти не изнасяш революция, ти просто се опитваш да грабнеш част от милионите за себе си. Никого не можеш да заблудиш.

Лийланд все още обмисляше забележката на Джуди. Тони почти не беше напускал трийсет и втория етаж. В миговете, когато го бе зървал, той изглеждаше чист и спретнат, направо издокаран. Лийланд приличаше на един от тях? Не на този, който бе убил, не на Тони и не на момичето, което беше все още живо.

Карл. Карл беше човекът долу. Може да е оцелял след експлозията в асансьорната шахта. Кораво копеле!

Лийланд бавно отвори вратата на стълбището. Беше в източната част, все още вярваше в съвета на Били Гибс. Искаше да каже на Тони, че не е знаел за участието на „Клаксън“ и на дъщеря си в тайната търговия с оръжия. Но знаеше за самата търговия с оръжия и всичко, което Тони бе казал, беше вярно. Някои люде, очевидно и Стефани в това число, жадуваха да опитат всичко възможно. Щеше да е в състояние да обясни нейното поведение, когато някой му обяснеше човешката природа.

Лийланд се свлече на ръце и на дясно коляно и залази към прозорците в източната част. Браунингът, макар че не беше малък, бе здраво закрепен с лейкопласт между плешките му и не помръдваше. Лийланд и дъщеря му живееха в противоположни краища на континента и се виждаха веднъж-дваж в топлината. Говореха си по телефона всеки месец, щом си спомнеха един за друг или когато той беше в някоя хотелска стая и се чувстваше самотен. От Атланта или от Бостън, когато денят на изток е вече превалил, той можеше да набере Санта Моника, където все още беше ранна вечер, и да каже „здрасти“ на всички. Той знаехте, че Стефи го обича, но знаеше също, че понякога й досажда. Дали искаше да вярва или не, възрастта го беше направила старомоден. Тя не беше живяла леко и в някаква мяра той

беше отговорен — но каква отговорност имаше за това, че е избрала Елис, или за компромисите, които е направила със себе си, за да се забърка в тази история?

Лийланд не мислеше за вина, той мислеше за разстояния, за разстояния между хората. Въпреки успехите, парите и привилегиите си, в края на деня, в Атланта или в Бостън, Лийланд можеше да е също тъй самотен като последния бродяга, който спи в парка. Когато хората узнаваха кой е, какво е правил и къде по света е бил, те му завиждаха — без никога да си направят труда да надникнат във вътрешния му живот. Това, което беше вярно за него, беше вярно за милиони хора. Лице в лице Тако Бел, който и да беше в действителност, сигурно не би могъл да поддържа разговор повече от пет минути, освен ако не е за радиотехника… или наркотици, секс или рокендрол. Обаче в ефир, о-хо, това се казва живот!

— Лийланд — изгука Тони, — мисля, че щеше да се срещаш с мен.

Лийланд намали звука:

— Още съм на стълбите.

— Знам, знам. Не си много разговорлив.

— Разговарял съм с убийци и преди. Няма какво да науча от теб.

— Ето, пак започна. Ривърс беше международен престъпник. Тук се извършва престъпление, мистър Полицейски — нима като гражданин аз не съм длъжен да се опитам да го спра? Нима твърдиш, че това, което извърши, е по-различно в нравствено отношение или по-възвишено от това, да се опитваш да алармираш света, че още една от огромните ви многонационални корпорации е до лакти в човешка кръв? А колкото до дъщеря ти, може ли от едно обучено куче да се пръкне нещо друго освен кръвожадна кучка?

Тони се канеше да убие и нея. Лийланд се движеше по източния коридор, отбягваше асансьорните клетки. По-рано той беше убеден, че Тони е между тях, но ако беше така, досега щеше да е уловил гласа му в стаята. Лийланд натисна копчето за говор:

— Започва да те хваща шубето, Тони. Беше наред, когато владееше положението, но сега хватката ти се е разхлабила. — Лийланд продължаваше да се приближава. — Откъде идва това, как мислиш? Би трябвало да си по-самоуверен, като се има предвид, че си съвсем прав. Дали не е защото съм толкова близо до теб сега. Каза ми да дойда горе невъоръжен, а после нарешети асансьора, в който си мислеше, че се возя. Ти се криеш зад дъщеря ми с картечен пистолет и ти треперят мартинките. Къде е валтерът, с който застреля Ривърс?

Достатъчно е човек да знае това, и всичко е ясно. Ти си този, който донесе оръжието в тази сграда. Ние бяхме невъоръжени.

— Невъоръжен ли си?

— Нали това искаше.

— Е, тогава се изправи, ако обичаш. Чувам те и без радио. Изключи го.

Лийланд го изключи, преди Тако Бел — или който и да е друг — да успее да протестира. Той все още не знаеше местоположението на Тони. Това нямаше значение — поне засега: Лийланд искаше да е сигурен, че Стефани е извън всякаква опасност, преди да посегне към браунинга.

— Ето ме!

— Горе ръцете!

Докато Лийланд вдигаше ръце, бавно, изразявайки болката, която наистина изпитваше, Литъл Тони се появи иззад бюрата от страната на булевард „Уилшър“. Лийланд направи крачка; той искаше Тони да види как тътри крака си. Тони сръчка Стефани да се изправи. Когато видя баща си, тя реагира и той сграбчи ръката й.

— Аз съм добре, мила — провикна се Лийланд.

— Много благородно, Лийланд — присмя се Тони. — Насам, ако обичаш. Вече приличаш на труп. Хайде. Какво му е на крака ти?

Лийланд не отговори. Той превръщаше болката в зрелище, залиташе силно надясно, което приближаваше ръката му до главата. Тони и Стефи бяха на два и половина-три метра от прозорците, Лийланд беше все още твърде далеч, за да бъде улучен с онова, което Тони държеше, а и Тони беше твърде далеч за изстрел с браунинга. Винаги е бил отличен стрелец; имаше някаква психологическа теория относно това, свързана е усещането за собствена цена. Стефани го наблюдаваше, но не защото очакваше той да направи нещо. Тя едва се държеше. Последния път, когато го бе видяла, той имаше човешки вид.

— Съжалявам, че ти сторих това, тате!

— Отмъстителят — изсумтя Литъл Тони. — Неумолим! Твоят баща е човек на безбрежните илюзии. Той има пистолет в яката си. Полицайчето се опита да ме накара да повярвам, че е невъоръжено, и сега си мисли, че ще може да те спаси. Такъв глупак! Защо му е?

— Дръпни се, Стефи!

— Ще бъде удоволствие за мен да убия и двама ви — процеди Тони.

Стефи не се отскубна; тя се нахвърли върху Тони. Това даде на Лийланд възможност да изкуцука още няколко крачки напред. Той

искаше тя да е на безопасна територия. Това беше негова работа.

— Дръпни се!

Все още слънцето беше зад гърба му. Пистолетът се измъкна точно както бе планирал, със стърчащи от него лентички лейкопласт. Тони не то изпускаше от очи, докато се бореше със Стефи. Лийланд беше достатъчно близо. Той се извърна и профилът му остана открит, докато стреляше по начин, научен десетилетия по-рано, старомодния начин с мекото, равно спускане на ръката, като машинна част. Първият изстрел беше винаги най-чист, неповлиян от откат; Лийланд искаше да улучи Тони в корема, където куршумът щеше да свърши най-добра работа.

— Убий го, тате! Убий го!

Тя увисна върху Тони и го заудря по лицето. Той насочваше картечния пистолет към нея, когато Лийланд стреля и го уцели в гърдите отляво. Тони погледна Лийланд невярващо, докато вторият изстрел то удари в рамото и го люшна назад. Стефани увисна отново върху него.

— Бягай, миличко! Аз го свърших и той го знае!

Тони я простреля веднъж високо в корема, без да пуска ръката й. Тя се извърна към Лийланд, докато Тони се опитваше да се прицели в него.

— Застреляй го! Той ми каза, че ще те убие!

Тя пак се нахвърли върху Тони. Лийланд стреля трети път и не улучи. Оставаха осем. Тони започна да отстъпва, без да пуска Стефани. Лийланд се премести и започна да стреля отново. Първият улучи Тони в стомаха, осем сантиметра над пъпа. Лийланд изстреля още един, тласвайки Тони към стъклото. Третият изстрел беше между другите два, прониза го и прозорецът отзад побеля. Тони все още беше вкопчен в Стефани, докато падаше по гръб. Лийланд стреля още три пъти, без да пропуска, като почти го преряза надве.

Тони рухна върху прозореца, натискайки го с гръб, вклещен в китката на Стефани, после вкопчи пръсти в часовника й и полетя навън, завличайки я със себе си. Той вече беше мъртъв; Лийланд чуваше как Стефани пищи по целия път надолу.

Отвън хората закрещяха от възторг. Лийланд също изрева, сдържал в себе си вика на Стефи, дълго след като бе изчезнал завинаги от тази земя.

10:38 ч. Тихоокеанско стандартно време

И продължаваше да вие, втренчен в отворения прозорец, в яркото небе отвъд. Завъртя пистолета и се вгледа в цевта, като виеше от болка… ако беше направила каквото й бе казал, щеше да е жива и здрава.

Трябваше да му има доверие.

Дори не го бе послушала: „Застреляй го, тате!“ — бе изкрещяла.

— Стефи!

Какво да прави сега? Какво се очаква от него, от обученото куче? Тълпата все още викаше, крещеше.

Какво искаха? Още кръв… или пари?

Не бяха ли разярени, защото мислеха, че няма да получат парите? Той не искаше да отива до прозореца. Не искаше да види какво се е случило долу — но не виждаше и защо да им позволява да узнаят, че е жив.

Не знаеше дали е жив. Не знаеше дали го е грижа. Не знаеше дали това изобщо има значение.

Не беше помръдвал. Осъзна какво чувства. Беше се чувствал така, когато умря майка му, когато бракът му рухна и после — когато Карън умря: чувството, че е време да се оттегли, че е по-добре да е мъртъв. Всичко това се беше стоварило отгоре му отново, сякаш изобщо никога не се е отдалечавало от него. Частица от нас винаги иска да умре. Няма опрощение — никога няма опрощение приживе! Какво ли може да се каже за човек, надживял всички жени, които някога са го обичали? Човек като него, с пистолет в ръка? Какво значеше пистолетът, ако не смърт!

Той се затътри обратно към източната част на сградата и взе радиото.

— …вътре. Джо, ако ме чуваш, повтарям, ние сме вътре и някои от заложниците започват да пристигат.

Реши да остави радиото включено. От улицата долетя глас, който викаше за парите. Как обикновено наричаха ония приятелчета от бейзболното игрище? Кожени дробове. Шест милиона долара. За оръжия. Пушки. Застреляй го, тате. Милиони за един мост. Милиони и милиони, като че ли изобщо имаше някакъв смисъл в този бяс за пари и в трупането на съкровища. Като че ли това можеше да прибави поне ден към живота ти. Като че ли можеш да изядеш повече от две яйца на закуска, бе казал веднъж Стайнбек, и не беше ли това всичко, което е

потребно да се знае за пределите на живота? Какво беше търсила Стефани? Какви житейски уроци я бяха накарали да повярва в това? Какво беше накарало Литъл Тони да повярва в революцията?

Шест милиона долара! Президентът на „Клаксън“ беше долу на улицата, гледаше развалините на своята корпорация и се питаше дали няма да откажат да му изплатят застраховката. Лийланд беше работил в застрахователна компания, тъй че знаеше — ще направят всичко възможно, за да не платят. Метеж? Война? Не, самата незаконна сделка с оръжия правеше недействителен застрахователния риск на „Клаксън“. Това накара Лийланд да се усмихне. Колко болка може да бъде причинена на една петролна компания? Колко може тя да поеме, преди акционерите да настоят някои хора да отидат в затвора? В браунинга имаше два патрона — повече не му и трябваха. Весела Коледа на всички! Той отново се заизкачва по стълбите, плачейки като дете.

През нейното детство той и Стефи си играеха на дама и на „Монопол“. Беше се родила в началото на войната и през първите четири години от живота й той я виждаше рядко, като една от разделите продължи почти две години. Когато се върна у дома, двамата с Карън се помъчиха да наваксат загубеното, защото усещаха, че тя също е поразена от войната като тях, само че пораженията бяха скрити. Те се помъчиха да наваксат…

Това, което не узнаваш сред своите тревоги и грижи, е, че по-късно в живота ти спомените, които придобиват най-голямо значение, са от ежедневието. Дама и „Монопол“. Отношенията им се бяха пропукали отново, когато той се пропи, но когато тя разбра, че е спрял завинаги, нещата потръгнаха. Той не харесваше мъжа й, Джинаро…

Ако се беше предал и бе останал просто наблюдател или ако се бе измъкнал от сградата, за да повика полицията, сега тя щеше да е жива. Не, не беше сигурен. Не можеше да си спомни защо бе направил толкова неща тази нощ. Във всеки случай за него би било най-добре, ако беше изпуснал самолета в Сейнт Луис. Произшествието по пътя към летището можеше да го спре. Можеше — ако бе отстъпил пред съдбата. Ала не, той бе извадил патлак, за да не закъснее. Трябваше да обърне внимание на онова, което някои неща се бяха опитали да му подскажат. Сякаш бързаше да види как ще умре дъщеря му.

Всяко чеше ще ви каже: рано или късно си наясно с всяка грешка, която някога си допуснал. Топ бе допускал грешки от напрежение през

целия си живот. Грешките бяха част от човешката природа точно толкова, колкото и ситуациите, които ги пораждаха. Може би Литъл Тони е имал време да осъзнае къде е сбъркал. Тони знаеше за пистолета на гърба на Лийланд, но въпреки това умря. Стефи даде на Лийланд възможност да пуска куршум след куршум в него. Тя бе изпитала вина за това, което се беше случило с баща й. Беше се почувствала отговорна. Никой не бе помислил за това.

Лийланд не знаеше какво би станало, ако бе рискувал с изстрел в главата. Можеше да улучи нея. Ако се беше отдръпнала, Лийланд щеше да опита да изпразни браунинга в Тони. Можеше да успее. Това можеше да струва живота на Лийланд, но пак щеше да е по-добре от сега.

Той се добра до четирийсетия етаж, все още с браунинга в ръка. Нямаше нужда да внимава. Изкуцука край заседателната зала, където масата беше затрупана с пари, и зави към стълбището за покрива. Сега трябва да го направи бързо; ако полицаите са в сградата, те идваха нагоре по стълбите — бавно, може би предпазливо, но идваха. Неговата самостоятелност тук вътре беше към края си.

Когато стигна коридора за стълбището, той се запридвижва по-безшумно. Чуваше я там вътре — тя мислеше, че няма опасност от нападение отдолу. Той си напомняше отново, че е жертва, че дъщеря му щеше да е жива, ако не бяха тези хора, включително тази: тя щеше да умре преди много часове, ако Лийланд се бе добрал до нея. Той беше приел риска в началото; може би и Стефи го бе приела, но не виждаше какво променя това.

Трябваше да продължи още мъничко. Може би щяха да схванат кой какво е направил през последните няколко минути, действителния ред, по който нещата са се случвали, но нямаше да има свидетели, които да оспорят версията на Лийланд. Прекарваш целия си живот зад една или друга значка, без да знаеш дали си добро ченге, или просто късметлия, но едно нещо накрая ти става ясно: ти по-добре от всеки друг знаеш как се извършва престъпление. Петокнижието казва, че не отговаряш за това, което си сторил, докато си жертва на престъпление. Тоя довод не помогна на Пати Хърст[16], но на него щеше да помогне.

Правило първо: никакви свидетели.

Нямаше да отиде в затвора заради някакви си шест милиона, откраднати от корпорацията. При тези обстоятелства това, което беше добро за Литъл Тони и за още деветима от бандата, и за Стефани…

щеше да е добро и за „Клаксън“. Той щеше да причини болка на тези хора, колкото можеше.

Развъртя браунинга към стълбището:

— Не мърдай!

— Камарад!

— Говори английски! Ръцете над главата!

Беше дребно момиче, закръглено, с розови бузи и зелени очи. Изглеждаше почти колкото Джуди. Джуди беше дори по-висока. На върха на стълбището с нея имаше още ракети в метателни тръби и още достатъчно въоръжение, да се удържи сградата цяла седмица. Ако полицаите бяха дошли по-рано тази сутрин, бандата би могла да излезе от сградата, да отблъсне полицията и да причини тежки загуби в жива сила и разрушения навсякъде по пътя си.

— Имаш ли там горе автомат или картечница?

За миг тя изглеждаше объркана, после кимна утвърдително. Приличаше на нечие по-малко сестриче. На колко ли беше, на двайсет? На двайсет и две?

— Много добре те виждам — предупреди я Лийланд. — Разбираш ли ме? — Нервите му се късаха от самоотврата. — Искам от теб да вземеш едно оръжийце за дулото и две пачки патрони с другата ръка. Движи се бавно!

Тя го направи, сякаш с облекчение, помисли си той. Той я виждаше по-лошо, отколкото й беше казал: дневната светлина блестеше през отворената врата зад нея. Тя имаше прекрасни тъмночервени коси, гъсти, чак до раменете.

— Слизай стъпало по стъпало.

Той трепереше. Искаше тя да дойде близо до него, та да я убие с един-единствен изстрел, преди тя да осъзнае какво ще направи. Искаше да потисне жалостта си към нея; не знаеше коя е, какво е сторила, не знаеше колко хора е убила. Ако е била тук горе от зори, тя беше убила мъжете в хеликоптерите.

И се опитваше да убие и него. Още една грешка. Това беше цената на провала. Тя беше стигнала най-долното стъпало, хванала калашник, вгледана в очите му, уплашена, мъчеше се да се усмихне. Имаше съвършени зъби. Пистолетът му беше свален, за да повярва, че няма намерение да го насочва към нея. Той потрепера, затресе се… мехурът му се отвори. Когато вдигаше пистолета, тя проумя, че й бе разрешил да живее тези извънредни секунди само за да му донесе оръжието. Започна да пищи. Лийланд виждаше, че тя така и не беше живяла и знае, че умира, без да е изпитала естествената

пълноструйност на живота си. Лийланд се сети за мъртвата си дъщеря Стефи и застреля тая кучка в челото над гънката между веждите.

По радиото — нищо. Никаква стрелба долу. Освен шестте милиона на масата имаше още: документи, кореспонденция, вътрешни доклади, някои от тях — с инициалите на Стефи, едно „S.G.“, което приличаше на цвете. Нямаше да се тревожи за проблемите на полицията. Нямаше да се тревожи за нищо. Би било интересно да види дали някой ще поиска да го убие, когато парите полетят над града: дали ченгетата автоматично ще приемат, че той е един от бандата? Или това ще бъде просто историята, която ще представят за пред хората? Въпросът, кой е бил прав и кой крив, е въпрос повече на гледна точка, отколкото на нещо друго. Ако си в хеликоптер, би могъл просто да натиснеш спусъка, защото парите са недостижими за теб. Дори няма да знаеш защо си го направил.

Трябваше да намери стол на колелца, но и тогава трябваше да се разходи два пъти до отворения прозорец — покрай обезобразения Ривърс и хлапака с пречупения врат. Тук горе Лийланд беше единственият останал жив. Десетачки, двайсетачки и петдесетачки, пък и стотачки — всичките в пачки и подпечатани с инициалите на неизвестни банкови касиери от Сантяго. След подобно нещо, ако имаш мозък в главата си, по-добре очисти и тях.

Лийланд трябваше да разкъсва лепенките на стотици пачки с долари. Телата на Ривърс и хлапето бяха вече вкочанени, придобили мъртвешки синкав оттенък, като чифт колосани ризи. Умници. Мърши.

Кракът започваше да го наболява пак. Не знаеше добър или лош знак е това. Първите пачки сякаш изчезнаха в маранята, тъй че Лийланд отвори пет наведнъж, преди да ги хвърли. От улицата долетя вик, после ликуващи крясъци. Лийланд чу, че приближава хеликоптер. Той отдръпна стола, за да не се вижда, и разопакова всичките пачки долари. При прозореца вятърът ги подхвана, захвърли ги нагоре и те се разпръснаха като облак разпилени пайети. Още писъци долу, а когато той забърза е втория товар на стола, завиха клаксони. Шест милиона — още шест милиона, ако броим й постройката.

В люшкащия се напред-назад хеликоптер имаше човек с телевизионна камера. Лийланд се притаи за по-сигурно извън полезрението му. Може би щяха да се сетят кой е хвърлил парите от прозореца, но нямаше да могат да го докажат. Той разкъса всички

пачки, преди да търкулне стола покрай труповете, и парите се въззеха като последните фойерверки на Четвърти юли.

Лийланд чуваше автомобилните клаксони от всички краища на града. Той си събра багажа за похода надолу.

На трийсет и деветия етаж зареди калашника и пристъпи между компютрите. Спря, разбрал, че това, което се кани да направи, е безсмислено. Щеше му се да изпразни две пачки в апаратурата. Но какъв смисъл имаше! Това беше част от новата магия, която младите разбираха така добре — какво би променило това! Каквото и да съсипе тук, то би могло бързо да се подмени или работата да се прехвърли другаде. Хората от тази сфера най-вероятно биха приветствали предизвикателството.

Той захвърли оръжието на пода. Нека полицията открие отпечатъци от пръстите му. Всъщност щеше да види дали ги бива за това. Нещо, което нямаше да стане: полицията и „Клаксън“ нямаше да направят от него изкупителната жертва.

Въпреки проклетата му фалшива значка. Шест милиона и постройката, това беше достатъчна щета. Може би цели двайсет и пет милиона, достатъчно, за да предизвика паника и продажби на Уолстрийт. Президентът на „Клаксън ойл“, който и да беше той, още не можеше и да си представи неприятностите, които Лийланд се канеше да стовари върху него. Някак.

Нищо нямаше да върне Стефи. Искаше да знае кога… откога… животът й се бе изплъзнал от него.

Той усили радиото.

— Тук е Лийланд. Идвам долу.

— Здрасти, Джо. — Беше Ал Пауъл. — Къде си?

Не искаше да го хващат в лъжа:

— Трийсет и деветия етаж, по пътя надолу от четирийсетия. Току-що приключих с последния от тях тук горе. Оправихте ли се с онзи там долу?

— Не сме видели още никого. Какво имаш предвид — приключил си с последния от тях там горе?

— Нали ти казах, че ги чух да споменават, че са дванайсет. Броих много внимателно. Откак излязох от ефир след девет часа, убих още четирима, включително Литъл Тони…

Тако Бел нададе боен вик.

— Ние видяхме двама — каза Ал. — Приземиха се върху една

патрулна кола.

— Не, единият беше Литъл Тони. Другият, който той уби, е дъщеря ми, Стефани Лийланд Джинаро.

— Успокой се, Джо.

— Не, искам да съм точен. Освен него убих и други трима, двама мъже и една жена. Жената е последната — тя е на четирийсетия етаж. Казах ти, че не спирах да броя. Убил съм единайсет.

— Хайде, Джо…

Той беше на трийсет и осмия етаж.

— Не, изслушай ме, по дяволите! Има един долу. Ако не сте сигурни дали е там, уверете се. Името му е Карл. Аз убих брат му и той го знае. Яко копеле, целият в мръсотия и кръв. Като мен. Намери внучката ми. Тя ще ви каже, че единият от тях е омазан целият в сажди и може би в кръв. Това е приятелчето, което не съм убил. Разбираш ли? Не съм се срещал с него.

— Джо, защо не седнеш и не изчакаш, докато се доберем до теб? Ако покривът е чист, както ти казваш, тогава ще можем да спуснем хора там…

— Останал ми е един патрон. Онзи ни е слушал през цялото време. Докъде сте стигнали?

— Хората приждат и от четирите стълбища. Имаме само твоята дума, че си се справил с толкова хора, колкото казваш… или че са били дванайсет на старта. Аз не настоявам, Джо, само ти казвам: влез ни в положението. Нека си свършим работата.

— Има още един — не мирясваше Лийланд. Болката се усилваше, ала той напредваше с бавни, ритмични движения, ръцете и раменете му поемаха тежестта му и я стоварваха върху перилата. Беше свършен — щеше да рухне. Имаше нужда от медицински грижи. Със скоростта, с която действаха, полицаите нямаше да стигнат до него още няколко часа, дори ако се спуснат от покрива. Ако се опитат да го вдигнат с хеликоптер, биха могли чисто и просто да го изпуснат на улицата. Случваше се. И всички заинтересовани щяха да са далеч по-доволни, ако това си остане загадка.

Той се учуди на себе си: все още се страхуваше от падане, дори след като Стефи вече бе паднала. Това разбърка стомаха му. Останал му беше един патрон, а Карл беше на свобода, полицаите се страхуваха да се качат по стълбите. Сякаш хората искаха той да умре. Президентът на „Клаксън ойл“ — със сигурност. След тази нощ списъкът на желаещите беше станал по-дълъг от всякога.

По пътя надолу той се опита да си спомни всичко, което се бе случило, и къде бяха всичките тела, но беше толкова уморен, толкова уморен, че не беше сигурен дали ще си спомни, дори след като достатъчно си почине. Нека другите да му берат грижата. Той щеше да поспи. Нямаше да мисли. По-късно щеше да отговаря на въпроси. Първият човек, с когото щеше да говори, беше адвокатът му.

На трийсет и втория етаж той реши отново да погледне в кабинета на Стефи. Ако искаше да живее, трябваше да забрави тези неща. След медицинските грижи щеше да има нужда от баня, ядене и сън — в този ред. Искаше да види внуците си. Искаше да поговори с Кати Лоуган. Децата имаха баща, но Лийланд не беше сигурен, че ще искат да живеят с него. Те не бяха чак толкова малки и Лийланд не беше чак толкова стар. Смисъл и причина да живее.

На двайсет и осмия етаж трябваше да спре за отдих. Той приседна тежко, изопвайки левия си крак вдървено напреко стълбите. И двата крака го боляха, гърбът, кръстът и ръцете. Докато слизаше и се опитваше да облекчи натоварването на една част от тялото си, друга започваше да дава път на болката, а после и на спазмите. Знаеше, че може да се справи. Ще бъде в ред — видят ли го хората, насочат ли се камерите към него. Това искаше. Искаше да се оправи. Да оздравее, да изяде един стейк с печен картоф. Искаше ядене, което да започне е коктейл от скариди, поне осем пресни едри животинки. Той стана.

На двайсет и втория етаж трябваше отново да спре и този път се просна по гръб върху стълбите, да отпусне мускулите на гръдния кош. Терра инкогнита: той продължаваше да мисли за канцелариите и за лабиринтите отвъд стълбището, надменните бастиончета на чиновническа неприкосновеност — ами ако отвореше вратите и намереше още компютри, още ценни книжа, още магии, които не може да овладее? Той продължи да върви и си мислеше, че ето на — един старец вярва в себе си напук на изменящата се видимост, напук на всичко.

На деветнайсетия етаж пак взеха да го викат по радиото и той го изключи, докато преминаваше през опасната според него зона. Питаше се къде ли неговият стол-бомба е улучил асансьора. Отломките, които бе видял по телевизията, предполагаха възможността едно, повече или всички стълбища да са опасни, оголени, или и двете. Ако заложниците се криеха в средната част на сградата, той не би ги видял. Не искаше да ги вижда. Останал му бе един патрон и не искаше по погрешка да пръсне черепа на някой случаен човек.

Стълбището беше цяло-целеничко. Взривната вълна трябва да е избила направо през прозорците. Може би постройката не беше чак толкова съсипана. Той реши да не рискува излишно и се отказа да огледа двата етажа. Карл не беше показал, че има въображение, но пък какво ли въображение се искаше да завардиш етажите, към които Лийланд би проявил най-голямо любопитство?

На петнайсетия той отново спря да отдъхне. Този път легна на пода. Няколко плоскости от тавана бяха срутени, имаше счупени прозорци, но иначе изглеждаше като всяка канцелария в очакване на понеделник сутрин. Той седна на едно бюро, отпусна се назад, тъй че бедрата му да намерят опора, след това се излетна по гръб. Трябваше да изстърже мръсотията от стъклото на часовника си, за да види какво показва. Почти дванайсет, ако е точен.

Помисли дали да не остане където си е.

Трябваше да слезе до партера. Дъщеря му беше мъртва. Децата й бяха сами. Не можеше да спре. Човек като него никога не спира, каквото и да става.

Едва намери сили да се изправи. Мускулите му трепереха — имаше усещането, че го повдигат с крик. Сега слънцето беше толкова високо, през прозорците нахлуваше бисерна светлина. Кой ли щеше да разчисти стаята на дъщеря му? Той се бе погрижил и за двамата си родители, когато умряха, и може би господ го бе пощадил с Карън, но не искаше да го прави за Стефани. Не искаше да прониква в частния и живот. Карън не би го позволила. Беше вече на крака и се движеше.

— Бил? Ще ми дадеш ли да говоря с Кати?

— Готово, мой човек. Каквото кажеш.

— Джо? Добре ли си?

— Знаеш ли какво се случи?

— Да. Съжалявам. Ако мога, нека ти помогна по някакъв начин, моля те.

— Свърших с всички освен с един. Един от тях все още се крие тук някъде.

— Показаха всичко по телевизията. От полицията казват, че така или иначе не могат да са сигурни. Можеш ли да останеш където си? Можеш ли да кажеш на полицията къде си и да почакаш да дойдат за теб?

— Това приятелче чува всяка дума, която си казваме. Той е някъде тук.

— Джо, ти не си длъжен да се справиш с него…

— Тя ти казва истината, Джо — намеси се Ал Пауъл.

— Виж, аз ти вярвам. Не искам да ти се случи нещо!

— Аз не го търся! Аз се опитвам да се измъкна оттук!

— Моля те, Джо…

Сякаш беше живял живота си за нищо. Какво бе останало? Всичко, за което той и Карън се бяха блъскали, всичко, което бяха планирали, и всичко, което бе оцеляло след катастрофата, която заедно бяха причинили, беше изчезнало. Беше просто история. Потокът на времето. Той натисна копчето за говор:

— Какво друго става? Какво показват по телевизията?

— Улиците на Лос Анджелис са задръстени с коли — отвърна Кати. — Хората се опитват да проследят парите, които вятърът издухва на изток. Сградата е между Бевърли Хилс и посоката, в която са поели парите, тъй че хората в ролс-ройсовете си не могат да избягнат задръстването. Ако ти си направил това след всичко, през което мина, ако ти си тоя, дето хвърли парите през прозореца, ще те обичам винаги.

— Не зная нищо за никакви пари. Изобщо не съм виждал пари.

— Искаш ли да дойда?

— Ще трябва да отида в подходяща болница. Опитай да си починеш. Искам всичко да се успокои.

— Ще чакам да те видя по телевизията — отрони тя.

Беше забравил, че и телевизията ще е долу. Нещо пробуди у него зачатъци на страх — не знаеше какво е. Ал Пауъл се намеси:

— Джо, нека ти кажа две думи. Тук слизат по двама и по трима и ни донасят, че горе има хора, тъй изтощени и уплашени, че не могат да помръднат. Вече са слезли около четирийсет души, но от внуците ти няма и следа. Въз основа на онова, което казваш, капитан Робинсън е разработил план. Изпращаме групи полицаи нагоре по всички стълбища. Тежко въоръжени. При пристигането си на всеки етаж те ще ми докладват по радиото. Ще ти препредавам съобщенията им. Не трябва да ни даваш местоположението си. Когато полицаите се приближат, седни на стълбите и сложи ръце на главата си. Ние ще те свалим долу, обещавам. Обещавам ти, ортак.

Чака ги цели четирийсет минути; бяха много предпазливи. Беше на шестия етаж, когато чу гласовете им и скърцането на обувките им. Седна и сложи ръце на главата си, за да го познаят.

Сякаш се връщаше след дълги години отсъствие — далеч от хората. След като го обезоръжиха и Ал им каза по радиото, че точно

това е човекът, двама полицаи го вдигнаха и го понесоха по стълбите надолу. Бяха само шестима и се надпреварваха да говорят едновременно. Чудесно, понеже той нямаше какво да каже. Ужасяваше се от онова, което трябваше да разкаже. Беше изгубил тегло; чувстваше го по лекотата, с която го носеха, а после го предадоха на колегите си.

— Как е?

— Добре. Добре съм.

— Кажи ни, ако те тръскаме много.

— Не, справяте се екстра.

Дори през стоманената врата към фоайето чу разбунени гласове някъде над втория етаж. Той промърмори нещо и полицаят, който го крепеше отдясно, каза, че би трябвало вече да е свикнал с такива неща.

— Ето го! Ето го! Отдръпнете се!

Вратата се отвори към стена от хора, полиция, оператори и репортери, всичките викаха към него и се блъскаха. Светлината беше толкова ярка, че го ослепи. Някакъв доктор започна да разрязва левия крачол на панталоните му. Видя носилка на пода.

— Искам да постоя малко.

— Как се чувстваш? — запита една репортерка.

— Наистина ли уби всичките?

— Къде е Ал Пауъл?

— Ето ме тук. — Той стоеше на два метра отзад, с ръка на приклада на своя 38-калибров патлак, а очите му шареха над главите на хората.

Лийланд се усмихна:

— По телевизията изглеждаш по-добре.

— Ще го запомня. — Той отстъпи встрани, без да погледне към ниския, тъмнокос бял мъж отляво: — Това е капитан Дуейн Робинсън.

— Ще трябва да ти зададем няколко въпроса, Лийланд. Сега изучаваме видеозаписите и много ни интересува кой изхвърли тия пари и защо.

Лийланд видя Пауъл да клати глава: на записа не се вижда нищо.

— Не отговарям на никакви въпроси, без да се посъветвам с адвокат — сряза го Лийланд. — Мисля, че съветът му щеше да е да ми се окаже първа помощ.

— Нека поговорим с него — обади се един тъмнокос мустакат репортер.

Лийланд разбра какво става още при първия звук отляво, на вратата за североизточното стълбище. Той искаше да залегне на пода,

но Робинсън му се пречкаше, като го избутваше назад към стената. Карл извика и откри огън срещу репортерите, чиито писъци и вопли, докато падаха, почти заглушиха тътена от калашника. Сякаш се гледаше в огледало. Карл беше покрит с мръсотия и кръв. Искаше да ги избие всички. Беше някаква друга лудост, като алчността, която им бе докарала това. Карл нямаше да се насити, докато някой не го спре. Дори Стефани не бе успяла да спре Лийланд. Дори смъртта на Стефани.

Сега Карл откри Лийланд. Сякаш гледаше в огледало. Карл не виждаше никой друг освен Лийланд; Лийланд го знаеше. Робинсън беше извадил пистолета си, но така и не изстреля един куршум. Карл стреля пръв, Ал Пауъл сграбчи Робинсън за рамото и го изтласка пред огъня на Карл. В изражението на Пауъл имаше свирепост, която Лийланд никога не би могъл да си представи след видяното по телевизията горе. Робинсън политна назад и падна върху Лийланд, който усети, че са го уцелили отново, високо в бедрото. Преди шокът и тежестта на Робинсън да го повалят на пода, Лийланд видя как Пауъл се прицели внимателно и с два чисти изстрела разби главата на Карл, а наоколо се разхвърча мозък и кръв.

Лийланд опита да се измъкне изпод Робинсън. С две ръце Пауъл претърколи тялото на Робинсън настрани. Разкъса крачола на Лийланд. Усещаше кръвта така, сякаш някой беше излял паница супа в скута му.

— Лекар! Лекар!

Докторът лежеше мъртъв край Лийланд и Робинсън. Хората се разшаваха по местата, където бяха залегнали из фоайето. Започнаха да викат.

— Дай ми го тоя шибан колан — надвика ги Пауъл, като го разхлабваше. — Няма да умреш в ръцете ми, не сега! — Той върза здраво колана около бедрото на Лийланд. — Хареса ми как се скри зад Робинсън.

Лийланд го погледна с недоумение.

— Той умря като герой — намигна Пауъл. — Не го забравяй!

— По-добре щеше да е да не правиш нищо.

Пауъл го погледна:

— Знам. Но никой не мисли по тоя начин, когато се отнася за него самия — особено ей тоя тип, когото броя за ортак.

— Робинсън направи грешка — високо каза Лийланд, но на себе си.

— Той отдаде живота си за теб — наблегна Пауъл. — Така трябва

да се гледа на това. Кръвта спря. Ще живееш!

— Ти си страхотно ченге — каза му Лийланд.

— В сравнение с теб изобщо не съм никакво ченге. — Той плачеше. Ченгетата ги накачулиха, проточили шии да видят. Донесоха банка с кръвна плазма. Появи се ново лице.

— Не махай тоя колан, момче.

— Сержант — каза Пауъл.

— Съжалявам, сержант. Точно така. Не го махай.

— Спокойно — каза Пауъл на Лийланд. — Пред теб са години живот.

Лийланд замълча. Искаше да каже нещо, но изведнъж откри, че не желае да мисли. Осъзна, че всичко му е безразлично — и можеше да се остави на течението. Усети как целият му досегашен дълъг живот потъва дълбоко в паметта му. Вдигнаха го, бързо го забутаха на носилка с колелца към вратата. Някой държеше банката с плазмата и тичаше край него заедно с Пауъл. Пауъл се усмихна — същият човек, който преди малко имаше толкова свиреп вид.

Лийланд затвори очи. Сега и няколко мига още щеше да си мисли за летене.

info

Информация за текста

© 1979 Родърик Торп
© 1991 Георги Димитров, превод от английски

Roderick Thorp
Die Hard, 1979

Сканиране, разпознаване и редакция: Boman, 2007

Публикация:
РОДЪРИК ТОРП. Умирай трудно
Роман. Серия „Кино“
Американска, първо издание.
Преводач Георги Димитров
Отговорен редактор МИЛАН АСАДУРОВ
Редактор Анелия Бошнакова
Технически редактор Тодорка Риджова
Илюстрация на корицата Петьо Маринов
Графично оформление Димитър Трайчев
Коректор Тошка Начева

Дадена за набор м. юни 1991 г. Излязла от печат м. юли 1991 г.
Изд № 2366. Формат 70×100/32. Печ. коли 14. Изд. коли 9,07. ISBN 954-418-007-9.
Издателска къща „Галактика“ — Варна, 1991.
ДФ „Георги Димитров ’90“ — София.
Пор. № 2941.

Серия „Кино“ от библиотека „Галактика“ започва да излиза през 1991 година. Нейното оформление е дело на художника Димитър Трайчев. Библиотечният знак е създаден от Богдан Мавродинов и Жеко Алексиев, 1979. „Умирай трудно“ е включен в серията с пореден номер 4.

Roderick Thorp, 1979
Penguin Books, 1988

Свалено от „Моята библиотека“ [http://chitanka.info/text/4602]
Последна редакция: 2007-12-18 08:00:00

notes

1

Действието в романа се развива в три часови пояса. Централно стандартно време — времето в часовия пояс на Сейнт Луис. Б. пр.

2

Порталната арка се намира на източния бряг на река Мисисипи и се нарича Портата към Запада. Б. пр.

3

Герой от литературата на XIX в., символ на корумпираност и пренебрежение към закона. Б. пр.

4

Часовият пояс в района на Скалистите планини. Б. пр.

5

Тоно (ав.) — въздушна акробатична фигура, „свредел“ по хоризонтала. Б. пр.

6

Часовият пояс на Лос Анджелис. Б.пр.

7

Лари Зонка — известен играч по американски футбол. Б. пр.

8

Дик Трейси — популярен герой-детектив от филмов сериал. Б. пр.

9

Международен сигнал за тревога, опасност. Б. пр.

10

Честър Гулд е авторът на историите за Дик Трейси. Б. пр.

11

Скийзикс — популярен в САЩ комичен герой. Б. пр.

12

Степин Фечит (в превод: Беж-го-Донес) — прозвище на чернокож актьор от 30-те години. Б. пр.

13

„Приятел“ на едно от наречията на американските индианци. Б. пр.

14

Тако Бел — американски ресторанти за бърза закуска. Б. пр.

15

Бозо — комичен персонаж; нарицателно — нещо като тъпанар и натегач. Б. пр.

16

Случаят „Пати Хърст“ — милионерската дъщеря, присъединила се към терористичната банда на похитителите си. Б. пр.